ERLE STANLEY GARDNER

PERRY MASON

és a mostohalány titokzatos esete

Antikvárium.hu

ERLE STANLEY GARDNER

PERRY MASON
és a mostohalány titokzatos esete

GARABONCIÁS KÖNYVKIADÓ • BUDAPEST

A mű eredeti címe:
ERLE STANLEY GARDNER
A PERRY MASON MYSTERY
THE CASE OF THE STEPDAUGHTER'S SECRET

BORÍTÓ: MACZÓ ZSUZSA MUNKÁJA
MAGYAR FORDÍTÁS:
© HEMBACH ANDRÁS • GARABONCIÁS KÖNYVKIADÓ
1991.

ELŐSZÓ

James Davis amerikai indián volt. Olyannyira együtt élt a természettel, hogy azt a mai modern városlakó meg sem értheti. Alkalmanként magára kapta kopott ruháját, lement a folyóhoz, s órák hosszat ücsörgött a parton. Nézte, hogyan kavarog a víz, s hallgatta a fák susogását.

Szétáradt benne a végtelenség, és megújította lelke elszántságát. Mintha maga a Természet szólt volna hozzá.

James Davis tagja lett a kaliforniai Ügyvédi Kamarának, és ezt követően megválasztották Siskiyou megye főügyészévé. A megye állampolgárai szerették és tisztelték.

Azután 1936 egyik éjjelén megöltek két köztiszteletben álló rendőrtisztet, akik megpróbáltak letartóztatni két verekedő fickót.

Az egyik fickót a letartóztatás közben lelőtték, a másik életben maradt, de a rendőrök meggyilkolásával vádolták. A történteket elmondta a rendőrségnek, majd pedig James Davisnek.

Abból, amit Davis megtudott, azt a következtetést vonta le, hogy a tények nem igazolják a gyilkosság vádját. Röviddel később a férfi ismét elmesélte az esetet…

Itt most nem azzal szeretnék foglalkozni, hogy igaz volt a történet vagy sem, hanem azzal, hogy' milyen volt Davis gondolkodásmódja és emberi hozzáállása.

Davis szerint a vád tanúja által elmondottak azt bizonyították, hogy a két férfi végül is jogos önvédelemből használta a fegyverét.

Elutasította a vádemelést.

A közvélemény szemében ez kész politikai öngyilkosság volt, és ezt ő is nagyon jól tudta. Mégis eltökélt maradt, és bátran szembenézett a tömegek felháborodásával.

Az újságok vezércikkei élesen támadták. A hatóságok sebtében kineveztek egy rendkívüli meghatalmazású ügyészt, aki bíróság elé vitte az

esetet, ahol a vádlottakat bűnösnek találták és halálraítélték. (Két év siralomház után az ítéletet életfogytiglani börtönbüntetésre változtatták.) James Davis magára maradt, mint az ősszel lecsupaszodó fa. A következőket nyilatkozta:

– A főügyészt az vezérli, hogy az eléje tárt adatokat mennyiben találja igaznak vagy hamisnak. Mindig azért küzd, hogy kiderítse, mi történt valójában. Persze ő sem tévedhetetlen. A megismert tényeknek kell vezetniük, bárhová is jut a vizsgálat során. A nép jogi képviselőjének gondosan és körültekintően kell elbírálnia az állampolgárok jogait. A tiszta igazság fényében kell felmérnie az adott esetet, bárkit is öljenek meg, vagy bármekkora is legyen a tömegek ellenszenve. Álljon akár egyedül is az adott döntés mellett, ha nem tud fölülkerekedni az ellene irányuló támadásokon, akkor nem érdemes a posztjára. Hivatali esküjében azt vállalja, hogy országa, állama alkotmányát védi, és az abban foglalt törvényeket betartatja. Ha bármi olyat cselekszik, ami ettől eltér, akkor az esküjét szegi meg.

Hamarosan elmozdították állásából, és rövidesen meg is halt.

Úgy tizenöt évvel később egyike voltam azoknak, akik annak a különös verekedésnek a részleteit vizsgálták, amelyben három ember halt meg. Főként a feltárt eredményeknek köszönhetően némiképp megváltozott a közvélemény. Az elítélteket feltételesen szabadlábra helyezték.

Bennem azonban tovább él a bátor főügyész emléke, aki magára hagyatva nézett szembe a tömegek dühével, és amellett, hogy politikai karrierje darabokra hullott, olyan közösségben kellett élnie, ahol mindennap gúnyolták azok, akik valaha barátainak számítottak.

Keserves megpróbáltatás volt. Elköltözhetett volna, de nem tette, s végig hű maradt elveihez. Azt már nem tudhatta, hogy évekkel a halála után az esetet ismét kivizsgálják, és igazat adnak neki. James Davisnek ez már teljesen mindegy volt.

Kevesekben él az az erkölcsi erő, amelyet ő a Természettől kapott. A folyó csobogása, a fák közt susogó szél arra késztették, hogy lerója háláját Alkotója előtt, és megtanulja, mit jelent embernek lenni.

S ezért hadd ajánljam ezt a regényt Kalifornia állam Siskiyou megyei főügyészének,

JAMES DAVIS-nek

ERLE STANLEY GARDNER

ELSŐ FEJEZET

Úgy tíz óra negyvenöt lehetett, amikor Della Street izgatottan az órájára pillantott. Perry Mason észrevette, és félbeszakította a diktálást.

– Della, maga olyan feszült, mintha vizsgára készülne.

– Nem tehetek róla. Egyfolytában az a Mr. Bancroft jár az eszemben… azt mondta, hogy azonnal el akar jönni a megbeszélésre, és a hangja is különös volt!

– És ugye azt felelte neki, hogy tizenegy órakor tudom leghamarabb fogadni, ha egyáltalán addigra idetalál.

Della bólintott.

– Kijelentette, hogy akkor túl fogja lépni a sebességkorlátozást, de mindenféleképpen itt lesz, ha csak rajta múlik.

– Ezek szerint Harlow Bissinger Bancroft tizenegyre befut. Nagyon ki van mérve az ideje, és minden ügyét percre pontosan intézi.

– De vajon mit akarhat egy bűnügyekkel foglalkozó védőügyvédtől? – morfondírozott tovább Della Street. – Az ügyvédi titkárok szerint több vállalata van, mint kutyán a bolha. Egy szakasz ügyvéd mást se csinál, mint az ő ügyeit rendezgeti. Csak az adószámításait hét jogász végzi.

Mason az órájára pillantott.

– Még várunk tizenegy percet, és azután sokkal többet fogunk róla tudni. Valahogy az az…

A telefon csörgése szakította félbe. Della Street a készülékhez ment.

– Igen, Gertie… Válj egy kicsit! – mondta a portásnak, majd a tenyerével letakarta a kagylót. – Mr. Bancroft megérkezett, azt mondja, hogy sikerült hamarabb ideérnie, és várni fog tizenegyig, ha előbb nem kerülhet sorra. Hozzátette, hogy az idő fontos szerepet játszik az ügyben.

– Amint látom, még annál is sürgősebb, mint ahogy gondoltam – felelte Mason. – Della, kérem, vezesse be!

Della Street fürgén összecsukta a gyorsírófüzetét, és felpattanva az

asztaltól, kisietett a külső helyiségbe. Hamarosan egy körülbelül ötvenéves férfit kísért be az irodába, akinek erős arcvonásait kiemelte rövidre nyírt bajusza. Acélkék szeméből hivatástudat sugárzott.

– Mr. Bancroft, ha nem tévedek – kezdte Mason, miközben felállt és kezet nyújtott.

– Mr. Mason, nagyon köszönöm, hogy ilyen gyorsan fogadott.

Oldalra fordult, és Dellára nézett.

– Della Street a legmegbízhatóbb titkárnő – magyarázta Mason. – Minden megbeszélésen jelen van, és feljegyzi az elmondottakat.

– Rendkívüli bizalmas természetű ügyről van szó!

– Della megbízható, és megszokta, hogy titokban tartson minden elhangzó mondatot. Az összes ügyemet ismeri.

Bancroft leült. Hirtelen eltűnt a határozottsága és a magabiztossága. Mintha teljesen összetört volna.

– Mr. Mason – szólalt meg végül – azt hiszem, tönkre akarnak tenni. Kártyavárként dől össze minden, amiért eddig megdolgoztam… amit eddig felépítettem.

– Valóban *ennyire* súlyos a helyzet? – kérdezte Mason.

– Igen!

– Miért nem mondja el, hogy mi történt? Csak akkor tudok segíteni.

– Brancroft előrenyújtotta a két kezét.

– Látja? – kérdezte elcsukló hangon.

Mason bólintott.

– Ezzel a két kézzel építettem fel mindent, amim van. Egyedül erre számíthattam. Napszámosként dolgoztam. Megküzdöttem és megszenvedtem minden kis eredményért. Annyira eladósodtam, hogy már szinte lehetetlen volt kifizetni a hitelezőket, de sikerült, és biztos pénzügyi hátteret teremtettem a vállalkozásaim számára. Volt olyan időszak is, amikor az egész birodalmam széthullani látszott, s mégis higgadt maradtam. Cudar körülmények között kellett megküzdenem ellenfeleimmel, s gyakran csak a blöff segített, hogy felülkerekedjek. Kockáztattam a vagyonomat, mikor nagy felvásárlásba kezdtem, mialatt mindenki más pánikszerűen igyekezett eladni. Most ezeknek a kezeknek köszönhetem a végzetemet!

– Miért? – csodálkozott Mason.

– Az ujjlenyomatok miatt!

– Mondja tovább! – Mason a homlokát ráncolta.

– A semmiből értem el azt, amit elértem. Megszöktem otthonról, amikor úgy éreztem, nincsen igazán otthonom. Összeakadtam pár vagánnyal, akiktől olyasmit tanultam, amit nem kellett volna: hogyan lehet rövidre zárni az autó gyújtáskábelét, megbújni sötét sikátorokban, s hogyan lehet szelepsapka-, autógumi-, és gépkocsilopásból megélni.

Végül elkaptak, és börtönbe csuktak. Talán ez volt akkor a legjobb, ami velem történhetett.

A társadalmat hibáztattam, és elhatároztam, hogy ha kikerülök, sokkal ravaszabb leszek, és folytatom bűnös tevékenységemet, de többet nem fognak leültetni!

A börtönben dolgozott egy' lelkész, aki elkezdett irántam érdeklődni. Nem a vallásosságot magyarázta, hanem egyszerűen meggyőzött, hogy hinnem kell magamban, a többi emberben és a világ isteni elrendezésében.

Rájöttem, hogy a világ túlságosan összetett ahhoz, hogy véletlenek határozzák meg. Egy mesteri elgondolás teremtette az életet: a fióka kibújik a tojásból, szárnya megerősödik, és a fészek peremén billegve ösztönei arra sarkallják, hogy szálljon; az ösztön pedig az isteni elgondolás része, melynek segítségével az Alkotó kapcsolatot tarthat fenn az élőlényekkel.

Arra kért, hogy fordítsak hátat a környezetemnek, és vizsgáljam meg saját ösztöneimet. Ne törődjek önző vágyaimmal, hanem próbáljak összhangba kerülni a világgal. Biztatott, hogy az éjszakák magányában igyekezzem meglelni a világ értelmét.

– És sikerült? – kérdezte Mason.

– Azért sikerült, mert először azt mondta, hogy nem fogom tudni megcsinálni, mert *gyenge* vagyok. Be akartam bizonyítani, hogy téved.

– És tévedett?

– Valami leírhatatlan érzés szállt meg, a határozottság érzése. Valami olyan vágy, hogy rendezzem az életemet. Olvasni, tanulni és töprengeni kezdtem.

Mason kíváncsian hallgatta.

– Ön, ugye, sokat utazott, Mr. Bancroft. Hogyan szerzett útlevelet?

– Szerencsére, mikor megszöktem otthonról, maradt bennem annyi büszkeség, hogy nem a saját nevemet használtam. A tobzódás éveiben és a börtönben más név használatával sikerült megőriznem az inkognitómat.

– Csak az ujjlenyomatok árulkodnak! – következtetett Mason.

– Igen, olyan mint egy időzített bomba. Ha bármikor megnézik az

ujjlenyomatomat, és beküldik az FBI-hoz, másodpercek alatt kiderül, hogy Harlow Bissinger Bancroft, a nagy emberbarát és pénzügyi szakértő, tizennégy hónapot ült.

– Értem – mondta Mason –, tehát valaki rájött, milyen múlttal rendelkezik.

Bancroft bólintott.

– És azzal fenyegetőzik, hogy nyilvánosságra hozza? Zsarolással próbálkozik?

Válasz helyett Bancroft papírlapot húzott elő a zsebéből, és Mason kezébe nyomta. A papíron gépelt üzenet állt:

Szedjen össze ezerötszáz dollárt tíz- és húszdollárosokban. Rakja bele egy vörös kávésdobozba. Tegyen még egy dobozba tíz ezüstdollárt is. A fedelét pontosan illessze rá, és váljon, amíg további utasítás nem érkezik telefonon. Időben meg foga tudni, hogy mikor és hová kell a dobozt vinnie. Tegye ezt a cédulát is a dobozba, hogy a rendőrség ne akadjon a nyomunkra. Ha betartja a levélben megadott utasításokat, nincs mitől félnie, Ha nem, a családja látja kárát, mert ki fog derülni, kinek az ujjlenyomata van a nyilvántartásban.

Mason figyelmesen végigolvasta az üzenetet.

– És ezt postán kapta meg?

– Nem, nem én kaptam, hanem a mostohalányom, Rosena Andrews.

Mason meglepetten vonta össze a szemöldökét.

– Hét évvel ezelőtt megházasodtam. A feleségem özvegy volt, egyedül nevelte a lányát, Rosenát, aki akkor tizenhat éves volt… Most huszonhárom. Elragadó és megfontolt fiatal teremtés, jegyben jár Jetson Blairrel, aki a társadalmi körökben jól ismert Blair-család legifjabb tagja.

Mason elgondolkodott.

– Miért nem közvetlenül önt akarják zsarolni?

– Mert azt akarják hangsúlyozni, hogy a lányom a család legérzékenyebb pontja, különösen most, a házasság közeledtével.

– Már kitűzték az esküvő napját?

– Körülbelül három hónap múlva szeretnék megtartani, bár hivatalosan még nem jelentették be az időpontot.

– Ehhez a levélhez hogyan jutott hozzá?

– Rájöttem, hogy a mostohalányomat valami borzasztóan aggasztja. Borítékot tartott a kezében, mikor hazajött, és az arca falfehér volt. Délutánra

megbeszélte Jetsonnal, hogy úszni mennek, de telefonon fölhívta, és arra hivatkozva, hogy rosszul érzi magát, lemondta a programot. – Azonnal tudtam, hogy komoly baj történt.

Rosena azért nem találkozott a vőlegényével, hogy a városba hajthasson – folytatta Bancroft. – Azt hittem, hogy az anyukáját szeretné meglátogatni. A feleségem aznap a belvárosi lakásunkban tartózkodott.

Miután a lányom elment, körülnéztem a szobájában. Az íróasztalán, a mappája alatt találtam ezt az üzenetet.

– Nézzük csak a tényeket! – szólt közbe Mason. – Tehát azt mondja, hogy Rosena a városba indult, és feltételezése szerint a mamájával akart találkozni.

– A mamája azért van a városban, mert éppen egy jótékonysági esetet szervez. A tegnapi napot belvárosi lakásunkban töltötte, és ott is aludt. Én Rosenával a partmenti villánkban voltam. A feleségem ma estére mondta, hogy visszajön a villába. Ezért kértem, hogy minél hamarabb beszélhessek önnel. Rosena érkezése előtt vissza kell jutnom a villába, hogy ezt a levelet visszacsúsztathassam a mappa alá.

– Annak idején elmondta a feleségének, milyen múlt terheli?

– Te jóságos ég! – kiáltotta Bancroft. – Dehogy mondtam! Be kellett volna mindent vallanom. Azóta ezerszer és ezerszer átkoztam magam, hogy olyan gyáván viselkedtem. De annyira szerelmes voltam, és éreztem, hogy Phyllis, bármennyire is szeret, nem kockáztatná lánya boldogulását azzal, hogy egy börtönviselt emberhez megy feleségül.

Íme, Mr. Mason, ez az én titkom! Ön az egyetlen ember a Földön, aki ismeri.

– Leszámítva azt a személyt; aki ezt a levelet küldte. Bár az is megeshet, hogy több emberről van szó.

Bancroft biccentett.

– Rosena rendelkezik annyi pénzzel, hogy eleget tegyen ennek a követelésnek? – kérdezte Mason.

– Természetesen! – vágta rá Bancroft. – Több ezer dolláros folyószámlája van a saját nevén, és persze, bármikor kér tőlem, mindig adok neki annyit, amennyire szüksége van.

– Arról tud valamit, hogy hajlandó-e fizetni vagy sem?

– Szinte biztosan tudom, hogy fizetni fog.

– Egy zsaroló sohasem hagyja abba. Attól félek, hogy ezt a levelet újabbak fogják követni – csóválta fejét Mason.

– Igen, tudom – felelte Bancroft –, de három hónap múlva, az esküvő után, már nem lesz olyan lőporos a levegő.

– A lányának nem! A zsarolók önt fogják közvetlenül szorongatni. A lánya vajon tud az ön múltjáról?

– Valószínűleg. Gondolom, a telefonálók felvilágosították, hogy tudja, mihez tartsa magát. Én legalábbis, ezt feltételezem.

– Azt mondta, hogy a tóparton tartózkodnak.

– Igen. A Merticito tónál – felelte Bancroft. – Ott van a nyaralónk.

– Ha jól tudom – dünnyögte magában Mason – a tó környéke kimondottan exkluzív terület. A vízparton több száz dollárt, is elkérnek egy négyzetméterért.

– Úgy van! Ez alól csak egy körülbelül száz méteres sáv képez kivételt a déli parton. Itt szabadstrand működik, és itt esetenként olyan egyének is megfordulnak, akik kizárólag a bajkeveréshez értenek. A strand végében építettek egy hajókikötésre alkalmas mólót, ahol csónakot lehet bérelni. Ide általában rendes emberek jönnek. Sajnos azonban, mindig vegyülnek a tisztességes emberek közé nemkívánatos elemek is. Előfordul, hogy kimerészkednek a tóra, és ott randalíroznak, zavarva a környéken lakókat.

A magántulajdonban lévő terület egészen a tópartig húzódik – magyarázta tovább Bancroft –, és nem okoz problémát, hogy távoltartsuk az idegeneket. A tó kiváló vízisí-paradicsom, s elő-előfordul, hogy ebből származnak kisebb nézeteltérések.

– Ha jól értem – vette át a szót Mason –, ez a strandterület az állam tulajdonában van.

– Nem, az is magántulajdon.

– Akkor miért nem fognak össze, és veszik meg azt a földsávot is? – értetlenkedett Mason.

– Mert érvényben van egy különös megkötés. A végrendelkező kezelési jogot adott örököseinek, azzal a korlátozással, hogy tíz éven keresztül bárki használhatja a kezelők által meghatározott díj fejében.

A birtok tulajdonosa a közjó megszállott harcosaként azért küzdött, hogy ne rekesszék ki a szegényebbeket a tó használatából. Az volt a véleménye ugyanis, hogy túl nagy területet vásárolnak fel a tó körül a jómódú magánszemélyek.

– Milyen színvonalon működik jelenleg a strand? – kérdezte Mason.

– Kimondottan magas színvonalon. Az örökösök mindent megtettek, hogy

kirostálják a rendzavarókat. Ettől függetlenül, el tudja képzelni, milyen lehet egy nyilvános strand?

Mason bólintott, majd a telefon felé fordult:

– Tudja, hogy a mostohalánya hol tartja a pénzét? Mostanra már biztosan beért a városba. Már tizenegy óra is elmúlt. Kérem, hívja föl a bankját, és kérje a telefonhoz azt a tisztviselőt, aki a lánya számláját kezeli. Hangsúlyozza ki, hogy titokban kívánja tartani a hívást, de a nevét mondja be az alkalmazottnak. Ezután kérdezze meg, hogy Rosena kivette-e ezerötszáz dollárt ma délelőtt tíz- és húszdollárosokban.

Bancroft egy pillanatig habozott, majd átvette a készüléket, melyet Della Steert feléje nyújtott. Tárcsázta a bank számát, majd bemondta a nevét:

– Rendkívül bizalmas információra lenne szükségem. Kérem, hogy senkinek ne említsék a hívást! Azt szeretném megtudni, hogy a mostohalányom beváltott-e a mai napon egy ezerötszáz dolláros csekket… Igen, várok.

Bancroft pár másodperc várakozás után újra megszólalt:

– Halló… Igen… Értem… Igazán, köszönöm… Nem, senkinek se szóljon… Senki sem tudhatja meg, hogy telefonáltam, és felejtse el az egész hívást!

Visszatette a helyére a kagylót. Mason felé fordult, és bólintott:

– Beváltott egy ezerötszáz dolláros csekket, azzal a meghagyással, hogy tíz- és húszdollárosokban kéri az összeget. Tíz ezüstdollárt is kért.

Mason egy fél percre elgondolkodott, majd azt mondta:

– Olyan tanácsot fogok most önnek adni, Mr. Bancroft, amelyet valószínűleg nem akart majd megfogadni.

– Miről van szó? – kérdezte meglepődötten Bancroft.

– Az a lelkész, aki segítette talpra állni, még életben van?

– Igen, egy különösen szép templomot bíztak rá.

– Adományozzon egy komolyabb összeget annak a templomnak! S egyben nyilvánosan mondjon neki köszönetét, hozzátéve, hogy ő segítette ezekhez a sikerekhez. Azt se felejtse el megemlíteni, hogy elkövetett néhány baklövést fiatal korában. Más szóval, szabaduljon meg a múlt sötét foltjaitól, és vállalja, amit egykor tett. Ezzel lépéselőnybe kerülhet a zsarolókkal szemben.

Bancroft elsápadt, és a fejét rázta.

– Ügyvéd úr, ezt egyszerűen nem tudom megtenni. Tönkretenném a feleségem is. Ha most tudná meg, biztos, hogy nem heverné ki. Rosenát pedig teljesen lehetetlen helyzetbe hoznám.

– Akkor viszont – folytatta Mr. Mason –, készüljön föl, hogy élete végéig fizethet.

Bancroft bólintott.

– Erre is felkészültem.

– Ezt csak abban az esetben kerülheti el, ha nekem szabad kezet biztosít az ügyben.

– Maximálisan hajlandó vagyok az ügyet önre bízni – sóhajtotta Bancroft. – Hiszen ezért jöttem!

– Néha a zsarolóknak is van gyenge pontjuk – kezdte Mason. – Valamit mindig lehet találni, hogy börtönbe juttassuk őket. Na és persze, ha a rendőrséghez fordulnak, kimondottan barátságossá válnak, és…

– Semmiképpen! – tiltakozott Bancroft. – A rendőrséget nem avathatjuk be! Nem tudhatják meg, hogy… Ez az ügy túlságosan is kényes ahhoz, hogy kitudódjon.

– Rendben van – felelte Mason –, amit megpróbálok, sok pénzébe fog kerülni. Merész és ravasz tervet dolgoztam ki, amely remélhetőleg elég agyafúrt ahhoz, hogy csőbe húzzuk a zsarolókat.

– Mire gondol? Milyen tervet eszelt ki? – kérdezte Bancroft izgatottan.

– Nézze meg még egyszer ezt a levelet. A pénzt egy nagy kávésdobozba kell tenni, és a fedelét szorosan ráilleszteni. Tíz ezüstdollárt is bele kell tenni. Mit jelent mindez?

– Éppen ezt nem értem! – türelmetlenkedett Bancroft.

– Ez csak egy dolgot jelenthet. A zsarolók nem akarják felfedni kilétüket. Nem akarják, hogy megtudjuk, kiről van szó. Vagyis a dobozt a vízbe kell majd bedobni, és a zsarolók onnan akarják majd valamilyen módszerrel kihalászni. A tíz ezüstdollár nehezéknek kell, hogy a doboz föl nem forduljon.

– Logikus feltételezésnek tűnik – ismerte el Bancroft rövid gondolkodás után.

– A tóparton lakik, s lefogadom, hogy a mostohalánya sokat jár vízisízni.

Bancroft bólintott.

– Na jó! Ezen a vonalon fogunk elindulni. A mostohalányára ráállítok egy profi detektívet, hogy látcsővel figyelje, mit tesz. Ha bármikor bedobja ezt a dobozt a tóba, lesz egy emberem, aki látszólag éppen arra csónakázik, megszerzi a dobozt, kinyitja, és az egész ügyet jelenti a rendőrségnek.

– Micsoda!? – csattant föl Bancroft, felpattanva a helyéről. – Pontosan ezt szeretném elkerülni! Ez…

– Pillanat! – vágott közbe Mason. – Hadd magyarázzam meg részletesen! Az üzenetben semmi sem utal arra, hogy kinek küldték. Ha az emberem megtalálja a pénzzel teli dobozt, megjátszhatja hogy ő csak egy mit sem sejtő horgász, aki a pénzt és a cédulát átadja a rendőrségnek. A rendőrség nyilvánosságra hozza az egészet, a zsarolók beijednek, és más módszerrel fognak kísérletezni. A teljes kudarc mellett még azzal sem vádolhatják Rosenát. hogy becsapta őket. Azt hiszik majd, hogy nem volt szerencséjük. Vissza fognak bújni a barlangjukba. A pénz is biztos kezekben lesz.

– És ha bosszút állnak? – aggodalmaskodott Bancroft. – Például megszellőztetik a múltamat…

– És azzal megölik az aranytojást tojó tyúkot; – szakította félbe Mason. – Kizárt dolog!

Bancroft megrágta magában Mason javaslatát.

– Nagy a kockázat!

– Kockázat mindig van! Ha olyan ügyvédet akar, aki *nem* kockáztat, akkor nézzen valaki más után! – mondta Mason mérgesen. – Lenne esélyünk. Számoltam a veszéllyel.

Bancroft mélye sóhajtott.

– Hát jó. Tegyen a saját belátása szerint.

– Ez a beszéd! És még valami, ha beleegyezik.

– Igen? Miről van szó?

– Az üzenet stílusából ítélve nem egyetlen zsarolóval állunk szemben. Megkísérlem a tagokat egymásnak ugrasztani.

– Hogyan? – csodálkozott Bancroft.

– Nem tudom még pontosan, majd kigondolom. A zsarolónak az a nagy előnye, hogy mindig a másik fél kényszerül védekezésre. *Ő* szabja meg a feltételeket. *Ő* mondja meg, hogy *mit* kell tenned, *mennyit* kell fizetned, *hol* kell fizetned, *mikor* kell fizetned, *hogyan* kell fizetned. Az áldozat hadakozhat vagy dühönghet, de végül mindig fizet.

Bancroft helyeselt.

– Összesen négyféleképpen lehet elbánni a zsarolóval – fűzte tovább a szót Mason, miközben ujjain is követte az egyes lehetőségeket:

– Az *első,* amikor a delikvens fizet, abban a reményben ringatva magát, hogy a zsaroló leszáll róla. Olyan mintha délibábot kergetne a sivatagban. A zsaroló soha nem hagyja abba!

– A *második* variáció az, hogy az áldozat mindent bevall a rendőrségen,

majd csapdát állítanak a zsarolónak, s kivonják a forgalomból. Természetesen a rendőrség bizalmasan kezeli a kapott információt.

Bancroft eltökélten rázta a fejét.

– *Harmadszor:* a zsarolót kényszerítjük védekezésre, hogy ne legyen ideje megszabni a feltételeket, és azt, hogy mit csinálj, mikor fizess, illetve hogyan fizess. Jól be lehet neki fűteni! Na már most, ha ezt az ügyet rám bízza, és a rendőrséget nem avathatjuk be, akkor én a harmadik lehetőséget javaslom.

– Nem túl veszélyes? – aggályoskodott Bancroft.

– Elég veszélyes – vallotta be Mason –, de egy ilyen esetet nem lehet kockázatvállalás nélkül lerendezni.

– És mi a *negyedik,* változat? – kérdezte Bancroft.

– A *negyedik?* – kérdezett vissza Mason fanyar mosollyal. – Meg kell ölni a zsarolót! Ezt sokan sokszor meg is tették… bár *én semmiképpen nem javasolhatom.*

Bancroft egy pillanatra a gondolataiba merült, majd megszólalt:

– Önre bízom az ügyet, ügyvéd úr! A harmadik variációt fogjuk megpróbálni. De először is fizetni fogok. Ezzel kis időt nyerhetünk.

– A fizetéssel más előnyre nem is számíthat – jegyezte meg Mason szárazon –, csak az időnyerésre.

– Mennyi pénzre lesz szüksége a terv végrehajtásához?

– Most mindjárt tízezer dollárt fogok kérni. Megbízom Paul Drake-et és az ő nyomozóirodáját. Nagyszámú megfigyelőt szeretnék munkába állítani. Igyekszem kideríteni, hogy kik ezek a zsarolók, s ha erre választ kapok, annyi dolgot akasztok a nyakukba, hogy idejük sem marad magával meg a mostohalányával foglalkozni.

– Kiváló terv! – lelkesedett Bancroft. – *Feltéve, ha* sikerül végrehajtania.

– Tisztában vagyok azzal, hogy sok benne a bizonytalan tényező, de ez az egyetlen lehetőség, amennyiben nem engedi, hogy a rendőrséget beavassam.

Bancroft vadul tiltakozott.

– Ahhoz engem túlságosan is ismernek… Kisziváróguna.

– Hadd szivárogjon ki! – csattant fel Mason. – Álljon ki az ablakba, és onnan kiáltsa, hogy igenis talpra tudott állni. Nézzen szembe a múltjával!

– Most még nem akarom! – utasította el Bancroft. – A mostohalányomat tenném tönkre. A feleségem soha nem bocsátaná meg nekem. – Ezzel Bancroft

előhúzta csekkfüzetét, és kiállított egy tízezer dolláros csekket.

– Ha jól értem, ez az összeg jelenti az ügyvédi honoráriumot.

– És ebből fogom fedezni a kezdetben fölmerülő költségeket – magyarázta Mason, azzal kihúzta íróasztala fiókját, és apró fényképezőgépet vett elő. Teleobjektívet illesztett a lencsére, a zsarolólevelet az asztalra helyezte, a gépet állványra szerelte, majd három felvételt készített.

– Rendben is volnánk – mondta végezetül. Összehajtotta a papírt, majd visszaadta Bancroftnak.

– Tudnia kell, hogy súlyos tehertől szabadított meg, Mr. Mason – hálálkodott Bancroft.

– Még semmitől sem szabadítottam meg! És az is elképzelhető, hogy mielőtt elvégzem a megbízatást, átkozni fog a módszereimért.

– Soha! – kiáltotta Bancroft. – Ahhoz túl jól ismerem önt és a sikereit. Soha nem használ hagyományos eszközöket, de a merészsége mindig meghozza a várt eredményt.

– Megteszek minden tőlem telhetőt, Mr. Bancroft, de egyelőre többet nem ígérhetek. Most pedig tegye vissza ezt a levelet oda, ahonnan elvette, hogy a mostohalánya megtalálja, amikor hazaér.

– Értettem – felelte Bancroft.

– És azután mit tervez?

– Az egész ügyet önre bízom, ügyvéd úr!

– Jó! – jelentette ki Mason elégedetten. – Először kicsit összezavarjuk a zsarolókat, s talán már ezzel is sikerül őket lerázni.

MÁSODIK FEJEZET

Paul Drake tüzetesen szemügyre vette a zsarolók által írt üzenet másolatát, melyet Della Street gépelt le a számára.

– Na, mi a véleményed? – érdeklődött Mason.

– Kinek címezték?

– Rosena Andrews-nak, aki Harlow Bissinger Bancroft mostohalánya.

Drake nagyot füttyentett.

– Na nézd meg figyelmesen! Mi a benyomásod?

– Ez csak az első szorítás a kuncsaft nyakán. Ha fizet, jön a következő, majd a következő…

– Igen, tudom, de jobban nézd meg azt az írást, Paul! Neked nem gyanús, hogy annyira hangsúlyozzák, pontosan legyen lezárva a doboz? És azt is kikötötték, hogy vörös legyen, s elég nagy ahhoz, hogy beleférjen a pénz és tíz ezüstdollár.

– Na és? – értetlenkedett Drake.

– Na és… ez azt jelenti, hogy a zsarolók valahol a vízben akarják kifogni a dobozt. Furfangos ötlet, nem? Bancrofték pillanatnyilag a nyaralójukban laknak a Merticito tó mellett. Rosena Andrews pedig imád vízisízni.

Ha jól sejtem, a telefonban azt az utasítást fogja kapni, hogy menjen le vízisízni a dobozzal a hóna alatt, és egy bizonyos ponton dobja be a vízbe, ha nem lát csónakot a környéken.

– És azután?

– Miután Rosena kellő távolságban lesz, a zsarolók csónakkal odasiklanak, és felszedik a pénzt a levéllel együtt. Majd fedő nélkül visszadobják a dobozt, és vidáman odébbállnak.

– És mi mit tehetünk?

– Gyorsan kell lépnünk, Paul! Gyűjtsél össze pár nyomozólányt, akik tetszetősen mutatnak fürdőruhában. Próbálj keríteni egy kezdő színésznőt, akit érdekelne egy kis ingyenreklám. A lányok a létező legkisebb fürdőruhát

vegyék föl. Béreld ki a legsebesebb motorcsónakot… egy olyan ikermotorost, amely képes hirtelen nekilódulni. Kapj magadhoz egy profi látcsövet, és kezdj neki, most azonnal!

– És mit csináljak a tónál?

– Ha kiértél, a lányok ugráljanak a vízbe, csapkodjanak a csónak körül, fröcsköljék egymást, napozzanak. Minimális sebességgel járasd a csónakot, és horgászhatsz is, ha engedélyezett. Egyszer-kétszer kapcsold fel a sebességet. Eleinte maradj a tópart közelében, ahonnan szemmel tudod tartani a Bancroft-villát.

– Vagy ma délután vagy holnap Rosena Andrews meg fog jelenni vízisí-szereléssel, és…

– Miről lehet fölismerni?

– A csónakja a Bancroft nyaralótól fog indulni, és vörös kávésdoboz lesz a hóna alatt.

– Értem.

– Akár vízisízni megy, akár csak csónakázni – folytatta Mason –, ne menj utána. A tópart közelében hancúrozzál a lányokkal. Várj addig, amíg lepottyantja a vörös kávésdobozt. Ha ez megtörtént, tovább színlelve a bolondozást, robbantsd be a motort, és indulj befelé, de ne közvetlenül a doboz felé. A másik csónak hullámain haladjál, mintha azt élveznétek, hogy a csónak hatalmasakat huppan, azután teljesen véletlenül kapd fel a dobozt a vízről.

Most jön a trükk a dologban, Paul! Legyen nálad egy másik vörös kávésdoboz. Az természetesen üres lesz. Rosena kávésdobozát merítőhálóval fogd ki, majd nyomban dobd be a másikat. Tegyél még ezután pár kört. Ha bárki figyelne, olyan villámgyorsan fog minden történni, hogy azt hiszi, véletlenül keveredtél a doboz mellé, és abszolút nem vagy rá kíváncsi.

– Ezt jól kiagyaltad, Perry!

– Jól is kell végrehajtani, de nem lehetetlen. Csinálj nyolcasokat és apró köröket a csónakkal, hogy rendesen felkorbácsold a vizet magad körül. Ha a lányok értenek a vízisízéshez, bérelj nekik felszerelést. A doboz úgy fog hánykolódni a vízen, hogy senki sem fogja tisztán látni, hol van *valójában.* Olyan lányokat válassz, akiknek számíthatunk a titoktartására.

– Na, és mit csináljak az eredeti kávésdobozzal, miután kihalásztam?

– Telefonálj!

– Hol hívjalak, Perry?

– Dellával Melton Varas Elliot házának verandáján fogunk ülni. Elliot-nak a tóparton van egy nagy kúriája. Korábban dolgoztam neki, és biztosan örülni fog, hogy kisegíthet egy ilyen kényes ügyben. Ha fölcsippentetted a dobozt, dobd bele valami csalitartóba vagy egy vászonzsákba, hogy bárki figyel is, ne lássa, mit fogtál.

Miután a másik dobozt belökted a vízbe, és az eredeti nálad van, indulj vissza a partra, s közben fél szemmel figyeld a vörös dobozt. Jönni fog egy csónak, hogy felszedje. Jegyezd meg az engedély számát. Nézd meg, miféle egyének ülnek benne, és azt is tudni akarom, hogy utána hová mentek. Vigyázz, nehogy észrevegyék, hogy a nyomukban vagyunk! Itt kell a lányoknak mindent bedobniuk. Ficánkoljanak a csónakban, hogy ezzel látszólag teljesen elvonják a figyelmedet.

– Rendben! Megcsináljuk, főnök!

– Máris indulj! Pattanj a kocsidba, szedd össze a lányokat, és irány a tó! Nincs sok idődd. Igen valószínű, hogy az átadás még ma délután megtörténik.

– Már itt sem vagyok – kiáltotta Drake az iroda ajtajából.

Mason Bellához fordult.

– Kérem, hívja fel Melton Elliot-t, Della, és közölje vele, hogy délután szükségünk lesz a tóparti házára. Emellett legyen szíves elvinni ezt a tekercs filmet Frank Stender Daltonhoz, vagy kérje meg Gertie-t, hogy ugorjon át vele, és hívassa elő ezeket a képeket. Nagyítást is kérek a zsarolólevélből, és határozza meg, hogy milyen gyártmányú írógépen készítették. Mondja meg neki, hogy szükségem van egy ugyanolyan típusú, lehetőleg használt gépre.

Utána vegyen föl háromezer dollárt tíz- és húszdollárosokban – hadarta Mason, miközben elővette csekkfüzetét. – Hozzon fürdőruhát, Della. Meleg napunk lesz, s talán kedve szottyan megmártózni a tóban.

HARMADIK FEJEZET

Melton Varas Elliot fenséges kúriája Harlow Bancrofték házával szemben, kissé délre, a túlparton feküdt.

Mason és Della Street a veranda árnyékában hűsölt, az ügyvéd látcsővel vizsgálta a tófelszínt.

Ilyenkor, délután csak kis mozgás mutatkozott a vízen. Itt-ott feltűnt egy motorcsónak, elegánsan sikló vízisízőt húzva maga után. Hatalmas *S* alakban vagy körbe-körbe szelték a hullámokat. Az enyhe északi szellő fodrokat varázsolt a tó felszínére, melyek megtörték a víztükröt.

A komornyik, akit Melton Elliot telefonon utasított, hogy gondoskodjon a vendégeiről, hűsítőt szolgált fel, majd a háttérbe húzódva figyelte Masont és Dellát.

– Az ott talán Paul Drake a „kíséretével" – jegyezte meg Della a déli oldalt fürkészve.

Mason felkapta a látcsövet. Lágy mosoly jelent meg az arcán, miközben odanyújtotta Dellának a készüléket.

– Nézzen bele!

Della Street a szeméhez emelte a látcsövet.

– Te jó ég! – kiáltotta meglepetten. – Fogja, főnök! Azt hiszem, magának több élvezetet nyújt a látvány – tette hozzá kacagva.

Mason tekintete végigsiklott a motorcsónak és a benne ülő három lány kecses vonalain. A létező legapróbb fürdőruhát viselték.

– Úgy látom, a kormánynál Paul Drake feszít, jól álcázza magát azzal a napszemüveggel.

– A *nyomozó úr* – ékelődött Della – szép kis fizetést kap ezért, sőt, minden költséget külön is elszámoltatja.

– Az csak természetes. Sajnos, én rossz szakmát választottam.

Drake csónakja hatalmas lendülettel kikanyarodott, az Elliot-ház előtt elhaladva megcélozta a tó közepét, majd éles szögben elfordult. A bikinis

lányok sikoltoztak, ketten Drake-be kapaszkodtak „félelmükben”.

– Vigyorog? – érdeklődött Della.

– Nem nagyon látom az arcát, a lányok csaknem teljesen betakarják.

Drake hirtelen lecsökkentette a csónak sebességét.

Az egyik lány vízisít vett elő, s beereszkedett a vízbe, majd miután megfelelően elhelyezkedett, jelt adott Drake-nek, hogy ismét elindíthatja a csónakot.

Drake felbőgette a motort, s nekilódult. A sítalpak elegánsan kiemelkedtek a vízből, s a rajtuk álló hölgy köröket leírva száguldott a motorcsónak után, újra és újra átszelve a felkorbácsolt hullámokat.

– Annyira belemerül a látványba, főnök, hogy a végén még elfelejti megnézni, mi történik a Bancroft-villánál – figyelmeztette Della Street. – Ha jól láttam, épp most indult ki onnan egy csónak.

Mason elfordította látcsövét a nyaraló irányába.

– Igaza van, Della – helyeselt –, és csak egy valaki van a csónakban. Reméltem, hogy vízisízés is lesz.

– A rendeletek előírják, hogy plusz két személynek kell a motorcsónakban tartózkodnia, amikor valaki vízisízni akar – magyarázta Della. – Egyikük a kormánynál tevékenykedik, a másik a sízőt figyeli. Gondolom Rosena egyedül kívánja az ügyet elrendezni.

– Valami horgászfélét látok a part közelében, jól kivehető a horgászbot. Van még egy-két csónak a tó déli felén, de a Bancroft-csónak közelében senkit sem látok – dünnyögte Mason a vizet pásztázva.

– Látja a kezében a vörös dobozt? – kíváncsiskodott Della.

Mason a fejét rázta.

Drake motorcsónakja rákapcsolt, s tett néhány kört.

– Várjon csak – kiáltotta Mason –, mintha valamit bedobott volna a vízbe. Azt hiszem, éppen megpillantottam a dobozt; amint kihajította, s talán vörös színű volt… nem láttam tisztán… Akkorák a hullámok, amelyeket a csónak kavart, s a szél is megerősödött.

Ekkor Drake csónakja szemvillanás alatt kilőtt.

– Szerencsére Paul is észrevette! – Mason kicsit megnyugodott.

A vízisíző egyenes vonalban repült a csónak mögött. Drake nem kímélte a motort, s rövidesen lecsökkentette a távolságot a két jármű között.

– Feltehetőleg meg akar bizonyosodni arról, hogy a vörös kávésdobozt… Ejha, egy kis baleset!

A Drake után száguldó vízisíző valószínűleg elszámította magát, mert az egyik hullámon megperdült és óriási bukfencet vetett. Drake lefékezte a csónakot, s körözni kezdett.

– A mindenit! – bosszankodott Mason.

A látcsővel látta, amint Drake visszakanyarodva igyekszik a lányon segíteni, aki a feléje dobott kötélbe kapaszkodik. Kisvártatva a csónak lomha manőverezésbe kezdett, majd a síző jeladása után újra vágtatni kezdett. A bikinis hölgy megint kiemelkedett a vízből.

Drake leírt néhány kört. Della Street megjegyezte:

– Az a férfi, aki eddig pecázott, úgy tűnik, beszedi a horgászbotot. Talán megelégelte…

– Lehet – bólintott Mason –, olyan vonalon indult el, amely keresztezi a Bancroft-villától kifutott csónak keltette hullámokat. Nem is… várjunk csak… nagy ívben akar kanyarodni. Drake pont az orra előtt húzott el, s a vízisíző rendesen lefröcskölte. Szegény pecásnak biztos égnek állna a haja, ha nem lenne csuromvizes.

– Vagy szegény zsarolónak! – vágta rá Della.

Drake motorcsónakja újabb köröket tett meg, amíg a síző nem adott jelzést. Ekkor a nyomozó lassan visszavette a sebességet. A sítalpak elmerültek a vízben, s a lány odaúszott a csónakhoz, majd egy másik bikinis csatolta föl a léceket.

A második fürdőruhás szépség nem ismerte annyira a vízisízés fortélyait, és körülbelül öt perc próbálkozás után visszatért a csónakhoz.

Drake elpakolta a felszereléseket, majd széles karéjt vágva a vízbe, irányt vett a tó és a szabad strand déli pereme felé.

Az eláztatott pecás búsan haladt a nyílt vízen, majd visszakanyarodott, és a tó egyik árnyékos szegletében ismét horgászni kezdett. A harmadik csónak kikötött a Bancroft-villa melletti magánkikötőben. A szél kissé megélénkült. A tó kihaltnak látszott!

Mason látcsöve a vízfelszínt pásztázta.

– Lát valami vörös dobozt? – kérdezte Della Street.

Mason a fejét rázta.

– Egy pillanatig úgy rémlett, mintha megvillant volna egy vörös pont a hullámok tetején. De most semmit nem látok. Drake jön vissza, ami azt jelenti, hogy befejezte a feladatát. Majd meglátjuk, hogy sikerrel járt-e!

– El lehet kenődve, hogy vége a közös fürdőzésnek – gonoszkodott Della.

– Imádja az ilyen jellegű megbízatásokat!

– Mindjárt telefonál – jegyezte meg Mason –, és akkor megtudjuk, hogy mi történt.

A komornyik újabb frissítőt hozott.

Az enyhe szél egyszer csak elült, és a tó felszíne kisimult. A tópart forró délutáni kábulatba szenderedett.

A komornyik oldalát láthatóan furdalta a kíváncsiság, s érdeklődését leplezendő, fontoskodva megkérdezte:

– Szolgálhatok még valamivel?

– Köszönjük, nem – felelte Mason. – Azt hiszem, ezzel végeztünk is.

– Értem, uram. Ha megtennék, hogy befáradnak a belső helyiségbe… van légkondicionálás, és rendkívül kényelmes.

– Nem, köszönjük – mondta Mason –, inkább itt várunk.

– Sajnos, délutánonként néha különösen meleg a veranda ezen az oldalon, uram. A másik oldalon sokkal árnyékosabb az épület ilyenkor.

– Nagyon kedves öntől – felelte Mason –, de itt is kimondottan kellemes.

– Jól van, uram! Értem.

A komornyik visszavonult.

Húsz percre rá csöngött a telefon.

– Önt keresik, uram – hívta a komornyik Masont.

Mason átvette a készüléket. Paul Drake hívása futott be.

– Perry?

– Tessék?

– Megvan!

– Semmi gond?

– Dehogy!

– Kiszúrt valaki?

– Nem hinném! A fiatal lány, aki vízisízett, nagyon értette a dolgát. Pont a legjobb pillanatban dobta el magát, s így sikerült kicserélni a dobozokat.

– Hol a csudába tartotta a dobozt?

– Sohasem találnád ki!

– Komolyan kérdezem – folytatta Mason –, mert tudni szeretném, hogy kifigyelhette-e bárki is.

– Átalakítottam a forgógyűrűt a vontatókötélen – mondta Drake – kimondottan erre a célra.

– És mit találtál a dobozban?

– A zsarolólevelet, ezerötszáz dollárt és tíz darab ezüstdollárost.

– Remek! Várj meg, mindjárt ott vagyok! Ne tégy semmit, amíg meg nem érkezem!

Mason lecsapta a telefont, és intett Dellának. Elköszöntek a komornyiktól, és elhagyták az Elliot-nyaralót. Azonnal a tó déli partjára hajtottak, a szabad kikötőhöz.

Paul Drake már várta őket.

– Nos, Paul, a dolog további része *számodra* gyerekjáték lesz.

– Rendben. Mi lesz a feladatom?

– Sikerült valami filmcsillagocskákat szerezned?

– Igen, azt hiszem. Szerintem gyönyörű teremtés.

– És szeretne egy kis ingyenreklámot?

– Akár fejre is áll, és kalimpál a lábával, ha kamera elé kerülhet. A szereplés, a népszerűség adja az életerőt az ilyen kezdő színésznőnek.

– Jól van, Paul. – Mason a kocsi csomagtartójából kiemelt egy hordozható írógépet, és az ölébe tette. – Hadd nézzem azt a dobozt!

Drake elővette a vörös kávésdobozt. A tíz ezüstdollár és az ezerötszáz dollár bankjegyekben a doboz mélyén lapult. A zsarolócédula fölül volt. Mason kivette a papírt, befűzte a gépbe, átikszelte az *„ezerötszáz”* szót, majd föléje beírta *„háromezer”*. Ezután a tárcájából kiszedte a tíz-, és húszdollárosokból álló másik ezerötszáz dollárt, beletette a dobozba, s az átírt üzenettel együtt visszaadta az egészet Paul Drakenek.

– Álnevet használtál, amikor kibérelted a csónakot?

– Még ennél is jobbat eszeltem ki! – vigyorgott Paul Drake. – Ez a csónak egyáltalán nem innen származott. Az egyik barátomtól kértem kölcsön, és utánfutóval hoztam ide. Csak egy úgynevezett vízrebocsátási díjat kellett fizetni a mólónál. Már partra is emelték, s mindannyian készen állunk az indulásra.

– Helyes. Add oda ezt a dobozt és a levelet a színésznőnek, és mondd meg neki, hogy keresse meg a strandfelügyelőt, és mesélje el neki, hogy vízisízés közben szedte ki a vízből ezt a dobozt, mivel úgy gondolta, hogy veszélyt jelenthet a fürdőzőkre. Leszedte a fedelet, belenézett, és akkor találta meg ezt a papirost, a pénzzel együtt.

– Ha a strandfelügyelő vonakodna hívni a rendőrséget, akkor a színészszépség telefonáljon nekik. Erről te gondoskodj! Különben… hogy is hívják?

– Eve Amory.

– Megbízható?

– Ha a népszerűségéről van szó, bármire kapható… erre mérget vehetsz! A reklám a varázsigéje. Külön kocsival érkezett, hogy nehogy megzavarjuk a fölkészülését.

– Rendben. *Rengeteg* reklámot fog kapni!

– Csakhogy – vetette közbe Drake –, egy ilyen elrendezés mellett az újságok azt fogják hinni, hogy olcsó reklámtrükkről van szó csupán.

– *Pontosan* azt tegye, amit mondok! A pénz garantálni fogja a jóhiszeműségét.

– Mit csináljon ennyi dohánnyal! – kérdezte Drake.

– Át fogja adni a rendőrségnek!

– A három lepedőt?

– A három lepedőt!

– Az kemény dolog! – húzta el a száját Drake. – Ez a csillagocska…

– Ezt fogja tenni! – vágta félbe Mason. – Nincs semmi pénze. Az a körülmény, hogy a háromezer dollárt átadja a rendőrségnek, megerősíti a jóhiszeműségét, és kizárja azt a lehetőséget, hogy olcsó reklámfogásról lenne szó. Egyetlenegy szerény keretek közt élő színész sem áldozna háromezer dollárt azért, hogy a képe egy napig az újságokban díszelegjen.

– Na jó, főnök. Te tudod, hogy mit teszel.

– Mondja el, hogy nem emlékszik azoknak a vezetéknevére, akikkel együtt volt a csónakban. A barátjával jöttek ki, de a nevét nem szeretné belekeverni az ügybe. Vízisízni akartak, és a barátja magyarázta el a többieknek a finomságokat. A többi lány is színésznő vagy leendő színésznő volt.

– Értem – dünnyögött Drake. – Azt a benyomást fogja kelteni, hogy egy idősebb pénzes pasassal érkezett, aki talán hajlandó lesz a karrierjét egyengetni.

– Ebbe is belemenne? – kérdezte Mason.

– Neki teljesen mindegy, ha a fürdőruhás fényképe bekerülhet az újságba.

– Ha jól sejtem, ugyanolyan pózban fogják lefotózni, mint amikor megtalálta a dobozt.

– Szerinted a riporterek ráharapnak az esetre? – aggályoskodott Drake.

– Remélhetőleg. Mondd csak, Paul, mi történt a másik dobozzal, amit ő dobott a vízbe?

Drake a fejét csóválta.

– Ha megszakadok, akkor sem tudom, Perry!

– Volt ott egy pecázó alak, aki nagyjából akkor indult el, amikor a Bancroft-háztól is kifutott az a csónak – elmélkedett Mason.

– Tudom, láttam. De az biztos, hogy nem jutott el a kávésdobozig,

– Akkor hová tűnt?

– Felszívódott.

– Micsoda?

– Felszívódott! – ismételte Drake.

– Hogy érted azt, hogy felszívódott?

– Darabig a vízen úszott, és láttam a látcsővel is meg szabad szemmel is. Utána bepakoltam a vízisí-felszerelést, s mire ismét odapillantottam, a doboz eltűnt.

– Volt a közelben másik csónak?

– Egyetlen egy sem! Annak a doboznak egyszerűen nyoma veszett.

– Gondolod, hogy elsüllyedt?

– Gondolom…

– A fedelét rendesen rászorítottad?

– Attól félek, Perry, hogy itt követtük el a hibát. Borzasztóan gyorsan kellett a cserét végrehajtani. Az a lány, aki vízisízett, a legjobb pillanatban és a legmegfelelőbb helyen esett bele a vízbe. Felkapta az eredeti kávésdobozt, s beletette a forgógyűrűbe, amit a vontatókötélen alakítottam ki. Ezután a vízre dobta a másik dobozt. Csak azt tudom feltételezni, hogy a fedele nekikoccant a vízisínek, és valahogy víz került bele, amitől elsüllyedt.

– Ebből még galiba származhat – csóválta a fejét Mason.

– Tudom – sajnálkozott Drake. – De most már nincs mit tenni.

– Egyetlen másik csónak sem próbált meg a doboz közelébe férkőzni?

– Nem – felelte Drake. – Egyetlen másik csónak sem. A part túlsó végén várakozott néhány hajó, volt pár másik vízisíző is… meg az a pecás. De a közelünkben senki!

– Akkor nem értem – töprengett Mason. – Hacsak nem az történt, hogy a zsarolók megneszeltek valamit, és féltek addig a dobozhoz menni, amíg te ott voltál.

– Nem hiszem! Napszemüveg és sapka volt rajtam, s végig a csónak belsejében maradtam.

– A csónak belsejében, és a lányok is teljesen betakartak – tette hozzá

Mason.

– Hát igen – vigyorgott Drake –, *te* hogyan csináltad volna, Perry?

Mason is nevetni kezdett:

– Na jó, Paul. Tüntessük el azt a motorcsónakot! A színész kislány öltözzön föl, és menjen a strandfelügyelőhöz… Azt mondtad, hogy saját kocsival jött?

– Pontosan. Úgy beszéltem meg vele, hogy a parthoz hajt, és ott csatlakozik hozzánk a mólónál. Már csak hetvenhét számlát kell rendeznem, természetesen mind az övé.

– Most pedig – folytatta Mason – tudni akarom, hogy ma délután kik béreltek csónakot a hajókikötőnél, és ugye ráállítottad az egyik emberedet arra, hogy feljegyezze azoknak a motorcsónakoknak az engedélyszámát, amelyeket privát tulajdonosok tettek a vízre.

– Természetesen! – felelt Drake. – Az egyik megfigyelő felírta az összes privát csónak számát, sőt, azoknak az autóknak és utánfutóknak is tudjuk a rendszámát, amelyek a csónakokat idehozták.

– Helyes! Szólj az emberednek, hogy most már elmehet, nehogy a rendőrök kiszúrják.

– És a köteg pénzt mind átadjuk a rendőrségnek?

– Az utolsó centig! – felelte Mason határozottan.

– Esetleg valaki megjutalmazhatná Eve Amoryt – szomorkodott magában Drake. – Megemlítem neki, hogy van rá esélye!

– Csak azt említsd meg neki, hogy tartsa kéznél a bikinijét. Eve Amorynek nincs *más* dolga.

NEGYEDIK FEJEZET

Perry Mason kilenc harminckor lépett az irodájába.

– Jó napot, Della. Valami friss hír?

– Ingerült ügyfél várja, főnök. A külső szobában van – felelte Della Street.

– Harlow Bissinger Bancroft, ha nem tévedek?

A titkárnő biccentett.

– Engedje be, kérem – mondta Mason savanyú vigyorral.

Della az ajtóhoz ment, s fél perccel később megjelent Bancrofttal.

– Mason – kiáltotta Bancroft –, mi a fenét csinál maga?

– Hogyhogy? – kérdezte Mason.

Bancroft az asztalra hajította az egyik reggeli újságot.

Az első oldalon hatalmas fénykép egy lenge fürdőruhás szépségről, mellette a következő szalagcím: A FÜRDŐZŐ FILMCSILLAG NAGY FOGÁSA

– Hát… igen…

– A pokolba, Mason! – dühöngött Bancroft. – Megbíztam magában… arról volt szó, hogy teljes diszkréciót kap az ügy. Kinek jutott az eszébe, hogy a kezdeti összeget ezerötszáz dollárról háromezerre növelje? Meg ez a bohóckodás ezzel a majdnem meztelen nővel!

Bancroft belelapozott az újságba.

– Na és tessék… a zsarolócédula fénymásolata. Az ég szerelmére, Mason! Abban állapodtunk meg, hogy a legnagyobb diszkrécióval fogja kezelni az ügyet.

– Hát… szóval… – kezdte Mason –, mik az *információi?*

– Mik az információim? – fortyogott Bancroft. – *Magának* mik az információi? Teljes diszkréciót ígért!

– A mostohalánya dobta a vízbe a dobozt a zsarolólevéllel együtt?

– Feltételezem, hogy igen, bár nem kérdeztem meg tőle. Nem tartotta

fontosnak, hogy nekem beszámoljon az esetről, én pedig *nem* zaklattam kérdésekkel. De az egész zsarolási ügy kitudódott a sajtóban, és az összeget is megnövelték háromezer dollárra!

Mason elmosolyodott.

– Eve Amory kitűnő reklámlehetőséget kapott, ezt önnek is el kell ismernie.

– Attól függ, mit tekintünk lehetőségnek – jegyezte meg csípősen Bancroft. – Az a fürdőruha annyira kicsi, hogy majdhogynem erkölcstelen. Valami szexmagazinba szánta a képet?

– Ó, attól azért még messze van – jegyezte meg Mason, miközben nagy érdeklődéssel olvasta a beszámolót. – Mit tud ezenkívül?

– Mit tudok, mit tudok? – bosszankodott Bancroft. – Annyit biztosan tudok, hogy nagyon elszúrta ezt a dolgot! Számítottam rá, hogy körültekintően fog eljárni. Azt is világosan megmondtam, hogy az ügy bizonyos részleteit titokban kívánom tartani.

– Titokban is maradnak ezek a részletek!

– Titokban?! – mérgelődött Bancroft. Az asztalra vágta az újságot, majd öklével rácsapott. – A jó ég tudja, hányban fogják elolvasni ezt a cikket. Talán több millióan! A hír telexen érkezett, és a fél országban le fogják közölni.

– Remek kis történet, nem?

– Ennyi, amit hozzá tud fűzni?

– Üljön le Mr. Bancroft, és nyugodjon meg! Hallgasson ide!

Bancroft az egyik székbe roskadt, majd mogorván az ügyvédre bámult.

– Először is – kezdte Mason –, a nyilvánosságot akarta elsősorban elkerülni.

– Milyen kedves, hogy említi – gúnyolódott Bancroft.

– Másodszor pedig – folytatta Mason –, a nyilvánosság az, amit a zsarolóknak *mindenáron* el kell kerülniük. Csakis a háttérbe húzódva, névtelenül tudnak ténykedni.

Az ön mostohalánya nem ment el a rendőrségre. Maximálisan betartotta a zsarolók utasításait. A pénzt beletette a kávésdobozba, a dobozt bedobta a vízbe… feltételezhetően a zsarolókkal történt megbeszélés szerint, melyben kijelölték a konkrét helyet és időpontot. Ebből adódóan a zsarolók nem okolhatják a mostohalányát.

– Egy valamit akkor sem értek – vetette közbe Bancroft. – Hogyan

duplázódott, meg a kiindulási összeg? Mikor utoljára láttam azt a cédulát, a követelés ezerötszáz dollárra szólt. Maga is látta a szöveget… még le is fényképezte. Hogy az ördögbe növelte az összeget háromezer dollárra a zsaroló?

– Az összeget én emeltem meg!

– Maga? – hitetlenkedett Bancroft.

– Én tettem az összeghez még ezerötszáz dollárt.

– De hiszen a, mostohalányom ezerötszáz dollárt vett ki a bankjából… amennyit a dobozba kellet tennie. A rendőrség mégis azt állítja, hogy a dobozban a tíz ezüstdollár és a zsarolócédula mellett háromezer dollár volt.

Mason lassan elmosolyodott.

Bancroft készült, hogy folytatja, de amikor meglátta Mason arcán a mosolyt, meggondolta magát.

– Hát igen – folytatta Mason –, ezt az üzenetet egy Monarch típusú hordozható írógépen készítették. Én is beszereztem egy ósdi Monarchot, kiütöttem az ezerötszáz dolláros követelést, és begépeltem a dupláját. Azután amikor elcsíptük a dobozt, beletettünk még ezerötszáz dollárt, s így lett a végösszeg háromezer.

– *Maga* tett a dobozba ezerötszáz dollárt? – hüledezett Bancroft.

– Az ön pénzéből! – tette hozzá Mason mosolyogva. – Szóltam előre, hogy a költségek magasra fognak rúgni.

– De… hát… úgy érti…

– Elgondolásom szerint legalább két fickó van a dologban. Látta ön is, hogy az üzeneten az áll *„…a rendőrség ne akadjon a nyomunkra…”*. Persze nincs kizárva, hogy blöffről van szó, mégis az a megérzésem, hogy többen vannak.

Most képzelje magát az egyik zsaroló helyébe. Van egy társa. Elküldi, hogy bekasszírozzon ezerötszáz dollárt. Az akciót elfuserálják, és a rendőrség teszi a kezét a pénzre. Mire azonban a rendőrséghez jut a pénz, kiderül hogy az induló összeget valaki megduplázta. Nem az lenne a legkézenfekvőbb feltételezés, hogy a cinkostársa kijátszotta, és plusz ezerötszáz dollárral akarta megvágni a kuncsaftot, anélkül hogy magát beavatta volna. És ha erre a következtetésre jut, elhinné, ha a másik mindezt letagadja?

Szerény véleményem szerint ezzel a zsarolókat egy időre megbénítottuk, s azzal, hogy az összeget duplájára emeltük, talán azt is elértük, hogy egymást kezdik el szapulni.

– A hétszázát! – csettintett Bancroft.

– Sőt… – folytatta Mason –, lehet, hogy a nyomukra fogunk bukkanni. S ha ez sikerül, gondoskodom arról, hogy *egyéb* elfoglaltságuk akadjon!

– Mi például?

– Ó – Mason összehúzta a szemöldökét –, majd kitalálunk valami érdekeset! A zsarolóknak az a legnagyobb bibije, hogy mialatt mások szennyesére vadásznak, a saját szekrényük is megtelik. Hacsak nem abszolút dilettánsokról van szó, valószínű, hogy hosszú bűnlajstrom terheli lelküket. Bőségesen van takargatni valójuk, és nem szeretnénk, ha ezt a rendőrség megpiszkálná.

Bancroft lassan felegyenesedett.

– Mason – mondta –, fejet kell hajtanom ön előtt. Minél jobban belegondolok, annál világosabb, hogy ez a létező legravaszabb, legmerészebb lépés és a legügyesebb taktika, amit ki lehet eszelni. Megváltoztatta az erőviszonyokat, s ez nekem bőven megér háromezer dollárt!

– Várjunk csak, még egy cent sem veszett el a háromezerből. Nem a zsarolók őrzik, hanem a rendőrség.

– Ön mit tenne *ezután* a zsarolók helyében? Elmenne a kapitányságra, és azt mondaná: *„Sajnálom, uraim, azt a pénzt nekünk szánták eredetileg”*

– Természetesen, nem – felelte Bancroft. – De újabb követelésekkel fognak előállni.

– Kétségtelen, hogy újabb követeléssel fognak előállni. De ezt egyébként is megtették volna. Ha ismét zsarolással próbálkoznak, megfelelő ellenlépéssel fogunk válaszolni.

Bancroft megragadta az ügyvéd kezét.

– Mason, folytassa az ügyet a saját belátása szerint. Ha bármire szüksége lesz, csak hívjon. Tényleg figyelmeztetett – ismerte el Bancroft –, s most már értem, hogy miért… Szüksége van még pénzre?

– Még nincs. A kellő időben a rendőrségtől is visszaszerzem a háromezer dollárt.

– Hogyan?

– Amikor a titkárnőm fölvette a bankból a tíz- és húszdollárosokat – magyarázta Mason –, egy háromezer dolláros csekket váltott be. Ebből ezerötszáz dollárt a dobozba tettem, a másik felét pedig elzártam a széfembe. Ha eljön az ideje, elmesélem a rendőrségnek, hogy a pénzt csaléteknek szántam, s utána megmutatom a beváltott csekket a háromezer dollárról. Ez

elég bizonyíték lesz, különösen akkor, ha a bank is igazolja, hogy az összeget a titkárnőmnek fizette ki, méghozzá tíz- és húszdollárosokban.

Bancroft némán elgondolkodott a hallottakon, majd hirtelen felnézett, és felkacagott.

Az ajtó felé indult, de félúton visszafordult.

– Mason, amikor az irodájába bejöttem, majd' megfulladtam a méregtől. Most a mennyekben érzem magam!

– Még ne bízza el magát! – figyelmeztette Mason. – Még nem értünk ki a sűrűjéből, bár már viszonoztuk a tüzet, s a zsarolóknak nem lesz könnyű dolguk. Rendesen befűtünk nekik! – vigyorgott Bancroft.

Miután bezárult mögötte az ajtó, Mason maga elé húzta az újságot, és Eve Amory képén legeltette a szemét.

– Van még néhány fotó a hátsó oldalon is – jegyezte meg Della Street. – Vízisízés közben… az esés pillanatában, amikor felfedezte a vízen úszó, vörös kávésdobozt. Főnök, mi lesz ezzel a lánnyal?

– Minden bizonnyal csinos kis szerződés vár rá.

– De veszélyben lesz!

– Tudom, s mint az ügyvédje, gondoskodni fogok a védelméről. Azt hiszem, nem járok messze az igazságtól, ha azt mondom, hogy valaki fel fogja hívni, és névtelenül megfenyegeti.

ÖTÖDIK FEJEZET

Tíz harminckor Paul Drake egyezményes kopogtatása hallatszott Mason irodájának ajtaján. Della Street indult, hogy beengedje.

– Most aztán – ékelődött a nyomozó Mason íróasztalára ülve – tényleg megkaptad az ingyenreklámot.

– Eve Amory kapta meg – vágott vissza Mason.

– És ez még semmi! – folytatta Drake. – Az újságok ráharaptak a konzerves zsaroló sztorijára. Eleinte azt képzelték, hogy valamiféle olcsó reklámfogásról van szó, de a háromezer dolcsi tíz- és húszdollárosokban olyan dobásnak bizonyult, amelyet nem tudtak megtorpedózni. Megették a történetet.

Mason bólintott.

– Eve hogy van?

– Eve majd' elszállt a boldogságtól – vigyorgott Drake. – Ma az egyik hírműsor felkérte, hogy szerepeljen este a tévében.

– A rendőrség foglalkozik az üggyel?

– Specialistához fordultak, aki megállapította, hogy a zsarolólevél Monarch Tízes írógépen készült.

Mason elmosolyodott.

– S mivel – folytatta lelkesen Drake – egyelőre nincs újabb információ az esettel kapcsolatban, az újságok a legmenőbb riportereiket arra állították rá, hogy találják meg, kinek küldték a levelet. Azt a feltételezést követik, hogy a kiszemelt áldozat a Merticito tó partján él, és az egyik tehetős villatulajdonos. Az a véleményük, hogy a pénzzel kitömött kávésdobozt írásban eljuttatott utasítás szerint és telefonon történt megbeszélés után dobták be a tóba, ahol azután Eve Amory megtalálta.

– Alakulnak a dolgok.

– Csak el ne bízd magad! – figyelmeztette Drake. – A legprofibb újságírókat vetették be, akik igencsak konyítanak a szakmához. Elképzelhető,

hogy rövidesen rájönnek, mi az igazság.

– Na, és mi az igazság? – sóhajtott Mason.

– Ja igen… velem sem közöltél minden részletet, és nem is akarom tudni. Csak egyszerűen figyelmeztettelek!

– Kösz! Nem fogok elfeledkezni a jótanácsodról! – majd folytatta. – Az újságírók átfésülik a szabadkikötőt, próbálják megtudni, hogy kik béreltek tegnap délután csónakot, és mely csónakokat eresztették vízre. Szerencsénk van, mert a csónakkikötő vezetője csak az átvételt jegyezte föl, s a hajók engedélyszáma nincs a listáján. Úgyhogy ezzel az adattal csak mi rendelkezünk. Tényleg, ez a teljes lista?

– Az emberem az összes kifutó csónakot feljegyezte.

– Ki volt az a pecás pali?

– Az egy különös eset. Fél napra bérelték ki azt a motorcsónakot, méghozzá ketten.

– Ketten? – Mason meglepődött.

– Pontosan.

– Én csak egy alakot láttam abban a batárban.

– Mikor visszatértek a kikötőhöz, két ember volt benne.

– A nevüket tudod? – türelmetlenkedett Mason.

– A kölcsönzőben nem jegyzik föl a neveket. Sima készpénzfizetéses csónakbérlet. Az alkalmazott csak ennyit tudott mondani. A csónak ócska, horpadt teknő volt, alacsony teljesítményű farmotorral. Csónakázáshoz és horgászáshoz szoktak ilyet kérni. Ez a járgány egyébként komolyabb motorral sem mehetett volna nagyobb sebességet.

– És mit derített ki az embered?

– Készített egy elfogadható személyleírást a két egyénről, de mást ő sem tud. Egyikük huszonévesnek látszott, a másik úgy negyvenöt körülinek.

Mason összevonta a szemöldökét. Hirtelen megszólalt:

– Az a vörös kávésdoboz csak úgy köddé vált, mialatt rajta tartottad a szemed?

– Igen – felelte Drake. – Egy másodpercre vettem csak le róla a szemem… azután, mikor visszanéztem, már nem láttam sehol. Azt hiszem, ennek egyetlen magyarázata lehet: valaminek nekiütődött a doboz, lecsúszott a teteje, majd vízzel megtelve elsüllyedt.

Mason a fejét rázta.

– Az átlagosnál okosabb zsarolókkal állunk szemben, Paul.

– Hogy érted ezt?

– Az a két alak kibérelte a horgászladikot. Az egyiküknek valószínűleg volt könnyűbúvár-felszerelése. Le merem fogadni, hogy nagy batyuval szálltak be a csónakba, s talán volt néhány kisebb csomagjuk is. Ezután kisiklottak a vízre, s egy kevésbé jól látható helyen az egyikük búvárruhába öltözött, majd alámerült. Rosenának azt az utasítást adták, hogy pottyantsa a dobozt a vízbe egy adott ponton és időben.

A Bancroft-villától kiinduló motorcsónakban csak egyvalaki ült… a fiatal mostohalány. Belöki a dobozt a tóba, majd pár kört ír le a csónakkal. Eközben följön a búvár, s megszerzi a zsákmányt. Ha bárki figyelte volna a jelenetet, az égvilágon semmit sem lát Rosena csónakja közelében. A rendőrséget is *hiába* értesítik, fikarcnyi bizonyítékot sem találtak volna. Az egyik pillanatban még vígan lebeg a doboz a vízen, a következő másodpercben már hűlt helye.

– Agyafúrt ötlet! – ámuldozott Drake, amint felfogta az egészet.

– Azonban – folytatta Mason – ekkor érkeztél nagy lendülettel, a kávésdoboz körül hatalmas hullámokat korbácsolva, s a búvár nem mert addig följönni, amíg ott köröztél. Azután a vízisízőnk belehuppant a vízbe, megkavarta a dobozokat… tényleg, Paul, Eve Amory volt a bűvész?

– Á, dehogy. Az egyik munkatársa, aki kiváló vízisíző. Természetesen Eve azt állítja, hogy ő volt az, aki rátalált a pénzre. Így beszéltük meg.

Mason szeme összeszűkült.

– A csónakos horgász lesz a megoldás, Paul. A búvár addig várt, amíg el nem húztad a csíkot, majd följött a felszínre, megragadta a vörös kávésdobozt, amelyet ti dobtatok be, s víz alatt visszaúszott a parthoz. A horgász is visszavonult, a búvár bemászott a csónakba, átöltözött, majd mind két ártatlan pecás kimentek a partra a felszerelést rejtő batyuval…

– És akkor már azt is tudták, hogy csőbe húzták őket – tette hozzá Drake.

– Úgy van! Dühösen azon törték a fejüket, hogy ki ejtette át őket. Ma reggelre pedig azt is megtudták az újságokból, hogy két vörös kávésdoboz úszott a vízen, és pont az üreset találták meg, míg Eve Amory elhalászta az orruk elől az igazit.

– És addigra…

– És addigra már gyűlölködve egymást vádolják azzal, hogy valamelyikük átvágta a másikat.

– Na és most? – kérdezte Drake.

– Mostantól mindig menet közben fogjuk eldönteni, hogy mi legyen a következő lépés. Az a fő, hogy sarokba szorítsuk őket, és ott is maradjanak!

– Mi lesz Rosena Andrews-zal, akit megzsaroltak? Elképzelheted, hogy fogja érezni magát, ha mindent leírva lát a sajtóban.

– Különösen akkor, ha észreveszi, hogy háromezer dollárt találtak a dobozban.

– A zsarolók újra meg fogják keresni telefonon, és azt fogja mondani, hogy csak ezerötszáz dollárt tett a kávésdobozba – elmélkedett Drake.

– Ettől még inkább az lesz a zsarolók véleménye, hogy valaki beleköpött a levesükbe, és a lányt figyelmeztették, ne árulja el, hogy mi történt.

-– Nehéz helyzetbe hoztad szegényt.

Mason bólintott.

– Állandóan legyen vele egy fegyveres kísérő! De ne sejtsen semmit. Tegyél poloskát a kocsijára. Ketten vagy inkább hárman legyenek mindig a nyomában. Állíts rá annyi embert, amennyit szükségesnek érzel!

– Gondolom, nem kell, hogy figyelmeztesselek, iszonyúan kockázatos vállalkozásba fogtál, Perry. Ezek az alakok nem tréfálnak.

Mason széles vigyorral felelt:

– Én sem, Paul!

HATODIK FEJEZET

Röviddel tizenkét óra előtt Della Street lépett be Mason magán irodájába.

– Nehéz perceknek néz elébe, főnök – szólt Masonnak.

– Miért?

– Rosena Andrews várja, hogy fogadja, és rendkívül ingerültnek látszik… szikrázik a szeme a haragtól.

– Megtudta tőle, miért pont hozzám jött?

– Nem mondott semmit – felelte Della Street. – Kijelentette, hogy azonnal beszélnie kell az ügyvéd úrral borzasztóan fontos és bizalmas ügyben.

Mason mosolygott.

– Hát akkor… essünk túl rajta, Della. Vezesse be, kérem!… Várható, hogy előkapja a pisztolyát, és lövöldözni kezd, vagy inkább olyan karmolós típus?

– Én, főnök, mind a kettőt ki tudnám belőle nézni. Olyasféle, akit csak a saját törvényei korlátoznak, ha jól ítélem meg a jellemét.

– Remélem, nem csalódom magában, Della, elvégre elég régóta dolgozik a tűzvonalban. Hívja be!

Pár másodperc múlva Della Street kitárta az ajtót, s egy feldúlt, huszonhárom éves hölgy robogott be az irodába. Kék szeme szikrákat hányt.

– Ön Perry Mason?

– Az vagyok!

– Igazán hálás lennék, ha leszállna rólam! Még nem tudom pontosan, milyen jogorvoslatra van lehetőségem, de kész vagyok elmenni akár az Ügyvédi Kamarához is, vagy bárhová!

Mason kíváncsian figyelte.

– Lenne valami közös ügyünk, hölgyem?

– Tudja, hogy van!

– Talán – jegyezte meg Mason csendesen – helyet foglalhatna, és elmesélhetné a részleteket.

– Nem kívánok leülni – vágta rá Rosena Andrews. – Az a nyavalyás cikk a reggeli újságban több a soknál. Értesültem róla, hogy a mostohaapám önnél járt tegnap, és azzal bízta meg, hogy az egész ügyet intézze.

– Az *egész ügyet?* – csodálkozott Mason.

– Tudom, miről beszélek! Megszerezte a kávésdobozt, kicserélte a cédulát, betett pluszba még ezerötszáz dollárt, és… Lenne szíves elárulni, Mr. Mason, *mire* megy ki ez a játék?

Mason türelmesen hallgatta, majd megszólalt:

– Addig nem, Andrews kisasszony, amíg ilyen zaklatott állapotban van. Csak akkor vagyok hajlandó beszélni önnel, ha az ügyet higgadtan tudjuk megtárgyalni.

– Hallgatom, Mr. Mason.

– Egyik fülén be, a másikon ki… magát túlságosan felkavarták az események ahhoz, hogy most…

– Van okom a felháborodásra!

– De ezt az okot még nem közölte.

– Maga is jól tudja! Azt a zsarolólevelet *nekem* szánták. *Engem* utasítottak abban a levélben, hogy vegyek föl ezerötszáz dollárt tíz- és húszdollárosokban, tegyem a pénzt egy vörös kávésdobozba, meg tegyek mellé tíz ezüstdollárt is, hogy a doboz ne boruljon föl, s illesszem pontosan rá a fedelét, azután dobjam a vízbe a csónakomból, amikor senkit nem látok a környéken.

Alighogy bedobtam a pénzt, megjelent egy csomó fürdőruhás lány, s majdnem belém rohantak. Először azt hittem, hogy ők azok, akik a pénzért jöttek, de azután azt gondoltam, hogy ennyire feltűnően csak nem viselkednek a zsarolók. Senki mást nem láttam a környéken, úgyhogy visszaindultam.

– Na, tegyük rendbe a dolgokat – indítványozta Mason. – Azt állítja, hogy a zsarolók önnek írták azt a levelet.

– De hiszen ezt tudja!

– Honnan tudhatnám?

– A mostohaapámtól, aki most is beleütötte az orrát a dolgaimba. Tudom, hogy elvette a cédulát az íróasztalomról, majd később visszacsempészte a mappa alá.

– Miből gondolja?

– Onnan, hogy elővigyázatosságból megjelöltem a levél pontos helyét az íróasztalon. Csupán azt akartam tudni, hogy valaki szaglászik-e utánam.

– Ezek szerint nem a legjobb érzelmek fűzik a mostohaapjához…

– Szó sincs róla! Borzasztóan szeretem. Csodálatos ember, megfontolt, s talán túlságosan is igyekszik mindentől megóvni. Túlzottan a szívén viseli a problémáimat, és sokszor teljesen feleslegesen aggódik.

– Akkor mi legyen a teendő?

– Sejtelmem sincs. Kellemetlen helyzetbe hozott. Ezerötszáz dollárt kellett volna kifizetnem bizonyos embereknek azért, hogy titokban tartsanak bizonyos információt. Valaki átírta az összeget háromezerre, és még ezerötszáz dollárt helyezett a kávésdobozba. Annak a bikinis filmcsillagnak a képei elárasztották az újságokat, a rendőrség lefoglalta a pénzt, és mindezért nekem fogják benyújtani a számlát!

– Már nyújtott be számlát valaki?

– Még nem, de belegondolni is iszonyatos, mi történhet ezután.

– Esetleg – kezdte Mason óvatosan – elmondhatná, miért olyan sebezhető.

– Hogy érti, hogy sebezhető?

– Mivel igyekeznek pénzt kicsikarni magából a zsarolók?

– Akárkit meg lehet zsarolni! Mindenkinek vannak féltett titkai.

– Mi az *ön* titka?

– Ahhoz magának semmi köze – tért vissza Rosena ingerült hangja. – Kezd derengeni, hogy maga valahogyan engem igyekszik védeni, de annyit hadd mondjak, Mr. Perry Mason, hogy magam óhajtom ezt az ügyet lerendezni, és semmi szükségem az *ön* védelmére.

– Figyelmeztetnem kell, kisasszony, ha egyetlen egyszer is belemegy a zsarolási játékba, azok az alakok tönkreteszik. Fizetni fog vég nélkül… egyszer… kétszer… ki tudja hányszor, mindaddig, amíg teljesen megkopasztották!

– *Engem* senki sem fog megkopasztani! – vágott vissza Rosena. – Csupán időt akarok nyerni, ennyi az egész.

– Mennyi időt?

– Amennyi idő alatt elrendezhetem az ügyeimet… saját magam! Tudok magamra vigyázni, s lemondok a segítségéről, ügyvéd úr.

– Netán – kérdezte Mason puhatolódzva – valaki mást akar megvédeni?

– Ez sem tartozik magára! Csak azért jöttem el ide, hogy nyíltan kijelentsem: nem kívánom belevonni magát az ügyeimbe, s az egészet egyedül akarom intézni.

– Hát nem érti, hogy ebbe az ingoványba már sokan elmerültek! – kiáltotta Mason. – Maga is egyre mélyebbre süllyed, és…

– Az az én dolgom, Mr. Mason! Időt akarok nyerni. S erre hajlandó vagyok ezerötszáz dollárt áldozni.

– Hogy azután újra megzsarolják?

– Addigra – felelte Rosena elszántan – már kitörik a nyakukat.

– Rendkívül eltökéltnek látszik, kisasszony.

– És megvannak a kellő eszközeim is. Ezt se felejtse el!

Mason hosszasan nézett a lányra.

– Nem mondaná el, hogy mire készül, Andrews kisasszony? Elképzelhető, hogy tudok néhány tanáccsal szolgálni, s ily módon összedolgozhatnánk.

Rosena Andrews elutasítóan rázta meg a fejét.

Mason újabb kísérletet tett:

– Van valami fogalma arról, hogy milyen értesülésre céloznak a zsarolók a levélben?

– Pontosan tudom, hogy miről van szó?

– Megosztaná velem is?

– Kizárt dolog! Csak rám tartozik, egyedül énrám!

– Talán bizonyos érzelmi okok vagy presztízsének védelme kényszerítik arra, hogy pár napot vagy néhány hetet nyerjen?

– Talán.

– Tényleg azt hiszi, hogy az mindent megold?

– Micsoda?

– Az az egy-két nap vagy néhány hét?

– Igen.

– Az üzenetet küldők telefonon is keresték?

– Ezt ön is kitalálhatja!

– Hogyan ismerte meg őket, hiszen csak a hangjukat hallotta?

– Ezt sem kívánom önnel megvitatni… Látogatásom egyedüli célja az volt, hogy a tudomására hozzam: nem tartok igényt a szolgálataira. Nincs szükségem ügyvédre. Az ügyeimet magam intézem. Saját elképzeléseim vannak, és ezeknek megfelelően kívánok cselekedni. Ezért lekötelezne, ha nem ártaná bele magát az ügyeimbe… szemernyit sem! Ezt vegye hivatalos felszólításnak!

Rosena Andrews sarkon fordult, és kiviharzott a szobából.

Mason Dellára pillantott.

– Kérem, próbálja meg elérni Bancroftot telefonon!

Alig néhány másodperc múlva Della Mason felé nyújtotta a kagylót:

– Bancroft úr van a vonalban.

– Üdvözlöm, Bancroft. Épp most járt nálam a mostohalánya. Szörnyen feldúlt állapotban van.

– Hogy az ördögbe akadt a maga nyomára, Mason?

– Úgy tűnik, tudott a tegnapi megbeszélésünkről, s azonnal beszélni akart velem. Arról is meg volt győződve, hogy ön elolvasta a zsarolólevelet, míg ő távol volt. Nem pontosan helyezte vissza a papírt a mappa alá.

– És miért kereste föl Rosena? – kérdezte Bancroft.

– Hivatalosan kívánt értesíteni arról, hogy nem szándékozik ügyvédként alkalmazni, és maximálisan el tudja látni a saját védelmét… hogy megvannak a maga elképzelései, s ne üssem az orromat az ő dolgaiba.

– *Ne* törődjön vele, hogy mit mond! – bömbölte Bancroft a telefonba. – Folytassa a munkát, ügyvéd úr! Rosena még fiatal, megfontolatlan és túlzottan magabiztos. Azt hiszi, hogy könnyedén elintézi a zsarolókat. Nem fogja föl, hogy dörzsölt fickókkal áll szemben, és egyedül nincs esélye.

– Javaslom, hogy üljön le vele, és őszintén beszéljék meg a dolgot, minthogy Rosena tudja, hogy látta a levelet. Különben is, magát igyekszik megvédeni elsősorban, Mr. Bancroft. Hallgasson rám, és próbálja meg Rosenával megbeszélni ezt az ügyet.

– Nem tehetem – sóhajtott Bancrfot. – A mostohalányomnak kell megtennie az első lépést. A döntés az ő kezében van. A zsarolólevelet neki küldték, és ez ideig nem kívánta megosztani velem a titkát. Senkit sem avatott bele az ügybe, s én nem üthetem bele az orromat kéretlenül.

– Azok után, hogy felszólított, ne foglalkozzak az esettel – jegyezte meg Mason –, a kezem, bizonyos értelemben, meg van kötve.

– Mit jelentsen ez, hogy *bizonyos értelemben?*

– Azt, hogy *őt* semmilyen formában sem képviselhetem.

– Erre nincs is szükség! – mordult fel Bancroft. – Mr. Mason, maga engem képvisel. Az a célom, hogy az ügy ne kerüljön nyilvánosságra. *Kényszerűségből* kell elkerülnöm a nyilvánosságot! A világon minden jogom megvan arra, hogy önt ügyvédként alkalmazzam. Eddig remekül végezte a munkáját: összezavarta a zsarolókat. Így folytassa tovább… szüksége van még több pénzre?

– Nem Mr. Bancroft.

– Ha bármikor szüksége van pénzre, hívjon fel! Őszintén megvallva, Mr. Mason, minél többször átgondolom a fejleményeket, annál nyugodtabbnak érzem magam. Kezdem érteni, milyen helyzetbe kerültek a fickók… de kérem, semmi olyat ne tegyen, ami Rosenát veszélybe sodorhatja.

– Ez természetes, igyekszem megtalálni a lehető legmegfelelőbb megoldást.

– Gondolja, hogy a zsarolók most azt hiszik, Rosena átejtette őket?

– Nincs rá okuk. Sokkal inkább gyanakszanak arra, hogy az egyik társuk magának akart kivágni egy ezerötszáz dolláros szeletet a tortából. Ez lesz az első feltételezésük. A mostohalánya mindent megtett, amire az üzenet utasította. Be fognak ijedni, mert nem elég, hogy az üres dobozt hozták el, de a nyakukba szakadt a nyilvánosság is.

– Nem tudott teljesen meggyőzni, Mr. Mason. Aggódom Rosena miatt.

– Felesleges! Állandóan követi egy fegyveres testőr.

– És ő erről tud?

– Még nem.

– És ha rájön?

– Elképzelhető.

– Akkor komoly bajban leszünk.

– Találunk rá megoldást, ha ez megtörténne – nyugtatta meg Mason. – Addigra minden bizonnyal újabb események fognak bekövetkezni, amelyek módosíthatják a jelenlegi állást.

– Jó, Mr. Mason, a döntés az ön kezében van. Egy dologgal azonban tisztában kell lennie. Rosena rendkívül öntudatos teremtés, és ezenkívül pisztolyt hord magánál.

– Pisztolyt? – kérdezte Mason megrökönyödve.

– Igen. Az a gyanúm, hogy vagy ő vagy a feleségem, Phyllis, kivette a 38-as kaliberű pisztolyomat az éjjeliszekrényemből, ami az ágyam mellett áll.

– Miből gyanítja?

– Röviddel ezelőtt kerestem a pisztolyt a szekrényben, hogy magamhoz vegyem. Arra az elhatározásra jutottam, hogy nem árt, ha kéznél van… de sehol sem találtam. Vagy Rosena vagy Phyllis vette el.

– Mikor látta utoljára? – kérdezte Mason.

– Miért? Hiszen mindig is ott tartottam.

– *Pontosan* mikor látta utoljára?

– Hát… nem is tudom… úgy egy hete.

– Most hol tartózkodik a felesége?

Bent van a városban, az ottani lakásunkban. Azt a jótékonysági bált intézi.

– Talán önnek is be kellene jönnie – tanácsolta Mason. – Nem ártana, ha a családjával leülne, és mindent alaposan megtárgyalnának.

– Tegyék meg ők a kezdő lépést – felelte Bancroft határozottan. – Ők döntsenek úgy, hogy szükség van rám, és…

– Keressen fel, kérem – szólt közbe Mason –, mielőtt Rosena valóban megteszi a kezdő lépést az *ön* fegyverével.

– Te jó ég, erre nem gondoltam! – kiáltott Bancroft.

– Akkor most gondoljon! – felelte Mason, majd letette a kagylót.

HETEDIK FEJEZET

– Úgy tűnik, főnök, ma a zaklatott hölgyek napját tartjuk – szólalt meg Della délután háromkor.

– Kiről van szó? – kérdezte Mason kíváncsian.

– A filmcsillag… Eve Amory… nagyon… kétségbeesettnek látszik. Szerintem még sírt is.

– Ejha! – lepődött meg Mason. – Na lássuk, mi bántja.

– Néhány perc múlva érkezik az egyik ügyfele, és…

– Majd vár egy kicsit. Ez a kislány lehet, hogy nagy bajban van. Derítse ki, Della, hogy Paul ráállított-e valakit, s ha nem, feltétlenül keressen egy fickót, aki állandóan őrizni fogja attól a perctől kezdve, hogy kilép az irodából… egy belevaló tagbaszakadt, keményöklű bunyóst akarok, aki szemmel tudja tartani, és persze megvédeni. Mielőtt bekísérné, mesélje el, Della, milyen ez az Eve Amory.

– Gyönyörű lány – válaszolta Della. – Biztos, hogy az utcán mindenki utána fordul.

– És a külső mögött?

– Hát… – jegyezte meg Della kritikusan – nem akarom, hogy rosszmájúnak tartson, de miután jobban megnéztem, az a benyomásom támadt, hogy ennyi az egész!

– Mire céloz?

– Nincs egyénisége. Az összes mozdulata olyan mesterkélt. Amikor mosolyog, gépiesen húzza el a száját… valahogy nem természetes. Mintha tükör előtt gyakorolta volna. A testtartása, a járása, a mozdulatai, mind olyan hamisak. Az ember úgy érzi, hogy az igazi arcát sohasem láthatja. Persze, ez csak az én véleményem.

– Majd én is megnézem, azután meglátjuk, mennyire vált be a jellemzése.

– Ha maga megnézi, főnök, azonnal elkábul – csipkelődött Della. – Még várnia kell egy darabig, hogy reális véleményt alkothasson ilyen korú

lányokról. Nagyon szép teremtés.

– Hívja be, Della! S akkor megtudjuk, mit rejtenek a külsőségek. És ne felejtse el felhívni Paul Drake-et. Szeretném, ha Paul megszervezné Eve Amory védelmét. Olyan embert akarok, aki mindenhová követi, s ha úgy adódik, meg tudja védeni. Szóljon Eve Amorynek, Della, kíváncsi vagyok, vajon tényleg annyira elbűvölő.

Della Street kiment az irodából, s néhány másodperc múlva Eve Amoryvel tért vissza.

– Nos – kezdte derűsen Mason –, láttam a fényképét az újságokban.

Eve Amory mesterkélt mosolyt erőltetett az arcára, majd kezet nyújtott Masonnak:

– Emiatt kerestem föl, Mr. Mason.

– Miért engem? – csodálkozott az ügyvéd.

– Az a nyomozó, akinek dolgoztam – kezdte Eve Amory – Paul Drake volt. Magándetektív, és megtudtam, hogy önnek dolgozik. Azt is tudom, hogy beszámolt mindenről, ami a pénzzel teli kávésdobozzal történt.

– Kitől hallotta? – érdeklődött Mason meglepetten.

– Nem vagyok vak, Mr. Mason, meg egyébként is, ön elég ismert ügyvéd. Az ön képe is sokszor volt már a lapokban…

– Folytassa csak – bátorította Mason.

– Felkeresett egy férfi, és nyersen közölte, hogy sok kellemetlenséget okozhat nekem. Dörzsölt alaknak látszott.

– Miféle kellemetlenséget?

– Ez az ember tud valamit rólam.

– Már volt ügye a rendőrséggel?

Eve Amory Mason szemébe nézett, majd folytatta:

– Minden Hollywoodba vágyódó színésznőnek lehet valami a múltjában és a jelenében. A szépség csak a kezdetre elég.

– És hogy nézett ki ez az alak?

– Negyvenöt-ötven éves vagy egy pár évvel idősebb. Szürke szemével szinte felnyársalt, s kizárólag egy dolog érdekelte.

– Hogy érti? Azt akarja mondani, hogy…

– Á, dehogy! – szakította félbe Eve Amory. – Éppen ellenkezőleg, Mr. Mason. A női fortélyok, a báj, a könnyek vagy mosolyok semmi hatással sincsenek rá.

– Értem… Akkor viszont mit akart?

– Pénzt!

– Mennyi pénzt?

– Azt a háromezer dollárt, amit megtaláltam.

– Azt a pénzt átadta a rendőrségnek. Ez a fickó nem olvas újságot?

– De igen. Sőt… úgy tűnt, kiszagolt valamit.

– Na és mit mondott?

– Csak annyit, hogy a háromezer dollár kell neki.

– Hogyan akarja megszerezni?

– Az egyetlen lehetséges úton. Azt követek tőlem, hogy írjak nyilatkozatot a rendőrségnek, melyben elismerem, hogy ezt az egészet önreklámnak szántam. A háromezer dollárt az egyik barátomtól kaptam, s ő találta ki a zsarolólevelet is. Ő tanácsolta, hogy menjek vízisízni lenge bikiniben, és állítsam azt, hogy én találtam meg a pénzt és az üzenetet a kávésdobozban, hogy a rendőrség arra a következtetésre jusson, hogy a tóparton élő egyik tehetős családot zsarolták meg. S így én bőséges helyet kapok az újságokban.

Azt mondta, tegyek úgy, mintha kiborultam volna, s mindent be akarok vallani a rendőrségnek… az önreklámozást, meg a sajtó félrevezetését. Így idővel a rendőrségnek vissza kell majd adnia a háromezer dollárt, amit azután a lakásomon fog átvenni tőlem.

– És ha nem teszi meg?

– Igen… mondta, hogy *választhatok.* És emiatt vagyok annyira elkeseredve. Ha a múltamat kiteregeti a sajtóban…

Mason figyelmesen hallgatta.

– Úgy érzi, hogy a karrierjét veszélyezteti, ha valami kiderül a múltjáról?

– Egyáltalán nem rólam van szó! Valaki másnak lenne kellemetlen. Egy kétgyermekes apának.

– Ez a fickó, aki fölkereste, megadta a nevét?

Eve Amory a fejét rázta.

– Azt mondta, hogy szólítsam Mr. *X*-nek.

– És hogyan lép vele ismét kapcsolatba?

– Nem én, ő fog keresni.

– Emiatt aggódik?

– Borzasztóan.

– Ha most beadja a derekát, és olyan kijelentést tesz, hogy az egész csak reklámfogás volt, amit a lapok bevettek, az újságírókat örökre ellenségévé

teszi.

– Ezzel tisztában vagyok.

– Minden álmát tönkretenné.

– Nem szükséges, hogy emlékeztessen, Mr. Mason.

– Ennek ellenére, úgy véli, hogy az a nagyszájú alak kikényszerítheti azt a nyilatkozatot?

– Állandóan az a férfi jár az eszemben meg a két gyerek.

– Ha jól veszem ki a szavaiból, Miss Amory, a barátja bizonyos körökben rendkívül befolyásos.

– Pontosan.

– És neki mi a véleménye erről?

– Nem tud semmiről.

– Miért nem?

– Ha ez a csirkefogó megszellőzteti a múltamat, szörnyen nehéz helyzetbe kerül. Egyelőre nem tudom, ez a Mr. *X* mennyit tud ténylegesen, és mennyit blöfföl. Jó néhányszor láttak együtt a barátommal, és végül is… üzleti kapcsolatban is állhattunk vagy valami hasonló.

Mason egy pillanatra elgondolkodott, majd ismét megszólalt:

– Mikor fogja újra fölkeresni ez a szélhámos?

– Valamikor ma délután.

– Rendben van. Közölje vele, hogy lenyűgöző az elképzelése, csak fabatkát sem ér, mert egy ügyvéd hajlandó megerősíteni, hogy a pénz és a levél, amit a kávésdobozban talált, valóban egy zsarolási ügyhöz kapcsolódik.

Eve Amory eltöprengett az ügyvéd szavain:

– Elárulhatom neki az ügyvéd úr nevét?

– A mindenit! Hát persze! – vágta rá Mason. – Mondja meg neki, hogy Perry Masonról van szó, és jöjjön ide az illető, ha beszélni akar velem.

A színésznő hosszasan gondolataiba merült, majd hirtelen Masonnak nyújtotta a kezét.

– Azt hiszem, menni fog – mondta kissé megkönnyebbülve.

– Nem szeretem a zsarolókat. Emberformájú keselyűk, akik mások gyenge pontjaira vadásznak, és kihasználják, hogy a legtöbben félnek a nyilvánosságtól. Üzenem annak a Mr. *X*-nek, hogy ha további részleteket kíván megtudni, keressen föl itt az irodámban.

– Nem fog bejönni! – jelentette ki azonnal Eve Amory. – Amint kiejtem

az ön nevét, Mr. Mason, és közlöm vele, hogy a kávésdobozban talált pénz zsarolásból származik, elpárolog mint a kámfor.

– Szeretném, ha tudná, mennyire hálás vagyok, hogy segített ebben az ügyben – mondta Mason.

A filmcsillag arcán ismét megjelent a jól begyakorolt mosoly.

– Rengeteget segített nekem, ügyvéd úr. Inkább én vagyok önnek hálás. Ott menjek ki, ahol bejöttem, vagy…?

– Nem, semmiképpen. Ezen az ajtón keresztül.

Mikor Eve Amory távozott az ügyvéd irodájából, Mason intett Dellának, akinek azonnal kapcsolták Paul Drake-et.

– Ráállltatok a színésznőre? – kérdezte Mason.

– Természetesen. Már fél órája követi az egyik emberem. Ide az épülethez is elkísérte. Azt reméltem, nálam tesz látogatást. Ehelyett nálad kötött ki.

– Valami ötven év körüli, vásott fickó kereste föl – tájékoztatta Mason Drake-et.

– Azelőtt történhetett, hogy az emberem a nyomába eredt – felelte Drake. – Ilyen figuráról eddig nem érkezett jelentés.

– Számítsatok rá, hogy felbukkan – tette hozzá Mason –, és ha előkerül, ne veszítsétek szem elől. Várható, hogy megjelenik ma délután vagy kora este.

– Hogy hívják?

– Mr. *X*-ként mutatkozott be, s ha a szimatom nem csal, ő lesz a zsarolómadárka!

– Az a férfi horgászott a tóban – emlékezett Drake. – Művészi személyleírást készítettünk róla.

– Helyes – mondta Mason elégedetten. – Ha egyszer a zsarolók nyomára bukkanunk, felfedjük a kilétüket, és *átvesszük* a kezdeményezést. Azután gondoskodom róla, hogy *ne unatkozzanak.*

NYOLCADIK FEJEZET

Röviddel négy óra előtt Della szaladt a telefonhoz. A portáról érkezett a hívás. Arcán egyre növekvő megdöbbenés tükröződött.

– Mi történt? – érdeklődött Mason, mikor Della tenyerével letakarta a kagylót, és felé fordult.

– Teljes a kör, Mrs. Harlow Bancroft vár az épületben, és ragaszkodik hozzá, hogy azonnal fogadja az ügyvéd úr. Valami rendkívül fontos ügyről van szó.

– Kérje meg, hogy várjon egy kicsit – szólt Mason – és teremtse elő nekem Bancroftot. Hívja először a tóparti nyaralójukban. Ha nincs ott, próbálja meg az irodájában.

Della leszólt a központosnak;

– Pár perc türelmet kér az ügyvéd úr, Gertie. Mindjárt feljöhet Mrs. Bancroft. Légy szíves, add át neki ezt az üzenetet, utána pedig kérek egy városi vonalat.

Della hamarosan megkapta a külső telefonvonalat. Tárcsázta Mr. Brancroft tóparti házának számát.

– Beszélhetnék Mr. Bancroftal? – kérdezte pár másodperc múlva. – Kérem, mondja meg neki, hogy fontos. Mr. Mason titkárnője vagyok… Aha, értem. Van tippje, hol érhetném el?… Köszönöm, az irodájában. Megvan a szám. Köszönöm.

Visszaakasztotta a kagylót.

– Nincs ott. Az illető, akivel beszéltem, azt gondolja, hogy talán az irodájában van.

– Próbáljuk meg, Della! – türelmetlenkedett Mason.

Della újból tárcsázott, elismételte, hogy Mr. Mason irodájából telefonál, és Mr. Bancroftot keresi nagyon fontos ügyben.

Rövid hallgatás után megszólalt:

– Köszönöm. Tudja esetleg, hol érdemes keresni?… Köszönöm.

– A tóparti villában azt mondják, talán az irodában van, az irodában pedig úgy tudják, hogy a nyaralóban tartózkodik.

Mason felsóhajtott.

– Hát jó – mondta – kérem, hívja be Mrs. Bancroftot. A megérzéseimre leszek hagyatkozva.

– Mit fog neki mondani, főnök?

– Semmit – vágta rá Mason. – Azt nem fedhetem fel előtte, hogy a férje az ügyfelem, mert erre Mr. Bancroft nem hatalmazott föl, de hazudni sem fogok.

Della helyeslően bólintott. Kiment a külső szobába, s rövidesen Mrs. Bancroftot tessékelte be az irodába.

Mrs. Bancroft fenséges nyugalommal lépkedett Della mellett. Láthatóan valamivel fiatalabb volt a férjénél, s jól tartotta magát; megjelenésének legapróbb részleteire is figyelmet szentelt, és igyekezett az alakját is megőrizni.

– Jó napot, Mr. Mason! Már sokat hallottam önről. Számtalanszor láttam fényképen, s most örülök, hogy személyesen is találkozhatom önnel. Ha jól sejtem, a férjem megbízta önt.

Mason összevonta a szemöldökét.

– Ezt a férje közölte önnel?

– Nem.

– Akkor megkérdezhetem honnan kapott ilyen információt?

– A lányomtól.

– A lánya már járt nálam, Mrs. Bancroft – kezdte a tapogatózást Mason. – Bizonyos feltételezéseket igaznak vélt, s ennek megfelelően cselekedett.

– Értem, Mr. Mason. Nem kívánom, hogy kellemetlen helyzetbe hozza magát. Tudom, hogy nem adhatja ki az ügyfeleit. A lányom által említett feltételezéseket fogom szem előtt tartani én is. Bizonyos dolgokat igaznak fogok tekinteni, és ennek megfelelően járok el.

Hangsúlyozni szeretném – folytatta Mrs. Bancroft –, hogy sem a lányom, sem a férjem nem tudja, hogy itt vagyok.

– Nyilvánvaló, ha a férjének lennék az ügyvédje, az ön látogatását nem tudnám bizalmasan kezelni, ha pedig Mr. Bancroft nem bízott meg semmivel, nem lennék érdekelt abban, hogy felfedje a…

– Hagyja csak, Mr. Mason – szakította félbe Mrs. Bancroft –, megértem az ön helyzetét, és igyekszem ahhoz alkalmazkodni. Most, ha megengedi,

leülök, s teljes titoktartást kérve, néhány dolgot szeretnék önnel közölni.

– De nem kívánja, hogy ellássam az *ügyvédi* képviseletét – kérdezte Mason.

– Nem, csak bizonyos adatokat szeretnék a tudomására hozni.

– Rendben van, hallgatom!

– És a titkárnője?

– Ő is végig fogja hallgatni, és aztán néma lesz mint a hal.

– Hadd kezdjem az elején. A lányom, Rosena, jegyben jár Jetson Blairrel. A Blair család, amint ezt ön is feltehetően tudja, komoly elismertségnek örvend bizonyos körökben… úgy is mondhatnánk *„kékvérű arisztokraták”.* Az üzleti életben nincsenek olyan kiemelkedő sikereik, mégis megőrizték a tekintélyüket. A férjem viszont jelentős eredményeket ért el mint üzletember.

– És mint családfő? – kérdezte Mason.

– Családfőnek is *kiváló.*

– Folytassa.

– Jetson Blair huszonnégy éves. Volt egy két évvel fiatalabb öccse, Carleton Rasmus Blair, akit kissé vad természettel áldott meg a sors. Állandóan bajba keveredett, de a család az ügyeit eltussolta. Katona lett, a repülősökhöz került. Azután egyszer megfigyelő repülést hajtottak végre, ahonnan a gépe nem tért vissza.

Halottnak nyilvánították egy évvel azután, hogy a gépet megtalálták. Hegyoldalnak ütközött. Nyilvánvalónak tűnt, hogy a balesetet senki sem élhette túl, bár nem sikerült azonosítani a maradványokat. Néhányuk egyértelműen a szerencsétlenség következtében halt meg; páran valószínűleg súlyosan megsebesültek. A zord időjárás és a vadállatok időközbeni pusztítása lehetetlenné tette az áldozatok minden kétséget kizáró azonosítását.

Carleton, akiről addig azt hitték, hogy eltűnt, tehát halottnak nyilvánították.

Mason bólintott.

– Egy-két évvel ezelőtt – folytatta Mrs. Bancroft –, egy Irwin Victor Fordyce nevű férfit elítéltek, és San Quentinbe szállítottak. Néhány hete szabadult. Nemrégiben kiraboltak egy benzinkutat, és a szokásos eljárás keretében a rendőrség megmutatta a nyilvántartásban szereplő képeket a benzinkutasnak és a többi sértettnek. Olyan fotók, melyek azokról a bűnözőkről készültek, akik nemrég szabadultak, vagy akiknek olyan lehet az

előélete, hogy elkövethették a rablást. A benzinkutas felismerte, igaz, nem volt benne teljesen biztos, Irwin Fordyce-t, mint az egyik elkövetőt.

Mason arcán határtalan kíváncsiság tükröződött.

– Folytassa csak.

Mrs. Bancroft óvatosan fogalmazta meg a következő szavakat:

– Tudomásomra jutott, hogy Carleton Blair ujjlenyomata halála után zárt aktába került. Azt is közölték, hogy Carleton nem halt meg, hanem eljutott az egyik prémvadász kunyhójáig, ahol elegendő élelmet talált, s ahol felépüléséig meghúzódott. Majd elege lett a hadseregből, s ráébredve arra, hogy az élete teljesen mellékvágányra futott, elhatározta, hogy hagyja Carleton R. Blairt meghalni. Az Irwin Victor Fordyce álnevet vette föl, és visszatért a társadalomba. Itt újfent összeütközésbe került a törvénnyel, s ekkor került San Quentinbe.

Könnyen belátható, Mr. Mason, az a tény, hogy a társadalmi körökben nagyra becsült Blair-család egyik tagja börtönben ült, és jelenleg is benzinkútrablás miatt keresi a rendőrség, sötét árnyékot vet a közelgő esküvőre.

– Ezt a lányától tudja?

– Nem. Mindezt egy zsaroló mondta el.

– Mit akart az a zsaroló?

– Ön mire tippel, Mr. Mason? Pénzt!

Mason maga elé meredt. Valamit mondani akart, azután félúton meggondolta magát, s nem szólalt meg.

A néhány másodperces csöndet Mrs. Bancroft törte meg:

– És mindez a lányom életének egyik legfontosabb állomása előtt…

– Azaz fizetett?

– Igen.

– Mennyit?

– Ezer dollárt.

Mason ujjával az íróasztal szélén dobolt.

– Csak akkor döbbentem rá, hogy ugyanakkor a lányomat is megzsarolták, amikor megtaláltam az erről szóló cikket az újságban. Nem lepne meg, ha a férjem is kapott volna hasonló felszólítást.

– És mi a helyzet Blairékkel?

– Ha meg is keresték őket a zsarolók, nekünk semmit sem árultak el. Blairék egyáltalán nem szegények, de nem is veti fel őket a pénz.

– A jelenlegi körülmények közt bizonyára ki tudnának fizetni egy viszonylag kisebb összeget – vetette közbe Mason.

– Igen, azt hiszem.

– Leírná a zsarolót? Ötven körüli, szúrós szürke szemű volt az illető?

Mrs. Bancroft a fejét rázta.

– Fiatal férfi volt, nem több, mint huszonöt vagy huszonhat éves, jóképű, rövid kefefrizurával, széles vállakkal, sötét szemekkel… mégis, volt a tekintetében valami könyörtelen.

– És ön kifizetett neki ezer dollárt?

– Igen.

– Hogyan?

– Tíz- és húszdollárosokban.

– Megígérte, hogy több pénzt nem fog követelni?

– Azt mondta, hogy megvettem a hallgatását.

– Mutatott valami bizonyítékot, vagy bármit, ami…

– Persze. Megszerezte Irwin Fordyce fotóját a rendőrségi nyilvántartásból, az ujjlenyomatát és a többi adatait. Volt nála fénykép Carleton Blairről is, még a bevonulása előtti időből, s el kell ismernem, feltűnő a hasonlóság. Emellett mutatott ujjlenyomatokat is, melyek állítása szerint Carleton R Blair ujjlenyomatai, melyeket a bevonulásakor vettek le.

– Beszámolt erről a lányának?

– Természetesen nem. A lányom élete legboldogabb napjait éli át, s ezt nem akarom elrontani.

– Beszélt a férjével?

– Természetesen, vele sem.

– Miért nem?

– Van elég problémája.

– Meg sem fordult a fejében, hogy a zsarolók megkeresik a lányát és talán a férjét is?

– Nem.

– Akkor miért keresett föl engem?

– Mert megjelentette azt a képet, s ezzel mindent összezavart.

– Ezt hogy érti?

– Hiszen tudja nagyon jól, hogy mit tett. Az a helyzet, Mr. Mason, hogy ezek a zsarolók ismét megpróbálták fölvenni a kapcsolatot a lányommal, hogy újabb összegeket csikarjanak ki tőle.

– Azt mondja, hogy a zsarolók ismét keresték a lányát?

– Igen, így fogalmaztam. Telefonon keresték.

– Honnan tudja?

– Mert kihallgattam a beszélgetést a másik telefonon.

– Miről beszéltek?

– Az a férfi azt állította, hogy lányom becsapta őket, és Rosena azt hitte, hogy a telefonáló újságíró. Vagy csak megjátszottá, hogy azt hiszi.

A lányom kijelentette, hogy nem óhajt nyilatkozni a sajtónak, és az illetőről feltételezi, hogy újságíró, aki mindenkit felhívogat, aki a tó partján lakik. Megjátssza a zsarolót, azt remélve, hogy valaki olyan kijelentést tesz, ami az újságírónak elárulja ki a megzsarolt személy.

Rosena felháborodottan közölte, hogy ízléstelennek tartja ezt az eljárást, mert bárkit is zsaroltak meg, az az ő magánügye… Az újságok pedig újabb szégyencsúcsot döntöttek meg azzal, hogy így próbálják meg kiszimatolni a becsületes állampolgárok magánügyeit, hogy azután a hírt szétkürtöljék a világnak újságjuk címoldalán. Hozzátette, hogy az újságírás szerinte ennél lejjebb már nem süllyedhet, s ezt a telefonáló is jobb ha tudja.

– És azután? – kérdezte Mason.

– Azután lecsapta a kagylót.

– Kezdetnek nem is rossz – jegyezte meg Mason. – Ezzel lerázta a tagot egy időre.

– Hogyan jött rá, hogy a lányát is zsarolják? Elárulta önnek?

– Nem, viszont tudom, hogy elment egy kis időre a motorcsónakkal. Azt is kiderítettem, hogy beszerzett egy vörös kávésdobozt. Majd amikor kezembe került az újságban megjelent beszámoló a pénzről és a zsarolólevélről, megvilágosodott előttem minden.

– S ennek ellenére nem szólt Rosenának?

– Nem.

– De a telefonbeszélgetést lehallgatta.

– Feltételeztem, hogy azok a szélhámosok megpróbálnak ismét kapcsolatba lépni vele, és tudni akartam, mit tesz a lányom.

– Egészen pontosan miért keresett meg engem?

– Mert úgy vélem, hogy a lányom veszélybe kerülhet; mert az az érzésem, hogy a férjem minden valószínűség szerint tárgyalt önnel; s mert ön, Mr. Mason, bombával játszik, és szeretném, ha tisztában lenne a leselkedő veszéllyel.

– Ön is közvetlen kapcsolatban állt az egyik zsarolóval?

– Közvetlen kapcsolatban álltam egy fiatalemberrel, aki kizárólag azért követelt pénzt, hogy „megakadályozza” bizonyos információk nyilvánosságra kerülését.

– Hogyan hozta volna nyilvánosságra, amit tud?

– Az egyik pletykalap boldogan fizetne neki ezer dollárt ezért a történetért. Úgyhogy, ez az oka annak, hogy ezer dollárt kért. Elmondta, hogy nagy szüksége van a pénzre, hogy ő nem akart ennyire lesüllyedni, de nincs más választása; és sokkal szívesebben fogadja el tőlem az ezer dollárt az információk elhallgatásáért. Olyan meggyőzőnek hatott.

– Elmondja a történteket a férjének?

– Nem.

– Nekem megadja az engedélyt, hogy beszámoljak minderről Mr. Bancroftnak?

– Szó sem lehet róla! Csak tájékoztatni kívánom olyan dolgokról, melyeket hiba volna, ha nem ismerne.

– Az vajon megfordult a fejében, hogy saját maga is veszélybe kerülhet?

– Veszélybe? A zsarolók miatt? Nem! Gyáva férgek azok, Mr. Mason! Ez a fickó kiszedett belőlem ezer dollárt, és gondolom, van egy cinkosa, aki háromezret akart kipréselni a lányomból… Azt hiszem, a dolog ezzel le is zárult volna, ha nem indul az a látványos reklámhadjárat, s a pénz, amelyre a zsarolók számítottak, nem a rendőrség széfjében köt ki.

Ha jól sejtem, ön csak egyetlen zsarolásról tudott, amely a lányomat célozta meg. A körülmények figyelembevételével azt kell mondanom, hogy talán nem a legmegfelelőbb megoldást választotta, Mr. Mason. Amint látja, a képlet sokkal összetettebb, mint ahogyan gondolta. Csupáncsak erre kívántam fölhívni a figyelmét.

– Miért nem beszéli meg az ügyet a férjével? – kérdezte Mason.

– Esetleg… majd egyszer.

– Tudja, hol van most a férje?

– Úgy tudom, kint van a tónál, de be fog jönni a városba.

– És a lánya?

– Nem tudom, hol van pillanatnyilag. A tóparti nyaralóban akart éjszakázni. Valami ürüggyel felhívom, és megkérem, hogy jöjjön be ő is a városba. Nyugodtabb volnék, ha itt aludna, s nem a nyaralóban egyedül, hiszen a férjem is itt lesz. – Mrs. Bancroft az órájára lesett. – Rengeteg dolgot

kell még elintéznem. Rohannom kell. Jónapot, Mr. Mason!

Mrs. Bancroft magabiztosan állt fel a székéből, széles mosolyt küldött az ügyvéd és Della Street felé, majd elindult az ajtó irányába.

– És köszönöm, hogy fogadott – mondta, mielőtt kilépett a szobából.

Mason és Della Street tekintete összetalálkozott.

– Hát igen – szólalt meg a titkárnő –, Harlow Bancroft egy másik rovott múltú fiatalemberre és annak ujjlenyomatára tippelt.

– Vagy csak úgy tett – vetette közbe Mason.

– Persze, kézenfekvő feltételezés, de nem szabad elfelejtenünk, hogy igen bonyolult esettel állunk szemben, s esetleg *két* zsarolóbanda van a porondon.

A telefon csörgése szakította félbe a lassan beállt csendet. Della Street fölkapta a kagylót, majd Masonhoz fordult:

– Harlow Bancroft keresi, főnök.

– Megkapta az üzenetet?

– Nem tudom. Gertie szólt, hogy a vonalban van.

Mason felvette a készüléket:

– Üdvözlöm, Mr. Bancroft. Már próbáltam elérni.

– Értem – válaszolt Bancroft –, be akartam ugrani magához, de egyszerűen nincs időm rá.

– Hol van most?

– A tóparti nyaralómban.

– Ott fog maradni éjszakára?

– Még nem döntöttem el. A megbeszélnivalónk szempontjából lényegtelen. Csak azt akartam megmondani önnek, hogy egy hatalmas tökfilkó vagyok, amikor magamra vettem a zsarolók szövegét. Felejtsen el mindent, amit elmeséltem. Az egész másra vonatkozik, s semmi köze ahhoz, amire én gondoltam… De ezt majd személyesen kívánom elmagyarázni. Lehet, hogy mindannyiunkat félrevezetett az a szöveg. Elképzelhető, hogy valami egészen másról van szó, mint amire gondoltam.

– *Elképzelhető* – felelte Mason szárazon. – Tőlem mit kíván?

– Tegyen a legjobb belátása szerint.

– Hogy jött rá minderre?

– Leültem a mostohalányommal, és őszintén megbeszéltünk mindent.

– Azt elmondta neki, amiről nekem mesélt?

– Dehogy! Végig Rosena beszélt. Én… most nem akarom felfedni a családomnak a múltamat, Mr. Mason. Csak annyit tehetek, hogy próbálok

segíteni… Ha a zsarolók engem céloztak volna meg, az egész dolog másként festene.

De erről szó sincs… A telefonban nem mondhatom el, különben is mellékes, és a legegyszerűbb az lenne, ha simán kifizetnénk őket, hogy időt nyerjünk. Most már meggyőződésem, hogy pitiáner ügyről van szó. Csekély a jelentősége, és úgy érzem, hogy… a taktikája kissé kemény volt. Túl sokat kockáztatott.

– Megmondtam előre, hogy kockázat nélkül nem megy – vágta rá Mason.

– De túlságosan nagy vihart kavart, Mr. Mason, és már nemcsak az ellenség csónakja táncol… Holnap reggel mindent személyesen elmondok.

– Miért nem ma este? Ha a dolog annyira fontos, megvárom itt az irodában.

– Nem, ma este nem lehet. Mással kell foglalkoznom… Várjon, Mr. Mason, és ne tegyen semmit egyelőre. Holnap reggel ott vagyok. Tíz órakor megfelel?

– Rendben van. Mi van az eltűnt fegyverrel, Mr. Bancroft? A mostohalányánál van?

– Azt mondja, nála nincs. Nagyon meglepődött, mikor megkérdeztem. Kényes helyzetbe került. A riporterek minden csalárdságot bevetnek, hogy kiszimatolják, mi van a zsarolási ügy mögött. Az egyik odáig merészkedett, hogy elkezdte faggatni Rosenát, hátha elszólja magát a telefonban. De Rosena jól leteremtette, és lecsapta a telefont. Az is elképzelhető, hogy az egyik zsaroló volt… Ezért javaslom, hogy válasszuk a fizetést, Mr. Mason.

Köszönök mindent, amit tett, és természetesen elvárom, hogy a tőlem kapott információkat bizalmasan kezelje, a legszigorúbb titoktartás mellett! Most annyit kérek, hogy ne csináljon semmit, amíg nem beszéltünk, és hagyja ránk a dolgot. Innentől remélhetőleg magunk is boldogulni fogunk valahogy.

– Már elsoroltam önnek, Mr. Bancroft, azt a négy variációt, amit a zsarolókkal szemben tenni lehet.

– Tudom, tudom… és az egyik variáció szerint a fizetés a megoldás. Az a benyomásom, hogy kis mitugrász alakokkal állunk szemben, és felesleges verébre ágyúval lőni! Szerintem az idő múlása mindent szépen elsimít. Ezért az időért pedig hajlandó vagyok fizetni.

– Ma este kellene beszélnünk – ismételte Mason.

– Abszolút lehetetlen. Más dolgom van… Holnap viszont mindenképpen bemegyek magához.

– Tízkor?

– Igen. És kérem, addig ne kavarja tovább a helyzetet. Engedje elülni a hullámokat!

– Rendben van, várok, és nem teszek semmit, habár jónéhány vonalon futtatom az ügyet, s elképzelhető, hogy valami vagy valaki horogra akad.

– Teljesen álljon le, Mason! – kiáltotta Bancroft. – Ne csípjen el senkit! Nyugalmat akarunk, és az egészet elfelejteni. Minden magától elrendeződik. Ez csak pénz kérdése, s hajlandó vagyok fizetni. Ez a kívánságom, ügyvéd úr!

– Maga a megbízó – felelte Mason savanyúan. – Holnap találkozunk.

Mason lerakta a készüléket, majd Paul Drake-et hívta:

– Paul, állítsál valakit Rosena Andrews-ra. Olyan fickó legyen mint Eve Amory testőre, hogy biztosítsuk a védelmét. Ezenkívül pedig egy időre behúzzuk a csápjainkat… ma éjszakára legalábbis.

– Értettem, főnök. Van elég emberem, ha netán még kellene.

– Nem, Paul, ennyi bőven elég. És a megfigyelőid a legnagyobb körültekintéssel járjanak el. Senki még csak ne is sejtse, hogy követjük. Folyamatosan értesíts mindenről!

– Jól van, Perry, ne aggódj.

KILENCEDIK FEJEZET

Este fél tíz lehetett, amikor hívás futott be Mason titkos vonalán. Ezt a számot kizárólag Della Street és Paul Drake ismerte. Mason fölkapta a kagylót:

– Tessék?

Paul Drake hangja szólalt meg a vonal túlsó végén:

– Saját felelősségemre tettem néhány lépést, Perry. Nem tudom, hogy jól döntöttem-e.

– Mi történt?

– Amint javasoltad, ráállítottam az egyik emberemet Eve Amoryra. Folyamatosan figyelte messziről… Olyan fickó, aki elég tapasztalt, kemény bunyós, bár már nem mai gyerek, de ha nézeteltérésre kerül sor, azért le tudja rendezni a dolgokat.

Tizenkét évig alkalmazták a rendőrség kötelékében, a szélhámosokkal foglalkozott, bár néha besegített a zsarolási ügyeket intéző csoportnak is. Gondoltam, ő lehet a legalkalmasabb…

– Rendben, Paul, hagyjuk az előzményeket – vágta félbe Mason türelmetlenül. – Mi történt?

– Úgy hét harminckor valaki leparkolt Eve Amory lakása előtt, s mivel eléggé különösen viselkedett, az emberem azonnal jobban szemügyre vette.

– A fickó egy telefonfülkéhez ballagott, és valószínűleg Eve Amoryt hívta föl. Az emberem ezt akkor nem tudta kideríteni. Körülbelül tíz perc múlva Eve Amory kijött az épületből, s akkor ez az alak odahúzott a kocsijával, villantott neki, s erre Eve beszállt.

– Az emberem ráragadt. Először azt hitte, valahová el akarja vinni. Négy vagy öt háztömbnyit előre gurultak, majd félórás megbeszélés következett az autóban a járdaszegély mellett. Ezután a pofa visszavitte Eve Amoryt a lakásához, s a lány kiszállt.

– Van valami elképzelésed, hogy miről diskuráltak?

– Láthatóan arra akarta rávenni a lányt, hogy írjon alá valami papírt,

legalábbis, az emberem szerint nagyon úgy nézett ki. Egyfolytában egy lappal hadonászott a lány orra előtt. Eve Amory habozott egy darabig, majd úgy tűnt, hajlandó aláírni a papírt, azután meggondolta magát, és eltolta maga elől. Rövid vita következett, majd a jelenet megismétlődött.

– Honnan látta mindezt az embered?

– Itt van a bökkenő, Perry! – sajnálkozott Drake. – Nem látott mindent. Sehol sem tudott úgy leparkolni mögöttük, hogy ne váljon gyanússá, s ezért kénytelen volt kétszer-háromszor körbehajtani; egyszer azt játszotta el, hogy be akar állni a parkolóba az egyik helyre. Nem fért volna be, de többször megkísérelte, s közben látta, hogy annyira elmerültek a vitatkozásban, hogy észre sem vették.

– Szóval, Perry, oda szeretnék kilyukadni, hogy amikor ez az alak lelépett, az emberem gondolt egyet, és ráragadt.

– Védelem nélkül hagyta Eve Amoryt? – kérdezte Mason döbbenten.

– Á, dehogy! Felszereltük a kocsiját adóvevővel, hogy bármiről tudjon értesíteni. Jelentést tett a történtekről, s kérte, hogy küldjek valakit, aki Amoryt tovább figyeli. Ismerős volt neki az a fickó, már amennyit látott belőle, s gondolta, rajtamarad.

– És azután?

– A madárka egészen az Ajax-Delsey bérházig hajtott… lent van a part közelében. Silány lakásokat lehet kivenni, pontosabban kis garzonokat. A lényeg az, hogy miután az illető kiszállt a kocsijából, az emberem fülöncsípte.

– Hogy érted, hogy fülöncsípte? Tudjuk kiről van szó?

– Pontosan! Stilson L. Kelsey, akit Con-King Kelsey-ként ismernek. Bement az épületbe, s az emberem megtudta, hogy van ott egy bérelt lakása. Rádiótelefonon beszólt további utasítást kérve, s én mondtam neki, hogy várjon egy kicsit az épületben, hátha történik valami. Ha Kelsey elmegy, maradjon rajta.

– Kiderítette, hogy Kelsey ott lakik?

– Igen, így van. És az emberem ott dekkol az épületben, s szemmel tartja Kelsey kocsiját, bár az is elképzelhető, hogy Kelsey meglép időközben.

– Miért?

– Olyan sűrű a köd, hogy az orrom hegyéig sem látok. Az egész környéket beborította. A város felé tisztább a levegő, de ha Kelsey a másik irányba indul el, ott olyan sűrű a köd mint a mozdonyfüst.

– Van valami híred Eve Amoryról? – kérdezte Mason.

– Bármit is mondott neki ez a fickó, eléggé megfélemlíthette. A megfigyelőm azt jelentette, hogy már majdnem kész volt aláírni azt a papírt. Nagyon úgy nézett ki.

– És végül aláírta?

– Az emberem azt állítja, hogy nem.

– Jó. Ragadjatok Kelsey-re.

– Meddig?

– Ha szükséges, egész éjjel… a fenébe is!

– Az emberemet le kell váltanom, éjfélkor lejár a szolgálata.

– Akkor küldjél a helyébe valakit, aki átveszi a feladatot – mondta Mason. – Lássuk, ki is ez a Kelsey. Tudni akarom, ki áll a zsarolás hátterében.

Eve Amoryt se felejtsd el. Ha bárhová menne, szólj ide. Mindenről értesíts, Paul! Ha ez a Kelsey gyerek visszajön, hogy újra nyomást gyakoroljon Amoryra, azonnal csörögj ide, mindegy mennyi az idő. Személyesen akarom elrendezni azt a fickót.

– Úgy lesz, Perry. Te állod a költségeket, én meg hizlalom a számlát! – vigyorgott Paul Drake.

TIZEDIK FEJEZET

A másnap délelőtti megbeszélésre egy rendkívül izgatott Harlow Bancroft érkezett. Látszott, hogy a teljes összeroppanás határán áll.

– Mi történt, Mr. Bancroft? – kérdezte az ügyvéd.

– A feleségem…

– Mi történt vele?

– Mr. Mason, amit most elmondok önnek, azt a legteljesebb diszkrécióval kell kezelnie.

– Magától értetődik. Bármi, ami az irodámban bizalmasan elhangzik, az ügyvédi titoktartás oltalmát élvezi.

– Ugye, azt mondta, hogy négyféleképpen lehet elbánni a zsarolóval? – kezdte Bancroft.

– Igen.

– Az egyik lehetőség az volt, hogy meg kell ölni a zsarolót.

Mason összeráncolta a homlokát.

– Úgy érti, hogy a felesége megtette?

– Igen.

– Mikor?

– Az elmúlt éjjel.

– Hol?

– A jachtomon, a *Jinesán.*

– Ki tud még erről? Jelentette a rendőrségnek?

– Nem, és azt hiszem, itt követtem el a legnagyobb baklövést.

– Mondja el részletesen! Méghozzá villámgyorsan!

– A feleségem jótékonysági kiárusítást szervez, s délután ezzel kellett foglalkoznia. Azt beszéltük meg, hogy utána a belvárosi házunkban találkozunk. Sok egyéb munkája is volt, s ezért szólt, hogy későn fog csak hazaérni. A következő történt… Úgy fest a dolog, hogy Jetson Blair-nek volt egy öccse, Carleton Rasmus Blair, akiről feltételezték, hogy meghalt…

– Erről tudok – szakította félbe Mason.

– Értem. Carleton Blair az Ajax-Delsey bérházban lakott Irwin Victor Fordyce álnéven. Összeismerkedett egy Willmer Gilly nevű egyénnel, akivel jó barátságba kerültek. Gilly is ott bérelt szobát. A bérháznak nincs valami jó híre, többnyire csirkefogók menedékéül szolgál, mert a tulajdonos nem sokat kérdez, és nem is kíváncsi természetű.

Gilly nagyjából akkor szabadult San Quentinből, amikor Fordyce: elválaszthatatlan barátokká váltak… vagyis Fordyce azt hitte, hogy Gilly a jó barátja.

Amikor Fordyce az újságokban olvasta, hogy pletykák keringenek Jetson Blair és Rosena Andrews kapcsolatáról, kikotyogta, hogy ő is a Blair-család tagja, és mindenki halottnak véli. Nyilvánvaló, hogy Gilly profitálni akart az információból. Elkezdte Rosenát zsarolni, majd később a feleségemet. Phyllis fizetett neki.

– Tovább Mr. Bancroft!

– Miután kirobbant a zsarolási ügy, és fény derült a pénzre meg a zsarolólevélre, amit a kávésdobozban találtak, Gilly ismételten igyekezett Rosenát rávenni, hogy fizessen. Rosena volt annyira talpraesett, hogy megjátszotte: riporternek tartja Gillyt, és nem hajlandó beszélni vele.

Ekkor döntött úgy Gilly, hogy Phyllist keresi meg… méghozzá személyesen. És itt történt valami, amit nem értek. Phyllis úgy döntött, hogy beszél Irwin Fordyce-szal, mert úgy gondolta, hogy ő lehet a zsarolók hírforrása. Ki akarta deríteni, hogy Fordyce mennyit tud.

Megszerezte Fordyce címét… az Ajax-Delsey bérházban, odament, és a szemébe mondta, hogy aljas gazember, és a Blair-család szégyene, majd nyíltan megkérdezte, hogy ő zsarolja-e a Bancroft családot. Fordyce-nak leesett az álla. Nem akarta elhinni, hogy Gilly ezt tette. Megesküdött, hogy… kinyírja Gillyt. Majd megígérte, hogy elsimítja a zsarolási ügyet, s Phyllis ne is törődjön többet a zsarolókkal.

Phyllis megijedt. Abból, amit Gilly elmondott, világosan kitűnt, hogy Fordyce-t keresi a rendőrség a benzinkútrablással kapcsolatban; és mi fog történni, ha Fordyce és Gilly egymásnak esnek? Félt, hogy a helyzet *még jobban* elmérgesedik, s ezért azt javasolta Fordyce-nak, hogy jöjjön vele. Felajánlotta neki, hogy kocsival elviszi a jachthoz, ad neki pénzt, így egy-két hétig kihúzhatja a *Jinesán,* ahol senkinek sem jutna eszébe keresni.

Persze, tudom, hogy Phyllisnek nem volt joga ezt tenni, különösen azután,

hogy értesült Fordyce körözéséről.

– Kitől értesült?

– Gilly mondta el neki.

– Egy zsaroló állítása – mondta fanyar mosollyal Mason – egy centet sem ér.

– Örülök, hogy ez a véleménye, Mr. Mason, mert ez aggasztott a leginkább.

– Jól van. Nézzük ezt a Gillyt. Mit tud róla?

– Phyllis lement Fordyce-szal a jachthoz – folytatta Bancroft. – Fölkísérte a fedélzetre, és kérte, hogy maradjon ott. Ezután a kis csónakkal visszaevezett a jachtklubhoz, beült a kocsijába, és felkereste az egyik barátját, akiben úgy érezte, hogy megbízhat. Ez a barátja mindig jelentős készpénzt hord magánál, mert gyakran ugranak át Las Vegasba rulettezni. Beváltottak neki egy háromezer dolláros csekket… ötven- és százdolláros címletekben.

Ekkor Phyllis visszatért a hajóra, hogy átadja a pénzt Fordyce-nak, de amikor felért a fedélzetre, megrökönyödve tapasztalta, hogy Fordyce-nak hűlt helye, s Gilly tartózkodik a jachton.

– Hová mehetett Fordyce?

– Feltehetőleg Gilly megölte, mert egyedül ő volt a hajón, s határozottan ellenségesen viselkedett.

– Ezután mi történt?

– Phyllisnél volt a pisztolyom, a retiküljében, a háromezer dollár alatt. Innentől kezdve fölgyorsultak az események…

Mikor a feleségem felért a fedélzetre, megpillantott egy árnyat, aki a csónak orrában állt, s épp a horgonykötelet szedte be. Először azt hitte, Fordyce-ot látja.

– A hajó nem volt kikötve? – kérdezett közbe Mason.

– Ekkor nem. Lehorgonyoztunk, mert a kikötőt éppen felújították.

– Értem… folytassa!

– Az illető meghallotta, hogy a feleségem a hajón van, mert hurkot vetett a kötélbakra, s ezután hátrajött a főkabinba. A motor járt, és a hajó elindult. Sűrű köd lepett el mindent, s másodperceken belül a jachtot körülölelte a ködtakaró.

– Miért ment a hajó?

– Valószínűleg azért, mert így bármi történik, a ködben minden rejtve marad. Gilly ördögi tervet eszelt ki. Partra viszi a hajót, és otthagyja, hogy

Phyllist vádolja a rendőrség Fordyce eltűnéséért.

– Mi történt ezután?

– Gilly megvádolta a feleségemet, hogy átejtette; Phyllis megpróbálta az időt húzni… Azt akarta tudni, hogy hol van Fordyce. Szó szót követett, s végül Gilly kijelentette, hogy tudja, miért ment el a feleségem. Követelte a pénzt. Phyllis nem volt hajlandó átadni a háromezer dollárt, s erre Gilly fenyegetőzni kezdett. Azt mondta, hogy a ködben nyugodtan megragadhatja Phyllis-t, s „behajíthatja a vízbe, némi nehezékkel megspékelve”. Erre a feleségem előrántotta a pisztolyt a retiküljéből, és felszólította Gillyt, hogy emelje föl a kezét. Remélte, hogy a fegyver látványa és a határozott felszólítás visszarettenti azt az átkozott gengsztert. Ehelyett az a nyavalyás káromkodni kezdett, majd megindult Phyllis felé.

– És? – kérdezte Mason izgatottan.

– Ne felejtse el, Mason, hogy a vasmacskát a hajó maga után vonszolta. Körülbelül tizenöt-húsz méter kötél lógott be a vízbe. Ebben a pillanatban a vasmacska nekiütközött valaminek, lehetett akár egy lemerült tuskó vagy egy kődarab vagy keményebb talajrész. Phyllis kibillent az egyensúlyából, s akaratlanul meghúzta a ravaszt. Lelőtte Gillyt közvetlen közelről, s az a szerencsétlen úgy vágódott el, mint a homokzsák.

-Mit tett ezután a felesége?

– Phyllis megrémült, majd a hajókorláthoz rohant, s beugrott a tóba.

– A pisztoly?

– Úgy emlékszik, hogy a pisztoly és a retikülje a kezében volt, amikor a vízbe vetette magát. Ezután úszni kezdett a part felé. Elejtette a fegyvert, a retikülje is lecsúszott a csuklójáról.

– Sűrű köd volt. Látta merre van a part?

– Homályosan látta a parti fények foszlányait. Hamarosan rájött, hogy a víz igen sekély, s kievickélt a partra. Az egyik üzemanyagtöltő-dokk közelében ért ki a vízből, néhány száz méterre a jachtklub parkolójától. Csuromvizesen végigfutott a parton, egészen a parkolóig, beugrott a kocsijába, s a lakásunkhoz hajtott.

– A hajót egyszerűen otthagyta?

– Igen.

– A hullával a fedélzeten?

– Igen.

– Honnan tudja, hogy Gilly meghalt?

– Százszázalékig biztos benne… ahogy végigterült a földön, meg különben is közvetlen előtte állt, amikor elsült a mellkasának szegezett pisztoly.

– És az is biztos, hogy Gilly volt?

– Igen.

– És arról fogalma sincsen, hogy Fordyce hová tűnt?

– Nincs.

– Kezd az eset tipikussá válni – sóhajtott Mason. – Fordyce megbízott Gillyben. Gilly barátja egy profi zsaroló és csaló, Con-King Kelsey… És mi a helyzet a jachttal?

– Hát igen – folytatta a beszámolót Bancroft –, amint hajnalodni kezdett, lementem megkeresni a hajót, de sehol sem találtam.

– Eltűnt? – csodálkozott Mason.

Bancroft bólintott.

– Tudja, amikor tegnap mindez történt apály volt. Úgy látszik, hogy az éjszaka visszatért a dagály, ami elegendő volt ahhoz, hogy a hajót a part felé sodorja. S amikor elérte a csúcspontot, feltehetőleg kidobta a *Jinesát* a homokfövenyre.

– Mikor mondta el mindezt a felesége?

– Tegnap este tíz körül.

– Miért nem hívott engem vagy a rendőrséget?

– Nem mertem felhívni a rendőrséget, s jobbnak láttam, ha magával is csak ma beszélem meg a dolgot. Fogalmam sem volt arról, hol érhetném el, hacsak nem a Drake Magánnyomozó Irodán keresztül… de a pokolba, Mason, a feleségem magán kívül volt. Ha ilyen állapotban kihívtuk volna a rendőrséget, akkor biztosan megőrül. S egyben ez azt is jelentette volna, hogy az újságok az utolsó részletig megismerik Frodyce múltját… A hétszázát, ez nem gyilkosság volt! Önvédelem volt. Magamra vállaltam a felelősséget. Csak hadd jöjjön a rendőrség!

– Ezt most hagyjuk. Veszett fejsze nyele!… Önvédelem akkor lehetett volna, ha a felesége azonnal elmegy a rendőrségre. Ha a rendőrség máshonnan szerez tudomást, ez már gyilkosságnak számít.

– Igen, de hát döntenem kellett, s ezt a döntést hoztam. Phyllisnek nyugtatót adtam… volt valamennyi a lakásban.

– De hát ember, nem érti – kiáltott Mason –, hogy a zsarolási ügy most már mindenféleképpen nyilvánosságra fog kerülni? A hajó fedélzetén egy'

hulla van!

– Tisztában vagyok vele, s pontosan ezért mondtam el önnek mindent. Kérem, képviselje az ügyet! Azzal számolnia kell, hogy Phyllis nem tehet úgy vallomást, hogy ne beszélne a zsarolásról. Márpedig nem engedhetjük meg, hogy a zsarolás hátterében húzódó adatok napfényére kerüljenek. Ez az oka annak, hogy Phyllis nem jelentkezik a rendőrségen.

Időt kell nyernünk. Nincs *más* választásunk.

– Ebben tökéletesen igaza van – mondta Mason zordan. – Tegnap éjjel *még* lett volna választási lehetőségünk. Most már semmit sem tehetünk. Most már az sem segítene, ha elmennénk a rendőrségre vallomást tenni, ez az út már nem járható. Szorítóba kerültünk, Mr. Bancroft. Először is több információra van szükségünk. Meg kell találni a jachtot.

– Az öbölre vastag köd telepedett.

– Helikoptert kell szerezni, amivel a ködsapka tetejére ülve megközelíthetjük a területet. Azután megvárjuk, amíg fölszakad. – Mason Della Street felé fordult:

– Kérem, hívja föl a légiszolgálatot. Mondja meg nekik, hogy azonnalra kérünk egy négyszemélyes gépet – darálta Mason, majd a kalapja után nyúlt.

– Gyerünk, Mr. Bancroft! Induljunk!

Félúton voltak az ajtó felé, amikor megszólalt a telefon. Della az ügyvédre pillantott, majd annak biccentésekor visszament, hogy felvegye a kagylót.

– Igen, Gertie – szólt a készülékbe. – Mondd csak!

Intett Perry Masonnak:

– Eve Amory van a vonalban – tette hozzá.

Mason összevonta a szemöldökét, a telefon felé fordult, és felvette a kagylót.

– Kapcsolja kérem! Igen, szeretnék vele beszélni… Halló. Eve? Perry Mason vagyok. Mi a baj?

– Beadom a derekam, Mr. Mason.

– Hogy érti ezt?

– Úgy értem, hogy alá fogom írni azt a papírt, melyben elismerem, hogy az egész zsaroló história csak reklámfogás volt. A pénzt az egyik barátom adta, egy támogatóm, és együtt agyaltuk ki az egész zsarolólevelet, meg azt, hogy miként találom meg a vörös kávésdobozt azért, hogy nyilvánosságot kapjak a sajtóban. Az egészet önreklámozás céljából tettem.

– Eve, ezt nem teheti! Ez a történet így nem igaz, s ezt maga is jól tudja.
– De ha aláírom, akkor megszűnik a…
– Igen?
– Szóval… a nyomás, ami rám nehezedik.
– Ezzel semmilyen nyomás nem fog megszűnni – figyelmeztette Mason.
– De ők azt mondják, hogy akkor békén hagynak.
– Kik azok az „ők”?
– Hát… valakik.
– Magánál hagytak egy nyilatkozatot, amit alá kell írnia?
– Igen.
– Tegyen meg nekem valamit, Eve! Jöjjön be az irodámba, és hallgasson meg, mielőtt aláírja azt a nyilatkozatot.
– Ma délután kettőig kell aláírnom.
– Rendben van. Mondja meg azoknak az alakoknak, hogy az irodámban lesz délután két órakor, s akkor fogja aláírni a nyilatkozatot. Jöjjenek el ők is.
– Nem hiszem, hogy ezek az emberek elmennének a maga irodájába.
– Akkor közölje velük, hogy nem kapják meg az aláírását. Mondja azt, hogy hajlandó együttműködni, de előtte velem kell konzultálnia.
– Ez szerintem nem fog menni, ügyvéd úr. Nem fogják…
– Próbáljuk meg – biztatta Mason. – Csak ennyit tegyen meg.
– Jó, megpróbálom.
– Szavát adja?
– A szavamat adom!
– Köszönöm Amory kisasszony – mondta Mason megkönnyebbülten, majd lerakta a kagylót.
– Ezek az átkozott zsarolók – fordult Mason Bancrofthoz –, kegyetlenül szívósak. Ha egy ilyenfajtának elég esze van, amellett elég könyörtelen, s rendelkezik elegendő információval… Na mindegy, induljunk!

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A városban jó volt az idő, s melegen sütött a nap, de a nyugati oldalon vastag felhőpamacsok gyülekeztek.

A helikopter úgy százhetven méteres magasságban haladt.

– Nem tetszik ez nekem – szólalt meg Mason. – Végigrepülhetünk a part mentén, de kétlem, hogy bármit is látni fogunk… Lejjebb is tud repülni? – kérdezte a helikopterpilótától.

– Persze. Másfél méterre a víz fölött, de semmi kedvem lejjebb ereszkedni ebben a ködben, mert nem látom, merre megy a gép.

– Tegyen meg mindent, ami lehetséges.

– Esetenként a helikopter mozgásától igen hamar feloszlik a köd – tette hozzá a pilóta. – A propellerek annyi levegőt kavarnak föl, hogy ha sikerül a köd és a tiszta levegő közé kerülnünk, akkor elképzelhető, hogy a légörvény fölszakítja a ködburkot. Néha beválik ez a módszer, néha nem.

– Próbáljuk ki!

A helikopter folyamatosan tartotta a hetvenöt csomós sebességet, s egyre inkább megközelítette a ködtakarót. A fehér felhőgomolyagok nőni és sűrűsödni kezdtek.

– Attól félek, nem megyünk semmire – közölte a pilóta. – Végigpásztázhatjuk a terepet a ködtakaró peremén, de nem hiszem, hogy ez sokat segítene. Olyan sűrű a köd, hogy kanállal lehetne merni, és egész nap kitart… úgy tűnik.

– Le tudna ereszkedni a partvonal mentén? Azután addig haladnánk a köd belsejébe, amíg biztonságos.

– Megpróbálhatom, de vissza kell térnem, ha nem megfelelők a látási viszonyok.

– Néha könnyebb a part mentén haladni – mondta Mason. – Induljon, kérem!

A pilóta lejjebb vitte a gépet egészen addig, amíg elérték a háztetők

magasságát. Ekkor azonnal beburkolta őket az átláthatatlan fehérség. A propeller hatására az apró részecskék kavarogni kezdtek, s egy pillanatra úgy látszott, némileg felszakadozik a köd, de ismét a gépre nehezedett. A pilóta hirtelen elfordította a gépet, és visszatért az eredeti magasságba.

– Semmi értelme! Sajnálom, de nem vagyok hajlandó belemenni. Ennél vastagabb ködtakarót még életemben nem láttam ilyen napszakban. Lehetetlen föllazítani. Mintha tejben repülnék.

– Föléje tud menni?

– Föléje tudok, de abból nem sok haszna lesz. Csak egy fehér szőnyeget fog látni.

– Na jó – sóhajtott Mason –, induljunk vissza! Legyen készenlétben! Amint oszlani kezd a köd, körül akarok nézni a kikötőben.

Mason Bancroft felé fordult:

– Ennél többet nem tehetünk, Mr. Bancroft. Másképpen nem lehet.

– Tudom – felelte Bancroft.

– Beszélnem kell a feleségével – folytatta Mason.

Bancroft bólintott.

– Bár még mindig a nyugtató hatása alatt van – tette hozzá. – Jelentős mennyiségű altatót is bevett. El tudja képzelni, milyen…

Mason a pilótára pillantott, mire Bancroft abbahagyta a beszédet.

– Óránként hosszabbítsa meg a gép bérletét, s amint felszáll a köd, és kimehetünk az öböl fölé, értesítsen! Megértette?

– Tökéletesen megértettem.

– Amint oszladozni kezd, telefonáljon – ismételte Mason.

– Azonnal hívom, de elképzelhető, hogy egész nap ilyen marad az idő, Mr. Mason. Már régen fel kellett volna oszlania.

– Maga csak figyeljen, és álljon készenlétben! Ha úgy néz ki, hogy megszűnik a köd, azonnal indulunk. A belvárosban van egy helikopterbázis, ott várjon!

– Pár percre az irodájától – tette hozzá a pilóta.

– Figyelje a tóparti időjárásjelentést. Hívjon, amint javul az idő!

A pilóta bólintott, s Mason nem szólalt meg többet egészen az érkezésig. Útban az iroda felé megjegyezte Bancroftnak:

– Szóval, *biztos* benne, hogy a hajó *nincs* ott, ahol a felesége beugrott a vízbe.

– Igen.

– Honnan tudja?

– Kocsival lementem arra a helyre.

– És nagy köd volt?

– Igen. De sikerült végigmennem a part mentén… felkapcsoltam a fényszórót, és egyfolytában járt az ablaktörlő.

– A felesége pontosan elmagyarázta, hol van az a hely?

– Tökéletesen.

– És ott is megnézte?

– Igen. Ma hajnalban kisétáltam az üzemanyagtöltő-dokkig.

– És semmi nyoma?

– Semmi.

– Biztos ebben?

– Abszolút.

– Azon nyomban, hogy a felesége elmondta a történteket, el kellett volna mennie a rendőrségre.

– Ezzel most már tisztában vagyok, de elmondtam önnek, miért nem tehettem meg – hadakozott Bancroft. – Ez már túl nagy kockázat lett volna.

– Tehát a fegyver – folytatta Mason – véletlenül sült el?

– Phyllis a kezében tartotta a pisztolyt, Gilly mellkasának szegezte, és figyelmeztette…

– A fegyver véletlenül sült el?

– Természetesen, a feleségem…

– Vagyis a fegyver véletlenül sült el – szólt közbe ismét Mason –, és a jacht megfeneklett.

– Nem! A jacht maga után vonszolta a vasmacskát, ami egyszercsak beleakadt valamibe, és… hogy mondjam… a hajótest nagyot zökkent, és megpördült.

– És ekkor sült el a fegyver…

Bancroft újra átgondolta a jelenetet, majd néhány másodperc múlva megszólalt:

– Igen. Phyllis ekkor húzta meg véletlenül a ravaszt.

– És ez a gazember, ez a zsaroló, mi is a neve? Gilly?

– Gilly.

– Szóval, Gilly elvágódott, és arccal a padlóra zuhant.

– Így volt.

-A felesége mindent eldobott, a korláthoz futott, majd belevetette magát a

tóba.

– Azután ejtett el mindent, miután beugrott a vízbe; legalábbis, így gondolja. Halványan emlékszik, hogy a táskája lecsúszott a karjáról, amikor átmászott a korláton.

– Rémült volt?

– Szörnyen meg volt ijedve.

– Életveszélyben érezte magát?

– Igen, pontosan.

– Hisztérikus állapotban volt… – fűzte hozzá Mason. – A zsaroló azzal fenyegette, hogy megöli, s attól félt, hogy Gilly odarohan a korláthoz, és lövöldözni kezd… Viszont… előzőleg Gillyt eltalálta a golyó, és… Phyllis *nem tudta,* Gillyt hol érte a lövés – elmélkedett az ügyvéd. – A golyó fúródhatott a vállába is vagy akár a mellkasába… Phyllis ezt nem tudta, és iszonyatosan félt. Attól tartott, hogy Gilly a korláthoz szalad, és lövöldözni kezd.

– Hát… feltételezem igen.

– Hagyjuk a feltételezéseket, Mr. Bancroft! Egyedül ez indokolja a felesége magatartását; és nekünk olyan történetre van szükségünk, amelyik megmagyarázza, mit, miért tett.

Bancroft elgondolkodott, majd lassan bólintott.

– Fontos megbeszélésre kell mennem az irodámba – szólt Mason –, feltétlen ott kell lennem. Maradjon készenlétben: várjon az irodám közelében, vagy valahol olyan helyen, ahol azonnal elérhetem.

– Miért olyan fontos, hogy megtaláljuk a hajót?

– Mert a rendőrség megérkezése előtt szeretném megvizsgálni, ha egy mód van rá – felelte Mason.

– De hiszen fogalmunk sincs, hová sodorta a víz – ismételte Bancroft.

– Erről van szó. Amikor a felesége Gillyt meglátta, éppen a horgonykötelet szedte ki a vízből, a horgony nem volt beakadva. Mikor a zsaroló észrevette, hogy a fedélzeten van a felesége, hurkot vetett a kötélbakra, és hátrajött, hogy beszéljen vele.

Bancroft helyeselt.

– Közben járt a motor?

– Úgy van.

– Sebességbe tette a váltót?

– Igen.

– A kart az előfedélzetről is lehet irányítani, ha jól tudom?

– Igen, ez egy olyan speciális rendszer, melynek segítségével az, aki felhúzza a horgonykötelet, azonnal el tudja indítani a hajót, amint a vasmacska följön. Alkalmanként egyedül mentem ki, s ezért szereltettem be ezt a szerkezetet.

– Mikor sült el a fegyver?

– Körülbelül nyolc óra harminc perc lehetett.

– *Ön* ekkor hol volt?

– Vártam a feleségem.

– Tudja bárki, hogy hol volt?

– Nem.

Mason Bancroft arcát fürkészte:

– Na persze, Mr. Bancroft, ha napvilágot lát, hogy a gyilkosságot a *maga* fegyverével követték el, a *maga* hajóján, a rendőrség olyan következtetésre *juthat,* hogy megpróbálta védeni a feleségét, s ezért személyesen intézte el az ügyet.

Bancroft döbbenten meredt az ügyvédre:

– Azt akarja ezzel mondani, hogy én…?

– Pontosan – felelte Mason. – Azt állítja, hogy a feleségének komoly mennyiségű nyugtatót adott be. A rendőrség feltételezheti, hogy vissza akarta tartani a vallomástételtől…

– De hiszen én csak a kihallgatástól akartam megvédeni, minthogy teljesen kiborult, és…

– És próbálta az ügyet eltitkolni a sajtó előtt?

– Igen.

– Ezzel szert tett valamennyi időre, de ha a bomba felrobban, irtózatosan nagyot fog szólni.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Valamivel két óra előtt ismét csörgött Mason titkos lakástelefonja. Mason fölkapta a kagylót:

– Igen, Paul? Mi a helyzet?

– Épp most futott be egy jelentés attól az emberemtől, aki Eve Amory lakása előtt posztol – harsogta Paul Drake. – Egy fickó, akire ráillik a Con-King Kelsey-ről készített személyleírás, nemrég érkezett kocsival, s be is ment az épületbe.

– Egyedül?

– Egyedül.

– Az emberednek van rádiótelefonja?

– Természetesen. Beszereltük a kocsijába. Folyamatosan tartjuk vele a kapcsolatot.

– Remek. Rögtön indulok, Paul.

– Elkísérjelek? – kérdezte vigyorogva Drake.

– Remélem egyedül is boldogulok – válaszolta Mason. – Most nincs szükség tanúkra. Van egy másik függőben lévő ügyem az öbölnél. Arra várunk, hogy megszűnjön a köd. Megeshet, hogy pillanatokon belül felszakadozik. Készenlétben áll egy helikopter. Ha Della Street odaszól, hogy feloszlott a köd, mondd meg az emberednek, hogy nyomban jöjjön utánam Eve Amory lakásába, és adja át az üzenetet.

Mason lecsapta a készüléket, s Dellához fordult:

– Most mindent be kell dobnunk, Della! Amint befut a hír, hogy ritkul a köd, szóljon Paul Drake-nek, mert meg akarom találni azt a jachtot.

– Kelsey-vel akar találkozni, Perry? – kérdezte Della aggódva.

– Egy zsarolóval akarok szót érteni – felelte Mason –, nyíltan, szemtől szembe!

– Csak legyen óvatos! – figyelmeztette Della.

Mason visszafordulva rámosolygott titkárnőjére, majd kisüvített a

szobából. Egyenesen Eve Amory lakásához vágtatott. Drake megfigyelője ráismert, s odajött hozzá:

– Még mindig ott van a nőnél. Akarja, hogy én is menjek?

– Nem, kösz, maradjon csak itt – utasította Mason. – Van a kocsijában rádió, ugye?

– Hogyne.

– Tartsa a kapcsolatot a központtal. Ha keresnek, jöjjön be utánam, és adja át az üzenetet.

– Mit mondjak?

– Csupán annyit, hogy keresnek az irodából.

– Mennyi időre akar fölmenni?

– Pár percre.

Mason beszállt a liftbe, végigsétált a folyosón, majd megnyomta Eve Amory ajtaján a gyöngyház csengőgombot.

Harangjáték hallatszott belülről, és kisvártatva megjelent Eve Amory az ajtóban.

– Üdvözlöm – köszönt Mason. Eltolta az ajtóból az ijedt tekintetű lányt, és belépett a lakásba. Keménykötésű, ötven év körüli férfi állt a szoba közepén. Határozott, acélszürke szemével megvetően mérte végig az ügyvédet.

– Ha jól tudom maga Stilson L. Kelsey – kezdte Mason –, akit esetenként Con-King Kelsey néven emlegetnek. S ha nem tévedek az a papír, amit a kezében tart, Eve Amory aláírására vár. Nos, azért vagyok itt, hogy közöljem önnel, Eve nem fogja aláírni azt a nyilatkozatot. Azt sem árt tudnia, hogy rühellem a zsarolókat, s most szépen eltakarodik innen, és békénhagyja ezt a lányt, mert ha nem, elintézek magának pár év börtönt.

Kelsey komótosan fölállt, hátralökte a széket…

– Én meg rühellem az ügyvédeket. És nem vagyok zsaroló. Üzletember vagyok, de hívhat egyszerűen sasszemnek, ha az jobban tetszik. Elég jó a szemem ahhoz, hogy kiszúrjam az ilyen előre megszervezett hőstörténeteket. Szó sincs zsarolásról. Ingyen reklámra vágyott a kicsike. Ez a mese akkor áll, ha az én képem van a százdollároson. Hadd közöljem önnel, Mr. Mason, hogy Eve Amory éppen most vallott be mindent, s a kezemben tartom azt a nyilatkozatot, amelyben a színésznő beismeri, hogy az egészet előre kitervelték.

– Mindjárt bebizonyítom, ki tervelte ki az egészet – mondta Mason. –

Mit gondol, ki tette azt a háromezer dollárt a kávésdobozba?

– Fogalmam sincs, és egy cseppet sem érdekel.

– Meg tudom nevezni magának az illetőt, s ez alátámasztja, hogy nem történt csalás.

Kelsey ravasz szemei Masonra szegeződtek, miközben igyekezett fölmérni a helyzetet.

– Na legyen – bökte ki –, játsszunk nyílt kártyákkal. Szeretek mindent pénzzé varázsolni. Ismerek egy-két embert. Ismerek egy Willmer Gilly nevű fickót. Gilly hozzájutott bizonyos információkhoz, és zsarolni kezdett valakit, akinek a nevét nem mondom meg.

– Gilly a kezemben van… Ha valaki üzletet ajánl, meghallgatom, ha nem, nekem úgy is jó.

– Én nem ajánlok üzletet, Kelsey. Hordja el magát!

– Ennek a lakásnak nem maga fizeti a lakbérét?

– Adót fizetek, barátom – mondta Mason higgadtan –, s részben ebből tartják fönn a városi börtönt. Maga blöfföl, s ezt be fogom bizonyítani… méghozzá könyörtelenül. Csak még egyszer próbálja meg ide dugni a képét, hogy aláírást csikarjon ki ettől a lánytól. Eljövök, és bebizonyítom, hogy én tettem a pénzt a kávésdobozba, s Eve Amory nem követett el csalást. Megőriztem a beváltott csekket, amivel mindezt alátámaszthatom; a bankom pedig nyilatkozatban fogja igazolni, hogy azt a pénzt én vettem föl tíz- és húsz dolláros címletekben. Egyébként jó néhány bankjegy számát feljegyezték, hogy igazolják, honnan ered a pénz, ha erre netán szükség lenne.

Eve Amory nem fog olyan nyilatkozatot aláírni, mely azt állítja, hogy csalást követett el, s a pénzt magától kapta. Ez lenne csalás, Mr. Kelsey. És ha továbbra is erősködik, beperelem, mert csalárd fondorlattal, erőszak alkalmazásával szerzett pénzt, és hamis nyilatkozattal megtévesztette a hatóságot.

Mason előre lépett, felkapta az asztalról a nyilatkozatot, darabokra tépte, s a földre szórta a papírfecniket.

– Akar még valamit mondani, Kelsey?

– Majd máskor – felelte Kelsey dühös pillantást vetve az ügyvédre. – Legközelebb elmondom.

– De nekem mondja!

– Magának fogom, efelől nyugodt lehet – vágott vissza Kelsey. – És ha meghallja, nem fogja felvetni a boldogság.

Megszólalt a harangjáték. Mason kitárta az ajtót. Drake embere állt a küszöbön.

– Az irodájából hívták. Indulnia kell – jelentette.

Mason az ajtó felé biccentett.

– Tűnés! – mondta Kelsey-nek.

– Ezt a lakást nem maga bérli.

– Úgy van. Na tűnés!

– Nem dobhat ki!

– Mennyibe fogadjunk?

– Most, hogy megérkezett az erősítés, meg tudja tenni – mondta Kelsey. – Ki ez a fickó?

– Magándetektív – felelte Mason. – Megfigyelés alatt tartja magát. Az összes szükséges bizonyítékot megszerezzük, hogy a sittre vágjam erőszak alkalmazása miatt.

Kelsey arca megrándult. Úgy nézett ki, mint a csapdába esett nyúl.

– Mutassa meg neki az igazolványát! – utasította Mason a megfigyelőt.

– Nem szükséges – rebegte Kelsey –, nem szükséges. Elmegyek. De nincs elég bizonyítéka, hogy bepereljen. Lehet, hogy Gillyről eleget tud, de ellenem nem tehet semmit.

– Akar fogadni?

– Nem, nem akarok magával fogadni – Kelsey szeme villámokat szórt. – Most a legszívesebben…

– Na halljuk – biztatta Mason, miközben Kelsey hangja elcsuklott. Hátrafordult, és kisomfordált a szobából.

– Jöjjön, Eve, átmegyünk Paul Drake irodájába. Pár órára ott marad, amíg elsimítjuk ezt az ügylet.

– Azzal fenyegetőzött, hogy…

– Igen, tudom – mondta Mason. – Abból él, hogy másokat megfélemlít, de csak blöfföl. Sohasem merné beváltani a fenyegetéseit. Puszta félelemkeltéssel igyekszik elérni a célját. Jöjjön, elviszem Drake irodájába, s ott várjon egy darabig. Készítse össze a holmiját! Sietnem kell.

– Csak pár perc – felelte Eve Amory –, mert…

– Na jó. Nekem mennem kell.

Mason Drake nyomozójához fordult.

– Vigye el Amory kisasszonyt a kocsiján Drake irodájába. Néhány órát ott kell maradnia. Ha ez a Kelsey-gyerek kint vár a ház előtt, és kötözködni

akar, gondolja, hogy el tud vele bánni?

– Félkézzel, Mr. Mason – mondta a nyomozó lezser nyugalommal.

– Jól van, vegye kezelésbe, ha szükséges.

Mason sarkonfordult, végigrohant a folyosón, lerobogott a lépcsőn, s kilőtt a helikopterbázis irányába.

Bancroft és Della Street már készen álltak.

– Régóta várnak?

– Egy-két perce – mondta Bancroft. – A pilóta közölte, hogy kezd felszakadozni a köd az öböl felett.

– Induljunk!

Beszíjazták magukat a helikopterben, majd a pilóta fölpörgette a motort, s a gép hirtelen felemelkedett. Sebesen távolodtak a földtől, végigsiklottak a belváros fölött, majd hátrahagyták a külkerületeket is. Ekkor kissé lejjebb ereszkedtek, s átsuhantak a viszonylag sík vidék fölött.

A ködtakaró még mindig beburkolta a területet, bár amint közelebb értek, látták hogy a köd kezd fölszakadozni. A pilóta a ködtakaró szélén haladt, majd lelassította a gépet, s szinte egy helyben lebegtek az öböl fölött.

– Remek – kiáltotta Bancroft. – Ott már látszik a jachtklub. A *Jinesa* azt a kikötőt használja.

– Mutassa meg, Mr. Bancroft, merre található az olaj- és benzintöltő-dokk, amit tegnap javítottak?

– Kicsit jobbra – szólt Bancroft a pilótának.

A helikopter a víz felett lebegett.

– Ott lenn – tette hozzá Bancroft.

– Itt nyoma sincs a hajónak. Tegnap este volt valami szélmozgás?

– Semmi. Teljes szélcsend volt. Ez az oka annak, hogy az öbölre telepedett a köd, s ennyi ideig itt maradt. Semmi szél nem volt. Most indult el egy enyhe szellő a szárazföld felől.

– Tegnap este érkezett a dagály – mondta Mason. – Menjünk föl egészen az öböl torkolatáig,

A helikopter-pilóta engedelmesen vezette a gépet az öböl szegélye mentén.

– Ott, nézze! – kiáltott föl Bancroft. – Mintha a *Jinesa* volna.

– Merre?

– Előttünk egy mérföldnyire.

Mason jelt adott a pilótának, aki erre felgyorsította a gépet. Hamarosan a

jacht fölött lebegtek. A *Jinesa* lehorgonyozva állt az öböl torkolatánál, közel a partvonalhoz. Vasmacskája valószínűleg a homokos-iszapos talajban akadt el.

– Az ön hajója?

Bancroft biccentett.

– Úgy tűnik, a horgony beakadt valamibe – jegyezte meg Mason.

– Igaza van. A dagály kezd elvonulni.

– Pontosan.

– És a vasmacska nem engedi.

– Igen…

– Meg tudja saccolni, milyen mély lehet itt a víz?

– A hajózás során az öbölről szerzett ismereteim és a horgonykötél lejtése alapján azt mondhatom, hogy a víz úgy három-négy méter mély lehet, és nagyjából hét-nyolc méter horgonykötél lóg a vízbe.

– Észrevette hogy a mentőcsónak a hajó mellé van kikötve?

– Igen.

– Nyilvánvaló hogy a hajót ellopták. A legjobb lenne, ha a seriff egyik embere is velünk jönne, amikor fölmegyünk a fedélzetre.

– Nem messze van egy seriffhivatal. Le tudom tenni a gépet, ha oda akarnak menni. Légi felvételeket is csinálhatok; a fényképezőgép a helikopterbe van beépítve.

– Jó ötlet – mondta Mason – mind a kettő. Készítsen felvételeket, és vigyen a seriffhivatalhoz, azonban egy ideig tartsa titokban, hogy csinált képeket.

Néhány perc elteltével a helikopter a seriffhivatal közelében landolt.

– Van okunk feltételezni, hogy Mr. Bancroft jachtját ellopták a múlt éjjel – magyarázta Mason az ügyeletes tisztnek. – Már egy ideje kerestük, s nemrég sikerült megtalálni. Le van horgonyozva, és bárki lopta el, feltételezhetően még mindig a hajón tartózkodik, mert a mentőcsónak ki van kötve. Megnézi?

– Megnézzük.

– Van motorcsónakuk?

– Van persze.

– Siessünk! – sürgette Mason az ügyeletes tisztet.

– Én itt maradok a helikopternél, amíg vissza nem érnek – mondta a pilóta.

A rendőr a kikötőhöz hajtott, ahol beszálltak egy járőrhajóba, majd

szélsebesen megindultak az öböl torkolata felé.

– Menjen nyugodtan – mondta Mason –, szólni fogunk, ha a jacht közelébe kerülünk.

– Nem egészen négy mérföldre innen, az iszapos részen – egészítette ki Bancroft.

– Le van horgonyozva?

– Igen, ez biztos.

A járőrhajó gyorsan szelte a vizet, majd valamelyest lelassított, amikor a sekélyebb szakaszhoz érkeztek.

– Az ott az ön hajója? – kérdezte az ügyeletes tiszt.

– Igen – felelte Bancroft.

A járőrhajó megkerülte a *Jinesát*.

– Van valaki a fedélzeten? – kiabálta a tiszt. – Van ott valaki?

Néma csend volt a válasz.

– Fölmegyek, és szétnézek a fedélzeten.

– Magával menjünk? – kérdezte Mason.

A tiszt a fejét rázta:

– Inkább itt várjanak meg. Azt állítják, hogy a hajót ellopták?

Bancroft nem válaszolt.

A járőrhajó a *Jinesa* mellé csúszott, a tiszt kirakott pár gumiütközőt, összekötözte a két hajót, majd könnyed lendülettel a jacht fedélzetére ugrott.

– Mason, magamra vállalom az egészet – súgta Bancroft.

– Hogy érti?

– Ha Gilly meghalt, azt fogom vallani, hogy én lőttem le, és…

– Maga befogja a száját! – sziszegte Mason. – A legtöbb, amit most tehetünk az az, hogy abban a törvényben bízunk, mely szerint a vádnak kell kétséget kizáróan bizonyítania a vádlott bűnösségét.

Egyelőre annyit vállaljon magára, hogy mivel a felesége teljesen kiborult, erős nyugtatót adott be neki… és ragaszkodott ahhoz, hogy akkora dózist szedjen be, amitől teljesen elkábul.

Egy dolgot ne feledjen. Nem találhatják meg a pisztolyt, amelyből a lövés eldördült, mert a felesége, miközben leugrott a hajóról, elejtette.

– És ha rájönnek, hogy Phyllis hol ugrott a vízbe, leküldhetnek egy búvárt, aki azonnal megtalálja a fegyvert. Az öböl azon a részén igen sekély, s a talaj is elég laza.

– A feleségének nem kell beszélnie – mondta Mason. – Így is eléggé

benne vagyunk a pácban, úgyhogy jobb, ha ő nyugton marad. Egyáltalán nem így szoktam az ügyeimet intézni, de önök kész helyzet elé állítottak, és nem hagytak más választást. *Ha* eljön az ideje, és *amikor* eljön az ideje, hogy a felesége vallomást tegyen, akkor meg fogja tenni. De ne felejtse el, hogy a felesége egy Irwin Fordyce nevű férfivel érkezett a hajóra. Ha a rendőrség rájön, hogy Fordyce eltűnt, Gillyt pedig lelőtték, nem fognak addig vádat emelni, amíg Fordyce elő nem kerül, és vallomást nem tesz.

– És ha már vallomást tett? – kérdezte Bancroft idegesen.

– Ha vallomást tesz – folytatta Mason –, lehet, hogy teljesen összekuszálja az egész képet. A feleségének csupán arra kell hivatkoznia, hogy bizonyos szempontok kényszerítik, hogy ne mondjon el mindent. A tegnap este egyes részleteiről nem beszélhet. Kijelenti, hogy a megfelelő időpontban mindent elmond, de bizonyos szempontok miatt nem óhajt nyilatkozatot tenni.

– Ezt a valóságban pokolian nehéz lesz megcsinálni.

– Van jobb ötlete… ami könnyebben kivitelezhető? Föl kellett volna hívnia tegnap este, hogy elmondhassam a történteket a rendőrségnek… elmondhassam, hogyan támadta meg az a szélhámos, és hogyan tüzelt vaktában önvédelemből, nem tudván, hogy a lövéssel vajon megsebesítette támadóját vagy sem.

– Biztosan tudja, hogy Gillyt érte a lövés – magyarázta Bancroft. – Előre zuhant, és meg sem mozdult többé. A napnál is világosabb, hogy a golyó nyomban végzett vele. Hiszen…

– Nézzék, elég komplikált esetről van szó – mondta az ügyeletes tiszt, miközben visszamászott a járőrhajóra. Egy hulla fekszik a fedélzeten. Már jó ideje halott. Úgy tűnik, szíven lőtték.

– Ez valóban komplikálja az esetet – helyeselt Mason.

A rendőrtiszt hűvös tekintete végigmérte Masont.

– Finomabban nem is fogalmazhatott volna, ügyvéd úr. Kezd az is szöget ütni a fejembe, hogy ha egy jachttulajdonos hajója eltűnését jön bejelenteni, vajon miért kíséri el az állam egyik legismertebb védőügyvédje.

Mason elmosolyodott.

– Ez hosszú história, barátom.

– Most akarja elmesélni?

– Nem.

– Úgyis kiderítjük a részleteket.

– Mióta halott az az ember?

– Jó ideje, gondolom. Nem célszerű találgatni. Inkább értesítem a seriffet, lefoglaljuk a hajót, azután kivontatjuk egy olyan kikötőhöz, ahol a technikusaink tüzetesen átvizsgálhatják… és mind a kettőjüket figyelmeztetnem kell arra, hogy ha bármit mondanak, az fölhasználható önök ellen a későbbiekben.

– Elszállíttatja a hajót?

– El kell vinnünk innen – felelte a rendőrtiszt –, mert valahol az ujjlenyomatosoknak, a fotósoknak és a többi szakértőnek át kell vizsgálniuk az egész hajót… olyan állapotban, amelyben most megtaláltuk.

Mason valamit mondani akart, de azután elhallgatott.

– Maga a főnök – mondta végül.

– Közölni akart valamit?

Mason a fejét rázta.

– És ön? – fordult a tiszt Bancroft felé.

Mason felelt Bancroft helyett:

– Megvárjuk, amíg megtörténik a vizsgálat. Ez a haláleset határozottan megdöbbentett.

– Pedig nekem úgy tűnt, hogy számítottak rá.

TIZENHARMADIK FEJEZET

A seriffhivatal valamivel hat óra előtt engedte ki Bancroftot és Masont. Della Street pár perccel azután távozhatott, hogy a hajót bevontatták a kikötőbe.

Miközben Bancroft kocsiján a város felé haladtak, a milliomos aggodalmasan megjegyezte:

– Nem gondolja, hogy időközben kihallgatták a feleségemet?

– Maga szerint miért tartottak eddig őrizetben? Természetes, hogy kikérdezték a feleségét, a mostohalányát és a személyzetet… persze, csak azokat, akiket otthon találtak.

– Megígértettem a feleségemmel, hogy egy szót sem szól, csak annyit közöl a nyomozókkal, hogy kizárólag az én jelenlétemben hajlandó beszélni.

– És ha találkoznak, mit fog Phyllisnek mondani?

– Azt, hogy semmilyen nyilatkozatot ne tegyen, amíg ön erre nem utasítja – felelte Bancroft.

– Föl kellett volna hívnia tegnap este, de ehelyett maga a saját elképzelései szerint adott tanácsokat a feleségének. Most mindössze annyit tehetek, hogy megpróbálom a legjobb megoldást megtalálni a jelen helyzetben. Egyáltalán nem állnak jól a dolgok.

– Ezt hogy érti?

– Úgy vélem, hogy nem mondott el mindent.

Bancroft néhány percre némaságba burkolózott, majd felsóhajtott:

– Hagyatkozzon a megérzéseire, Mr. Mason. Különben is, az ügyésznek kell bebizonyítania a vádlott bűnösségét. A *feleségemre* semmit sem bizonyíthatnak… és *rám* sem. Tartsa azt szem előtt, hogy sem én, sem pedig a feleségem nem tehetünk vallomást arra vonatkozóan, hogy mi történt tegnap éjjel. Találja ki a rendőrség.

– Néha ezek a rendőrök rendkívül eredményesek – szólt közbe Mason.

– Lehet, de semmit sem tudnak bizonyítani, legalábbis a jelenleg rendelkezésükre álló adatokból, és amint azonosítják Gilly ujjlenyomatát,

rájönnek, hogy volt priusza, s feltehetően zsaroló.

– És mit tesz akkor, ha a halálát kapcsolatba hozzák a kávésdobozban talált cédulával? Mi lesz akkor? – kérdezte Mason.

– Akkor lesz egy halott zsarolójuk, s vele szemben egy szerencsétlen asszony, akit nagy valószínűséggel megzsaroltak, de azt soha nem tudják bebizonyítani, hogy a feleségem közvetlen kapcsolatba került Gillyvel, vagy hogy én közvetlen kapcsolatba kerültem vele.

– Reménykedjünk.

– Általában, ha valaki ártatlan, őszintén és becsületesen elmond mindent a rendőrségen. Azután vagy hisznek neki vagy nem. Ha valaki bűnös, összeszorítja a fogát, s nem hajlandó beszélni, a rendőrséget kényszerítve ezzel arra, hogy az ítélethez szükséges legapróbb bizonyítékokat is maga szerezze meg.

– Na és?

– Miért ne élhetne egyszer egy ártatlan személy azzal a lehetőséggel, amely a gazemberek számára kézenfekvő – folytatta Bancroft. – A jelen esetben mi is ezt az utat fogjuk járni, és megvárjuk, hogy a rendőrség göngyölítse fel az ügyet lépésről-lépésre, ha közben el nem bukik.

– Nem hagyott más választást – jegyezte meg Mason zordan. – Ha tegnap este, amikor a felesége hazaér, telefonált volna nekem, hivatkozhatnánk önvédelemre… és hihető is lenne a történet. Most már elkéstünk, hacsak nem állítjuk azt, hogy a felesége más személyeket fedez, s ezért nem hajlandó beszélni. Jobbat nem tudok önnek tanácsolni.

– Rendben van, elfogadom. Tegyen a belátása szerint.

– De van egy kikötésem – tette hozzá gyorsan Mason.

– Mi az?

– Mondja el *pontosan,* hogy mi történt tegnap éjjel!

– Már elmondtam.

– Nem, még nem – vitatkozott Mason –, *valamit* kifelejtett. *Valamit* titokban akar tartani. Az igazat akarom tudni.

– Akkor lehet, hogy nem fogja vállalni a védelmünket.

– A bíróságon mindenkinek joga van védelemre – vágta rá Mason –, a körülményektől függetlenül. Az igazságot akarom, Bancroft!

– Na, jó, bár azt hiszem, egyébként is sejt mindent. A feleségem hazajött. Teljesen átázott a ruhája. Elmondta az egész történetet. Arra az elhatározásra jutott, megengedi Irwin Fordyce-nak, hogy a jachtunk fedélzetén húzza meg

magát. Gondolta, ott majd nem keresi senki, s így az esküvőig kivonja a forgalomból, vagy amíg az események lecsillapodnak.

Fordyce értett a jachthoz. Phyllis a bérház előtt vette fel kocsijára, majd a hajóhoz hajtott, felkísérte a fedélzetre, s elment, hogy pénzt hozzon neki.

Bőven volt élelem a hajón. Mindig föltöltjük konzervekkel. Átmehetett volna Catalinába vagy le Ensenadába, és hosszú időn keresztül lakhatott volna a jachton.

– Folytassa. Mondjon el mindent.

– Miután a feleségem megszerezte a pénzt, és visszament a hajóhoz, Fordyce-nak nyoma veszett, s helyette Gilly állt a fedélzeten. Teljesen nyilvánvaló volt, hogy Gilly meg akarja ölni. Phyllis ráfogta a pisztolyt, azt remélve, hogy Gilly visszaretten, és föltartja a kezét.

Ehelyett Gilly hirtelen nekirontott, s ebben a pillanatban a hajó elakadt. Phyllis akaratlanul elsütötte a fegyvert. Gilly holtan terült el a lába előtt. Átugrott a korlát fölött, kievickélt a partra, beült a kocsijába, s hazajött.

– Így mondta el a történteket.

– És itt követtem el egy súlyos hibát. Phyllis szinte magánkívül volt. Elővettem azt az erős gyógyszert, melyet epehólyag fájdalmaimra kaptam még régebben. Azt ígértem neki, hogy a történetet ma fogjuk elmondani a rendőrségnek. Gondoltam, addigra jobban érzi magát.

– És *maga* mit tett ezután? – kérdezte Mason.

– Akkor… elmondom az igazat, Mr. Mason. A kikötőhöz hajtottam.

– És felment a *Jinesa* fedélzetére?

– Az isten szerelmére, Mr. Mason, a hajó nem volt azon a helyen, ahol a feleségem leugrott róla.

– Mi volt a szándéka?

– Azt terveztem, hogy Gillyt eltüntetem a jachtról, teszek rá valami nehezéket, és belököm a vízbe. Azután el akartam felejteni az egészet. Senki sem jöhetne rá, hogy ismertem Gillyt; senki nem jönne rá, hogy a feleségem valaha is találkozott vele.

– Szóval, nem találta a hajót? – kérdezte Mason.

– Eltűnt. Emelkedett a vízszint a dagály miatt, és amint azt tudja, a hajó apálykor futott ki a partra. A dagály megérkezett, és a hajót leemelte a homokfövenyről, majd az áramlatok kisodorták az öbölbe, ahol a vastag köd miatt nem találtam meg. Semmi reményem nem volt. Két-három órán keresztül kóválygogtam a parton, végül teljesen elcsigázva értem haza.

– Hát – sóhajtott Mason, örülök, hogy legalább elmondta az igazat. A döntésével sajnos fölégette maga mögött a hidat. A feleségének akkor hitték volna el, hogy önvédelemből lőtt, ha azonnal elmegy a rendőrségre.

– Van még esélye, hogy mindent bevalljon? Végtére ő nem tudta, hogy mire készülök.

– Persze, hogy nem tudta! – csattant fel Mason. – Ne akarja ezt *nekem* beadni!

– Na jó, *elmondtam* neki, hogy mit forgatok a fejemben, s kértem, hogy egy szót se szóljon a dologról.

– Csak megfogadja a tanácsot! – tette hozzá Mason. – Majd adott helyen és időben vallomást tehet a történtekről, de addig úgy kell elrendeznünk az eseményeket, hogy a zsarolási ügyet meglovagolva azt a látszatot keltsük, miszerint Phyllis saját magát áldozza föl valaki más érdekében.

– Most menjen haza, Bancroft. Ne lepődjön meg, ha a házát átkutatták, mialatt a rendőrségen voltunk. Ilyenkor azonnal kiadják a házkutatási parancsot, hogy… Mi lelte, Bancroft?

– Te jóságos ég! – kiáltotta Bancroft. – A feleségem ruhája… a sós víz teljesen átitatta… Phyllis bedobta a ruhásszekrénybe, nekem meg nem volt annyi eszem, hogy eltüntessem.

– A felesége mit fog mondani?

– Semmit – felelte Bancroft –, mielőtt eljöttem, megfogadta, hogy ha bármi történik is, semmit nem mond a rendőröknek.

– Nem lesz könnyű feladat.

– Ne aggódjon. Phyllis tud hallgatni.

– És a mostohalánya?

– A mostohalányom nem tud semmit az egészről.

– Helyes – mondta Mason. – Én bemegyek az irodámba, maga pedig menjen haza, és derítse ki, mi történt otthon. Azután jelentkezzen.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Della Street az irodában várta Masont.

– Maga, Della, soha nem megy haza? – kérdezte az ügyvéd. – Van fogalma róla, mennyi az idő?

– Van.

– Evett már valamit?

– Nem.

– Na, nézzük, mit tehetünk az ügy érdekében.

– A külső szobában várja valaki.

– Kicsoda?

– Valaki, akivel biztosan akar beszélni, úgyhogy megkértem, várjon… Jetson Blair.

– Az a fiú, aki jegyben jár Rosena Andrews-szal?

A titkárnő bólintott.

– Mi a benyomása, Della?

– Egyenes, világos észjárású, kissé tartózkodó, mint egy elegáns, ifjú úriember. Finom modora minden szaván, mozdulatán érződik… igazi „trónörökös”.

– Látom, magára nagy hatással volt.

– Valóban – felelte Della Street –, és ugyanolyan nagy hatással lesz magára is, Perry.

– Hát akkor… lássuk! Milyen ügyben keres?

– Azt mondta, hogy rendkívül bizalmas ügyben, s ezek után nem is erőltettem tovább a beszélgetést.

– Hívja be, legyen szíves! – mondta Mason nevetve. – Majd kiderül, mi az az óriási titok… utána pedig elmegyünk vacsorázni.

Della eltűnt az ajtó mögött, majd kisvártatva megjelent egy magas, kisportolt, fekete, göndör hajú fiatalember. Jetson Blair tekintetét valóban arisztokratikus vonások jellemezték.

– Ő Mr. Mason, Mr. Blair! – mutatta be Della Masont Jatson Blairnek.

Blair mélyen Mason szemébe nézett, miközben kezet fogtak.

– Miben lehetek a segítségére? Ugyebár elég késő́re jár, és…

– Tudom, Mr. Mason – szakította félbe Blair. – Elég régóta várok önre. Sajnálom, hogy ilyen szokatlan időpontban és körülmények közt kell zavarnom, de különös ügyben fordulok önhöz.

Mason bólintott.

– Kérem, foglaljon helyet, és lássuk, miben lehetek a szolgálatára.

– Bizonyos jelekből arra a következtetésre jutottam, hogy azt a zsarolólevelet, ami olyan nagy port vért föl a sajtóban, Rosenának címezték. Ez volt az első kísérlet arra, hogy pénzt facsarjanak ki egy olyan értesülésből, amely iszonyú kellemetlenségeket okozhat nekünk.

– Miféle értesülésre gondol?

– Feltételezésem szerint öcsém, Carleton Blair, életben van. Elképzelhető, hogy részt vett olyan dolgokban, amelyek rossz fényt vetnének családunkra… hogy egészen finoman fogalmazzak.

– És?

– És amikor az újságban olvastam arról a zsarolólevélről meg a kávésdobozban talált pénzről, amit a tóból egy olyan ponton fogtak ki, ami viszonylag közel van a Bancroft-villához, nyomban megvilágosodott előttem minden.

– Értem. És most én miben segíthetek önnek?

– Egyszerűen szeretem Rosenát, és úgy érzem, ő is engem. Ha kiderülne, hogy a Blair családban van egy feketebárány, akkor ezzel szembe kell nézni. A zsarolók kifizetése soha semmit nem old meg. Nem szeretném, ha bárki is azért fizetne a zsarolóknak, mert meg akarja menteni a Blair családot.

Ha a botrány akkorára duzzad, hogy Harlow Bancroft és Mrs. Bancroft úgy érzik, a tekintélyük forog kockán, akkor az esküvőt el kell halasztani, vagy akár az eljegyzést fölbontani, ha ezt tartják a megoldásnak.

Ha viszont hajlandóak szembeszállni a zsarolókkal, és is készen állok a küzdelemre.

– Mit gondol a családja?

– Szerencsére, a családom is így látja a helyzetet. Nem szabad meghátrálni. Úgy nem fogunk soha megszabadulni a zsarolóktól.

– Önt is megzsarolták már? – kérdezte Mason.

– Nem is tudom – mondta Blair elgondolkodva. – Telefonon megkeresett

valaki, aki azt próbálta meg kipuhatolni, hogy mit szólnék, ha megtudnám: a fivérem életben van. Különös hívás volt, s igyekeztem kitérni a válasz elől.

– Nem célozgatott az illető arra, hogy adott összegért hajlandó hallgatni? – faggatózott tovább Mason.

– Nem, semmi ilyen nem történt. Furcsán is végződött a beszélgetés: az illető hirtelen letette a kagylót.

– De ahhoz elegendő volt, hogy töprengeni kezdjen?

– Igen.

– Megemlítette a hívást Rosenának?

– Nem. Szeretnék vele beszélni, de előbb az ön véleményére voltam kíváncsi. Közölni akartam önnel, hogy bármi legyen is a helyzet, nem fogok meghátrálni.

– Ezért jött csupán?

– Beszéltem Rosenával, s ebből arra a következtetésre jutottam, hogy ön intézi a család ügyeit.

– És mi az oka annak, hogy nem beszéltek meg mindent… részletesen?

– Tegnap este próbáltam Rosenát elérni, de nem találtam meg.

– Tényleg?

– Igen.

– Na és hol kereste?

– Először a lakásukon, majd a tóparti házban.

– És egyik helyen sem volt?

– Nem.

– Mondta előzőleg, hogy elmegy valahova?

– Nem.

– És fogalma sincs, hová mehetett?

– Ma végre sikerült megtalálnom, Mr. Mason. Azt mondta, hogy valami olyan dolog történt, aminek súlyos következményei lesznek, és ezért egy ideig nem találkozhatunk.

– Egyébként tegnap hogyan próbálta meg elérni?

– Először telefonáltam. Utána kimentem a tóparti házhoz, majd a belvárosi lakáshoz.

– A jachtklubba is benézett?

Blair egy ideig nem felelt, majd Masonra tekintett.

– Igen, ott is jártam.

– És látott valamit?

Blair habozott a válasszal.

– Ott találtam Mrs. Bancroft kocsiját a jachtklub parkolójában. Mrs. Bancroftot nem láttam, és a hajójuk, a *Jinesa* sem volt a kikötőben. Logikusnak tűnt, hogy kihajózott, és gondoltam, Rosena is a mamájával van. Kérdezősködni kezdtem, és valaki azt a felvilágosítást adta, hogy Mrs. Bancroft egy fiatal ismerősével érkezett a Jachtklubhoz. Végighajtottam az öböl körül, s mire visszaértem, Mrs. Bancroft kocsija már nem volt a parkolóban. Közben sűrű köd ereszkedett az öbölre, úgyhogy semmit sem láttam.

– Egyedül volt?

– Igen.

– Hány órakor ért haza?

– Nagyon későn.

– És végig Rosenát kereste?

– Természetesen.

Mason kimerültén felsóhajtott.

– Rendben van. A rendőrség valószínűleg kihallgatja. Ne titkoljon el előlük semmit, amit tud, csak a feltételezéseit ne említse. Szorítkozzon a tényekre.

– A rendőrség? – kérdezte Blair meglepetten. – Mi köze van ehhez a rendőrségnek? A zsarolási üggyel kapcsolatban akarnak kihallgatni?

– Arról fogják kérdezni, hogy mit csinált tegnap este… mit tud, és merre járt. Meg fogják kérdezni, hogy mit hallott a Bancroft család tagjaitól.

– És mit válaszoljak?

– Az igazat, csak azt ne említse, hogy milyen következtetésekre jutott. Maga elmondja nekik a tényeket, azután ők összerakják a saját képüket az esetről.

– A rendőrség tud erről a zsarolásról?

– A rendőrség másik ügyben nyomoz.

– Másik ügyben? Úgy érti, a zsarolás mellett?

Mason fáradt tekintete Blairre szegeződött.

– Igen, gyilkossági ügyben.

Blair egy pillanatra megdermedt, majd arca falfehérré vált.

– Gyilkosság?

– Igen.

– De hát ki?… Mikor?

– Valaki tegnap este kivitte Bancrofték jachtját a kikötőből. A jelek szerint a hajó egy ideig sodródott, majd az öböl torkolatánál partra futott, és beleragadt a homokfövenybe. Mikor ma délután a seriff egyik embere kiment, hogy megnézze, egy hulla feküdt a fedélzeten.

– Hulla?!– kiáltott Blair. – Te jóságos ég! Csak nem az egyik Bancroft? Csak nem.

– Nem – nyugtatta meg Mason –, a hajón egy fiatal férfi holttestét találtuk. Előfordulhat, hogy egy büntetett előéletű férfiről van szó.

– Carletonra gondol?

– Nem Carleton. Valaki más.

– De hogy került az a hulla a fedélzetre?

– Erre csak tippelni lehet. Ön mindent elmondott nekem, amit el akart mondani, és én is elmondtam önnek mindent, amit *elmondhattam.*

Mason felállt, és kezet nyújtott Blairnek.

– Jó éjt, Mr. Blair, és hálás vagyok, hogy eljött.

Blair egy pillanatra elmerengett, majd kezet nyújtott az ügyvédnek. A tenyere jéghideg volt.

– Jó éjszakát, Mr. Mason – motyogta, mielőtt sarkon fordult, és kitámolygott az ajtón, melyet Della Street tartott. Imbolyogva, bizonytalanul lépkedett, mintha a saját kivégzésére indulna.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

A reggeli újságok hatalmas fejléccel hirdették: HULLÁT TALÁLTAK A MILLIOMOS JACHTJÁN – A SZÁLAK A ZSAROLÁSI ÜGYHÖZ VEZETNEK.

A cikkek gátlástalanul kiteregetik az ügy részleteit: miért hallgatnak a családtagok, mi húzódik meg valójában a zsarolás hátterében. Célzás történik arra is, hogy a részleteket Perry Masontól, a neves ügyvédtől lehet megtudni.

Della Street a reggeli lapot főnöke íróasztalára helyezte.

– Végtére – szólalt meg Della –, nem is *olyan* tragikus ez a cikk. Ez ideig a rendőrség nem adott ki olyan közleményt, hogy a Bancroft család bármely tagját gyanúsítaná a gyilkossággal, és hallgatásukat a zsarolási esettel hozták kapcsolatba.

– Nagyon jó.,

– Emellett Mr. Bancroft tizenöt perce várja a külső helyiségben.

– Hívja be, Della. Kíváncsi vagyok, tud-e valami újat mondani.

Bancrofton látszott, hogy nem aludt az elmúlt éjjel. Viaszszürke arcán meggyötörtség látszott, szeme alatt vöröses duzzanatok árulkodtak állapotáról.

– Látom, teljesen kimerült.

– A végletekig, Mr. Mason. Szerencsére, a feleségem remek színész. Kijelentette, hogy csak a férje és csak az ügyvédje jelenlétében hajlandó vallomást tenni.

– És ön, Mr. Bancroft?

– Én is azt mondtam, hogy az ügyvédem nélkül nem beszélek.

– Megindokolta miért hallgat?

– Csupán annyit mondtam, hogy bizonyos adatok jelenleg nem kerülhetnek nyilvánosságra, de a megfelelő helyen és időben nyilatkozatot fogunk tenni. Most azért nem tehetünk vallomást, mert el kívánjuk kerülni, hogy az ügy egyes részletei a sajtó tudomására jussanak.

Mason helyeslően bólintott:

– Rendben van, most viszont sok dolgunk lesz.

– Mi, Mr. Mason?

– A felesége felismerte azt a helyet, ahol a csónak megfeneklett?

– Igen. Egész közel van ahhoz a töltőállomáshoz, ahol olajat meg benzint szoktunk tankolni. A kutat éjszakára bezárják, s úgy tűnik, Gilly ehhez a dokkhoz igyekezett kikötni a hajót, de a horgonykötél időközben elakadt.

– Milyen mély volt a víz azon a szakaszon, ahol a felesége beugrott?

– Épp csak ellepte, bár ezt nem tudhatja biztosan, viszont miután pár tempót úszott, le tudta rakni a lábát, majd kigyalogolt a vízből.

– Fegyvert nem találtak a jachton. A felesége táskáját sem találták meg. A felesége visszaemlékezése szerint akkor vesztette el a pisztolyt és a táskát, amikor a hajókorlát fölött átugrott.

– Ahogy mondja, ügyvéd úr. Homályosan emlékszik, hogy hallotta, amint a pisztoly koppan a fedélzeten, majd beleesik a vízbe. Volt egy nagy csobbanás.

– Értem. Meg kell tudnunk,, hol van a fegyver.

– *Nekünk?*

– Pontosan.

– Megőrült, Mr. Mason? Ez az egyes számú bűnjel, melyre a rendőrség nem teheti rá a kezét. Az a fegyver az én nevemre van bejegyezve, és amennyiben a fegyverszakértő megállapítja, hogy ez a gyilkos fegyver…

– Nyugodjon meg, Mr. Bancroft! Nem azt mondtam, hogy *el kell hoznunk,* hanem azt, hogy meg kell tudnunk, *hol* van.

– Arra gondol, hogy megtaláljuk, és azután…

– Úgy van. Megkeressük, és utána visszatesszük ugyanoda száradni – vigyorgott Mason.

– És hogyan keressük meg?

– Fogjon egy térképet, ami az öbölt ábrázolja, és jelölje be a hajó pontos helyzetét. Paul Drake kimegy oda egy búvárral, aki átfésüli a környéket.

– És ha megtalálták a fegyvert és retikült?

– Drake – folytatta Mason – néma marad, amíg én nem utasítom, hogy beszélhet.

– Nem köteles jelenteni a rendőrségnek, ha feltételezhető, hogy bűnjelet talál?

– Drake-nek fogalma sincs arról, mi a jelentősége a fegyvernek vagy akár a táskának – magyarázta Mason. – Ezt én fogom garantálni.

Egyszerűen azt az utasítást adom neki, hogy egy búvár társaságában kutassák át a kijelölt részt.

– De ha egyszer *tudjuk,* hogy a két tárgy ott van – aggályoskodott tovább Bancroft –, akkor minek kell erről meggyőződni?

Mason hűvös tekintettel mérte végig.

– Maga csak azt tudja, amit a felesége *elmesélt.* De én biztosra akarok menni!

– Kétségbe vonja Phyllis állítását?

– Ha gyilkosságról van szó, kételkedem mindenben és mindenkiben… még magában is!

– Mégis – tiltakozott Bancroft –, miért kell *tudnia,* hogy a pisztoly ott van?

– Mert ha tárgyalásra kerül sor, és a feleségét kihallgatják, kérni fogjuk, hogy a seriff küldjön arra a pontra egy búvárt… aki megtalálja a fegyvert. – Ezzel igazolhatjuk a felesége vallomását.

– Ezt anélkül is megteheti, hogy átfésülné a terepet.

– *Ebben* téved, Bancroft. Ha ilyen igénnyel élek, és a búvár *nem* találja meg a bizonyítékot, a feleségének megváltottam a belépőt a gázkamrába!

– Hiszen megmondtam, hogy a fegyver ott van. Ott kell lennie. Phyllis leugrott a hajóról, a retikül szíja a csuklóján volt. Pontosan emlékszik, hol ugrott a vízbe, és…

– *Nem* fog addig vallomást tenni, amíg nem *kötelezi* a bíróság a vallomástételre. Ha pedig ez bekövetkezne, biztos akarok lenni abban, hogy a vallomása hiteles.

– Hát, nem érti, Mason – viaskodott Bancroft –, ha megtalálják a fegyvert… az a pisztoly az én nevemre van bejegyezve, és a fegyverszakértők bebizonyítják, hogy ebből a fegyverből származik a gyilkos golyó. Ez közvetlenül a feleségemre tereli a gyanút.

– Vagy magára!

Bancroft kimerülten magába roskadt.

– Mikorra tervezi Drake bevetését?

– Amint beesteledik – felelte Mason. – Jelölje be egy térképen azt a pontot, ahol a felesége leugrott a hajóról.

Bancroft hirtelen megkönnyebbült.

– Ma estére kell?

– Készüljön el vele, amilyen gyorsan csak lehet. Drake a kutatást este

fogja elkezdeni.

– Rendben, Mr. Mason, meg lesz a térkép.

TIZENHATODIK FEJEZET

Valamivel tizenkettő előtt Drake rejtjeles kopogtatása hallatszott Mason ügyvédi irodájának ajtaján.

Della Street nyitotta ki az ajtót.

– Nos, Perry – kezdte Drake –, elég rendesen kivizsgálták az eset részleteit. Csak az a bibi, hogy nem áll össze az ábra.

– Halljuk a részleteket! – sürgette Mason.

– Willmer Gillyt elárulta az ujjlenyomata. Szerencsevadász, pitiáner kis csaló, autótolvaj és korábban felhajtó volt. Zsarolás még nem volt a rovásán, de lehetett volna.

Gilly lakását is átkutatták, azaz azt a szobát, amit bérelt. Találtak egy elektromos főzőlapot, mosogatót, konyhaszekrényt, benne pár edényt, és még valamit…

– Egy Monarch Tízes hordozható írógépet – egészítette ki a mondatot Mason.

– Úgy van – helyeselt Drake. – Kipróbálták a gépet, és megállapították, hogy a betűk elrendezése és minden egyéb jel arra enged következtetni, hogy ezen az írógépen gépelték a zsarolólevelet. S ezzel rájöttek, hogy mi az összefüggés Bancrofték és a zsarolólevél, illetve Gilly és Bancrofték között.

– Kinyomoztak még valamit…

– Mit?

– Azt, hogy kora délután Mrs. Bancroft lent volt a jachtklubnál Gillyvel.

– Várjunk csak! Az nem Gilly volt, hanem valaki más – kiáltott föl Mason.

Drake a fejét csóválta.

– A kikötőellenőr fölismerte Gillyt egy fénykép alapján, és hamarosan beviszik a hullaházba is, hogy azonosítsa a holttestet.

Mason összevonta a szemöldökét.

– Ez kellemetlenül érint? – kérdezte Drake.

– Roppant kínos – felelte Mason –, mivel mindig ez történik, ha a nyomozók kierőszakolják az azonosítást. Mrs. Bancroft lent volt a kikötőben egy fiatalemberrel, de az nem Gilly volt… Megmondom mit kell tenned, Paul. Van egy Irwin Fordyce nevű fickó, aki San Quentiben ült. Szerezd meg a rendőrségi nyilvántartásból a fényképét. Keresd meg azt a kikötőellenőrt a jachtklubnál, mutasd meg neki Fordyce képét, és kérdezd meg, nem őt látta-e azon a délutánon Mrs. Bancrofttal.

– Már azonosította Gillyt.

Mason gondterhelten bámult? maga elé.

– Mit tudunk a halál beálltának időpontjáról, Paul?

– Este kilenc órát állapítottak meg.

– Hé, várj csak! Hogy az ördögbe állapíthatták meg ilyen pontosan, ha a halál bekövetkezte után jó tizennyolc órával fedezték föl a hullát.

– Nem volt nehéz dolguk. Végigkövették Gilly tényked ését a gyilkosság éjszakáján. Konzervbabot evett, amit maga főzött a konyhájában. Szörnyen koszos háztartást vezetett, és elképzelhető, hogy sietett is, mert minden csupa mocsok volt. A bab egy részét a konzervdobozban hagyta, s berakta hűtőbe; a serpenyőt, amiben a babot főzte, otthagyta elmosatlanul, és feltehetően valami telefonhívás következtében sietősen távozott. A halottkém az étel emésztettsége alapján viszonylag pontosan behatárolta a halál időpontját… Na persze, a szokásos hókusz-pókusz mellett: testhőmérséklet, hullamerevség, hullafoltok…

– A gyilkos fegyver előkerült?

– Nyoma sincsen, bár igyekeznek a dolgot kapcsolatba hozni a Bancroft családdal. A nyilvántartás szerint Bancroftnak van fegyverviselési engedélye egy 38-as kaliberű revolverre, s ez úgy néz ki, hogy eltűnt.

– Amíg nem találják meg azt a revolvert, és nem vizsgálja meg a fegyverszakértő, nem hozhatják összefüggésbe a gyilkosságot Bancrofttal. És azt is be kell bizonyítaniuk, hogy Bancroft találkozott Gillyvel a gyilkosság éjjelén. Másrészről, az az ember a jachtklubnál tévedett. Kapcsolj rá, Paul, és kerítsd elő azokat a fényképeket Fordyce-ról. Azután vedd elő azt a kikötőellenőrt a jachtklubnál. Azt az azonosítást meg kell torpedóznunk; máskülönben nyakig ülünk a ramatyban.

– Akkor már benne is ülsz, Perry – mondta Drake –, mert kizártnak tartom, hogy sikerülne megtorpedózni.

– Majd meglátjuk, de van itt még valami. Szükségem van egy búvárra,

egy megbízható személyre, aki talán a legjobb az amatőr búvárszövetségben. Olyan embert találj nekem, Paul, aki lelkiismeretes. Feladatom van a számára.

– Mikorra?

– Sötétedéskor szeretném bevetni, amikor nem láthatja meg senki.

Drake elgondolkodott:

– Ismerek egy nyomozót, aki imád búvárkodni… könnyűbúvár, a feleségével szoktak vasárnaponként…

– Kerítsd elő őket!

– Most?

– Most rögtön.

Drake kutatóan nézett Masonra.

– De nem valami bizonyítékot akarsz kihelyezni?

– Hozd ide őket! Semmi törvényellenest nem kérek tőlük, ha ettől félsz.

– Jó, Perry, meglesz. Mennyire sürgős?

– Legyenek itt egy óra múlva.

– Rendben van. Megteszem, ami tőlem telik.

Mason megvárta, míg Drake elhagyja az irodát, majd Dellához fordult:

– Menjen el a bankba, és váltson be újabb háromezer dollárt. Ötven- és százdollárosokban kérem a pénzt, és a bank jegyezze föl az összes bankjegy sorszámát.

– Gondolom, elámulnak majd, hogy megint beváltunk háromezer dollárt, és kérjük a számok nyilvántartását – felelte Della Street.

– Valószínű, de amikor az ember a fennmaradásáért küzd, minden lehetséges fegyvert megragad. Intézze úgy, Della, hogy ne váljanak még gyanakvóbbá, és senkinek ne említse az ügyet, kiváltképpen a rendőrségnek ne. Csak nyugodtan váltsa be a pénzt.

– Most?

– Igen.

– Már itt sem vagyok.

Harminc perc múlva Della ismét az irodában volt a háromezer dollárral.

Újabb félóra telt el, amikor a titkárnő megszólalt:

– Mr. és Mrs. Chambers van itt. Könnyűbúvárok… Paul emberei.

– Hívja be őket, Della.

Della Street bekísérte a fiatal párt az irodába.

– Jó napot, Mr. Mason – köszönt elsőként a férfi. – Dunston Chambers

vagyok, ő pedig a feleségem, Lorraine. Paul szólt, hogy búvárokra lenne szükségé.

Mason szeme végigfutott a házaspáron. Fiatal, életerős emberek, majd kicsattannak az egészségtől.

– A hobbijuk, úgy látom, illik önökhöz – mondta mosolyogva.

– Valóban – felelte Dunston Chambers.

– Van egy feladatom a számukra, de a legapróbb részlet sem szivároghat ki.

– Mikor?

– Amint besötétedik. Addig föl tudnak készülni az alámerülésre.

– Hol?

– A newporti öbölben.

– Úgy hallottuk, ott történt az a gyilkosság.

– Az értesülésük helytálló.

– A munkának van köze a gyilkossághoz?

– Igen van.

– Nem fogunk belekeveredni?

– Semmiképpen.

– Akkor rendben van – mondta Chambers.

– Valahol át kell öltöznünk – szólalt meg a felesége –, s a nyílt vízen ez igen kockázatos lehet.

– A hétvégeken szoktak lemerülni?

– Általában.

– Olyankor hol öltöznek át?

– Az egyik barátunknak van egy kajütös motorcsónakja, és…

– Most is el lehetne kérni tőle?

– Hát… gondolom.

– Ha azzal a csónakkal mennének, végre tudnák úgy hajtani a merülést, hogy senki se lássa meg, mit csinálnak?

– Látnák hogy lemerülünk, de mégcsak nem is sejtenék, hogy az öböl mely részét kutatjuk át. Ha a köd továbbra is megmarad, azt sem fogják látni, hogy búvárok vagyunk.

Mason a telefon felé biccentett:

– Kezdjenek neki. Kíváncsi vagyok, mit találnak. Hol tartják a felszerelésüket?

– A kocsi csomagtartójában.

– És hol van a kocsi?
– Itt az épület előtt.
Mason elmosolyodott.
– Akkor indulhatunk is… Nem várjuk meg, amíg a köd feloszlik.

TIZENHETEDIK FEJEZET

A sűrű, fehér köd teljesen beburkolta a vízfelszínt. Chambers ült az apró kajütös motorcsónak kormányánál.

– Elég sűrű a köd – mondta.

– Annál jobb – felelte Mason.

– Pontosan merre?

– Ahhoz a benzintöltő-dokkhoz megyünk, kikötjük a csónakot, és ott fognak alámerülni. Minden négyzetcentimétert fésüljenek át a dokk körül. Körülbelül tizenöt-tizennyolc méterre délre induljanak el, és haladjanak a part irányába addig, amíg a víz olyan sekély nem lesz, hogy menni lehet benne.

Ha *bármi* furcsát találnak, hagyják ott, és jöjjenek vissza jelenteni.

– Értettem – mondta Chambers. – Ha átvenné a kormányt, én is átöltöznék.

Mason megfogta a kormányt, s Chambers lemászott a kabinba.

Az üzemanyagtöltő-dokk mellé manőverezte a csónakot.

– Tankolni akar? – kérdezte a kútkezelő.

– Itt szeretnék maradni egy darabig.

– Csak tankoláskor szoktak a hajók ideállni, erre van a dokk felszerelve.

– Tudom – felelte Mason nyugodtan –, töltse tele a tankot. A benzin árán fölül kap még húsz dollárt, ha a töltőt benne hagyja a tankban… csak a látszat kedvéért.

– Nem értem az ábrát, mester.

– Körül akarok nézni, de nem szeretném, ha a dolog kitudódna.

– Jól van – mondta a kútkezelő. – Nem hinném, hogy sokan választják ezt a ködös időt csónakázásra. Ej, de ragacsos a levegő! Már két-három napja itt trónol ez a vattacsomó.

– Hát igen – hallgatta türelmesen Mason –, csak ne felejtse el: mintha itt sem lettem volna.

– Értem, értem – felelte a férfi ravasz vigyorral. – Húsz dollárért?… Maga meg se született!

Ebben a pillanatban előbukkant a kabinfeljárón Dunston és Lorraine Chambers, az oxigénpalackkal a hátukon. Megigazították a búvárszemüvegüket, majd belefordultak a vízbe.

Tíz perc múlva megjelent Dunston.

Felkapaszkodott a csónak oldalára szerelt létrán, és levette a búvárszemüveget.

– Találtunk egy női kézitáskát.

– Mást nem?

– Semmi mást.

– Kinyitották a táskát?

– Féltünk, hogy valami kicsúszhat belőle.

– Hozza fel! A felesége maradjon azon a helyen, ahol a táskát megtalálták. Ha megvizsgáltam a tartalmát, visszatesszük oda, ahonnan elvették.

Chambers habozott egy pillanatig a válasszal, majd megszólalt:

– Na jó. A parancs az parancs.

Ismét alámerült, s rövidesen megjelent a táskával. Mason a csónak korlátja mellett guggolt.

– Na lássuk, készítünk egy leltárt.

Kinyitotta a táskát.

– Te jó ég, egy köteg pénz – kiáltotta visszafojtott hangon Chambers.

– Jól látja, barátom.

– A fenébe! Egy jogosítvány. De hiszen…

Mason a tenyerét hirtelen az irattárca és Chambers szeme közé tette.

– Semmi baj! Csak azt kell látnia, amit megmutatok magának. Jól figyelje meg, hogy most kiszedem ezt a köteg pénzt, és egy másik tekercs bankjegyet teszek a helyére.

Mason kivette a pénzt a táskából, előkapott a zsebéből egy csomó ötven- és százdollárost, belecsúsztatta a táskába, majd összecsukta.

– És most – szólt ismét a búvárhoz – tegye vissza oda, ahol megtalálták, és keressenek tovább, hátha találnak még valamit, ami szokatlan. Fésüljék át az öböl fenekét úgy jó harminc méteres távolságban minden irányban. Milyen a talaj azon a részen? Iszap vagy homok?

– Homok. Vékony iszapréteg borítja, de többnyire homok.

– Jó. Ha alaposan átnézték a terepet, jöjjenek vissza.

– És ezt a táskát hagyjuk ott?

– Igen.

– Azzal a rengeteg pénzzel együtt?

– Természetesen. Préseljék ki a levegőt a táskából, mielőtt visszaraknák a homokba, nehogy elússzon.

– Annyi mütyür van abban a táskában, hogy kizárt, hogy elússzon: rúzs, kulcsok, púderkészlet. Van súlya.

– Annál jobb. Azért csak nyomják ki belőle a levegőt.

– És azután?

– Ha meggyőződtek afelől, hogy semmi más szokatlan nincs az öbölben, térjenek vissza.

Tizenöt perccel később mindketten a csónakban voltak.

– Minden rendben? – kérdezte Mason.

– Minden rendben.

– Más nem volt?

– Semmi különös.

– Remek. Menjenek le a kabinba, és öltözzenek át.

Mason átment a kutashoz, s kezébe nyomta a pénzt a benzinért, majd adott neki még húsz dollárt.

– Köszönöm, főnök. Tud hallgatni?

– Hogy tudok-e hallgatni, mester? – vigyorgott a kútkezelő. – Perfekt néma vagyok tizenhat nyelven!

– Egyelőre csak angolul kell hallgatnia – mondta Mason mosolyogva.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Négy óra harminckor Bancroft ismét Mason irodájában volt.

– Nézze, Mr. Mason – kezdte ezen a térképen pontosan bejelöltem a hajó helyzetét, amikor a feleségem beugrott róla a vízbe. Látja itt ezt a dokkot? Itt lehet olajat és benzint felvenni. Phyllis becslése szerint úgy tíz-tizenkét méterre voltak tőle, amikor a horgony beakadt. A hajó megbillent, majd sodródni kezdett. Ekkor kezdett emelkedni a vízszint. Leugrott róla…

– Melyik oldalon?

– A bal oldalon.

– A túlsó oldalra esett a kikötő?

– Úgy van.

– Jó. Na, figyeljen ide, Mr. Bancroft. A felesége *egyetlen* kérdésre se feleljen. Akárki faggatja, csak annyit mondjon, hogy az ügyvédje nyilatkozik helyette.

– Várjon egy percet! Ezt szeretném magával megbeszélni. Amint azt néhány újságíró megfogalmazta, ez a lehető legszerencsétlenebb módszer, hogy kivívjuk az emberek szimpátiáját. Mindenkinek az az első gondolata, hogy Phyllis bűnös, és takargat valamit.

– Tudom. Az újságírókat azért fizetik, hogy a történeteket megszerezzék és szétkürtöljék. Kiszagolják a szenzációt, s a világ minden fondorlatát felhasználják, hogy megkaparintsák a részleteket.

– De van alapja az érveiknek, Mr. Mason.

– Persze, hogy van. Amit mondanak, az teljesen logikus… megcáfolhatatlan.

– Akkor miért nem beszélhet a feleségem?

– Mert – magyarázta Mason megfontoltan – számtalan olyan körülménnyel áll szemben, melyek, ha nem leszünk elég körültekintőek, kíméletlenül a vesztét okozhatják. Tud arról, hogy a kikötőellenőr eskü alatt hajlandó vallani, a felesége Willmer Gillyvel érkezett este a dokkhoz, és saját

maga vitte ki a *Jinesa* fedélzetén?

– Micsoda?! – bömbölte Bancroft.

– Ez a helyzet – tette hozzá Mason hűvösen.

– Az az ember meg van bolondulva!

– És hol van most Irwin Fordyce?

– Nem tudom. Senki sem tudja.

– Hát ez az. Az a kikötőellenőr felismerte Gillyben azt a személyt, aki…

– *Nem* ismerhette föl! – vágott közbe Bancroft. – Az a vén vaksi, az a tökkelütött félnótás! Drew Kerby, vagy mi a neve?

– Nem tudom a nevét – felelte Mason higgadtan. – Ő a jachtklub kikötőellenőre.

– Igen, az Drew Kerby. Az a rövidlátó… Ennek végképp elment a józan esze!

– Lehet, hogy elment a józan esze, de akkor is felismerte Gillvt. Önnek és a feleségének is azt kell tenniük, amit mondok. Azt akarom, hogy a felesége addig ne mondja el a történteket, amíg én nem kérem erre. A legdrámaibb körülmények között fog beszámolni arról az éjszakáról, és *azután* kiküldünk a helyszínre néhány búvárt, akik megtalálják a táskát meg a fegyvert.

– Mi van akkor, ha… az apály-dagály hatására, vagy valami más okból a táska vagy a pisztoly odébb sodródott.

– Nem nagyon valószínű. Viszonylag békés része ez az öbölnek, s az apály-dagály hatása is minimális. A szél sem fúj már…

– Iszonyatosan nagy kockázatot vállal, Mr. Mason.

– Ezt a kockázatot *együtt* vállaljuk, Mr. Bancroft – jegyezte meg Mason hűvösen. – És azokkal a kártyákkal kell lejátszani a partit, melyeket osztáskor kaptunk. Vagy ezekkel a lapokkal nyerünk, Mr. Bancroft, vagy sehogy!

– Rendben van – sóhajtott Bancroft –, az ön döntése szerint fogunk cselekedni. Nincs más választásom.

– Erről van szó – fejezte be a beszélgetést Mason. – Nincs más választása.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Cole S. Hobart bíró megnyitotta a tárgyalást.

– Phyllis Bancroft vádlott ügyében – kezdte a bíró – a vádat Robley Hastings, kerületi főügyész és Turner Garfield helyettes főügyész képviselik; a védelmet Perry Mason látja el. Uraim, felkészültek a tárgyalás megkezdésére?

– A vád kész, bíró úr – felelt Hastings.

– A védelem is készen áll – szólt Mason.

– Rendben van – folytatta Hobart bíró. – Mielőtt megkezdenénk az eljárást, szeretném figyelmeztetni a jelenlevő hallgatóságot, hogy a tárgyalás egész ideje alatt nyugalmat akarok a tárgyalóteremben. Tudom, hogy az ügy tekintélyes helyet kapott a sajtóban, ennek ellenére semmiféle érzelemmegnyilvánulást nem engedélyezek az eljárás során. Megfelelő formában bárki elhagyhatja a termet a tárgyalás közben.

Kérem a kerületi főügyész urat, kezdje meg az eset ismertetését.

Turner Garfield állt föl, hogy ismertesse a vád álláspontját. Elsőként egy szakértőt hívott be, aki megmutatta a kikötő térképét, néhány légifelvételt az öbölről meg a jachtklubról és egy másik térképet, melyen a megye közúti hálózatát tüntették fel, jelezve az egyes részek közti távolságot.

– Öné a kérdezés joga – mondta végezetül Garfield Masonnak. Mason a szekértő felé fordult:

– Jó néhány térképet ismertetett, de egy kimaradt a sorból.

– Melyik?

– A partszakaszt és a partvonalat bemutató földméréstani térkép.

– Nem tartottam fontosnak, mert a bemutatott térképek megbízhatóan, és a légifelvételekkel együtt hűen ábrázolják a partszakaszt és a kikötőt szegélyező övezetet. Másrészről a térképek számtalan adattal jelzik a vízmélységet, megadva a pontos értékeket. Erről azért nem beszéltem, mert nem akartam bonyolítani a dolgokat.

– Miért?

– Úgy véltem, csak zavart okoz, ha ismertetek olyan számadatokat, melyeknek semmi közük az esthez vagy a partvonal tagoltságához.

– De azért van önnek ilyen térképe?

– Most nincs nálam ilyen térkép.

– Akkor majd én mutatok egyet, s megkérdem kiismeri-e magát rajta.

– Igen, természetesen.

– Ez egy kormány által hitelesített térkép?

– Igen.

– És navigáláskor használják, azaz mondhatjuk, hogy megbízható?

– Igen, rendkívül precíz munka.

– Kérem, vegyék föl ezt a térképet a védelem tárgyi bizonyítékainak sorába egyes számmal.

– A vádnak nincs kifogása az ellen – szólt Turner Garfield –, ha a védelem statisztikai adatokat kíván csatolni a per anyagához.

Következő tanú Los Angeles megye seriffje.

– Seriff, hadd mutassak önnek egy fényképet – vette át ismét a szót Garfield. – A fénykép a vád bizonyítékai közt szerepel, és annak a férfinak a holttestét ábrázolja, akit a *Jinesa* nevű jacht fedélzetén lelőttek. A kérdésem az, hogy felismeri-e a fényképet.

– Felismerem.

– Látta a képen szereplő személyt?

– Többször is.

– Élve vagy holtan?

– Élve is holtan is.

– Ezek szerint akkor is ismerte, amikor még élt?

– Többször találkoztam vele.

– És holtan is látta?

– Igen. Bent voltam a hullaházban, és megnéztem a holttestet.

– Megkísérelte más módon is azonosítani a hullát?

– Igen.

– Hogyan?

– Az ujjlenyomata alapján.

– Azonosítani tudja a holttestet?

– Igen.

– Kinek a holttestéről van szó?

– Willmer Gillyéről.

– A védelemé a szó… – mondta Garfield.

– Mi alapján végezte az áldozat ujjlenyomatának azonosítását? – kérdezte Mason.

– Az FBI-nyilvántartása alapján.

– Gilly ezek szerint priuszos volt, seriff?

– Tiltakozom a kérdés ellen, mely nem a tárgyhoz tartozik – pattant föl Robley Hastings kerületi főügyész.

– Elutasítom – mondta Hobart bíró. – A seriffet a védelem az ujjlenyomatokról kérdezte, és úgy vélem, Mr. Masonnak joga van megvizsgálni az ujjlenyomatok hitelességét, eredetét, s ezentúl bármit, ami ezzel összefüggésben van. A bíróság a védelemnek maximális mozgásszabadságot kíván biztosítani a vád tanúinak kikérdezésekor. Seriff, feleljen a kérdésre!

– Igen, szerepelt a rendőrségi nyilvántartásban.

– Milyen bűncselekményért?

– Hamisításért és autólopásért.

– Más nincs a rovásán?

– Csak ezekért ítélték el.

– Került-e letartóztatás alá olyan ügyben, melyben azután nem marasztalta el a bírói ítélet?

– Ismételten tiltakozom, bíró úr! – harsant fel a főügyész.

– Elutasítom – hangzott azonnal a bíró válasza. – A seriff kijelentette, hogy az áldozatot többször látta életében, és a védelemnek joga van tájékozódni ezekről az alkalmakról.

– De tisztelt bíróság – makacskodott Hobart –, egy személyt csak akkor lehet felelősségre vonni, ha elítélték egy adott bűncselekmény elkövetéséért; akkor *nem,* ha bűncselekmény elkövetésével gyanúsítják, letartóztatják, s ezután akár felmentik, akár megszüntetik az ellene folyó eljárást.

– A védelem nem szándékozik felelősségre vonni az áldozatot – mondta mosolyogva Hobart bíró. – Az Mr. Mason célja, hogy próbára tegye a tanú emlékezetét, de minthogy a védelem hajlandó újrafogalmazni a kérdést, elfogadom a tiltakozását, főügyész úr.

– Igyekszem úgy újrafogalmazni a kérdést, hogy pontosan érzékelhető legyen, mire irányul.

– Seriff, néhányszor, amikor az áldozattal találkozott, Willmer

Gilly letartóztatás alatt volt, ugye?

– Igen.

– Vagyis hivatalos minőségében találkozott vele?

– Igen.

– A letartóztatásokat ön vezette?

– Egy alkalommal.

– Mi volt a vád?

– Tiltakozom, mivel a kérdés nem a tárgyra vonatkozik, és az ügyvéd úr nem megfelelő eszközöket alkalmaz a tanú kihallgatására – harsogott Hastings.

– A tiltakozást elfogadom – rendelkezett Hobart bíró.

– Nincs több kérdésem – mondta Mason.

– Drew Kerbyt szólítom a tanúk padjára – állt föl Robley Hasting, hangjának drámai tónust kölcsönözve.

A tárgyalóteremben megjelent egy lassú járású, őszülő hajú, ötven év körüli férfi. Napbarnította, cserzett bőrét megkoptatta a szabadban eltöltött jó néhány év. Fakókék szemével erősen bandzsított.

– Hol áll alkalmazásban, Mr. Kerby? – hangzott Hastings első kérdése.

– A Blue Sky jachtklubnál.

– Hol van az a klub?

– Az öbölnél.

– Melyik öbölnél?

– A Newport-Balboa öbölnél.

– Mióta dolgozik ott?

– Négy éve.

– Megszakítás nélkül?

– Igen.

– Mi ott a dolga?

– Kikötőellenőr vagyok. Olyan rakodómunkásféle, meg én vagyok a gondnok is… szóval intézem a dolgokat, meg nyilvántartást vezetek a tagokról, és esetenként kiviszem meg behozom őket és az ismerőseiket.

– E hó tizedikén is dolgozott?

– Igen.

– Tizedikén este is?

– Úgy van, uram.

– Most megmutatom önnek Willmer Gilly fényképét, a vád egyik tárgyi

bizonyítékát, és megkérdezem öntől, hogy látta-e már ezt az illetőt?

– Láttam.

– Élve vagy holtan?

– Láttam élve is, meg azután láttam a holttestét is.

– Mikor látta először, legjobb emlékezete szerint?

– Úgy hét óra tájban, tizedikén este… azt hiszem.

– Hol volt az illető?

– Lenn a jachtklubnál.

– Kivel volt együtt, illetve ki volt vele együtt?

– Mrs. Bancroft volt vele.

– Mrs. Bancrfot alatt természetesen Phyllis Bancroftot érti, ugye? A per vádlottját, aki Perry Mason balján ül?

– Igen, uram.

– És ő hol volt?

– A kikötőnél… a parton.

– És ott mit csinált?

– Épp beszállt egy kis csónakba, ami Bancrofték hajójának, a *Jinesának* a mentőcsónakja.

– Hallotta, hogy beszélget Gillyvel?

– Ó igen, beszélgettek.

– Mi történt ezután?

– Kivitte a jachthoz.

– Phyllis Bancroft vagy Willmer Gilly evezett.

– Mrs. Bancroft. Kivitte a hajóhoz, majd fölmentek a *Jinesa* fedélzetére.

– És ezután?

– Utána körülbelül tíz percet beszélgettek… de lehetett tizenöt is. Nem tudom biztosan, csak gondolom. Attól kezdve, hogy fölmentek a jachtra, nem láttam őket. Utána láttam, hogy Mrs. Bancroft visszaindul.

– Egyedül?

– Igen, uram. Egyedül.

– Ezután?

– Hát… utána kikötötte a kis csónakot a mólónál, és elment valahova. Később észrevettem, hogy visszajött. Úgy egy óra telhetett el közben.

– És ekkor mit csinált?

– Nagy, barna papírzacskó volt nála, s abban néhány csomag.

– És hová ment?

– Beszállt a csónakba, és visszaevezett a jachthoz.

– Mi történt ezután?

– Azt én már nem tudom, uram, hogy utána mi történt. Dolgom akadt kis időre, és a köd is nagy volt… sűrű, tejszerű köd lepte el a kikötőt. Az orromig sem láttam, úgy értem… a köd teljesen betakarta az öbölt, és távolabb már semmit sem lehetett kivenni.

– A *Jinesát* ki tudta venni a távolban?

– Sajnos nem, uram.

– És ekkor mit csinált?

– Eléggé elfoglalt voltam.

– Mikor oszlott föl a köd?

– Nem oszlott föl. Az egész környéket beburkolta.

– De valamikor csak föl kellett oszlania? – kérdezte Hastings kissé ingerülten.

– Természetesen, másnap délután.

– És mikor látta ismét a Bancroft-jachtot?

– Semmikor, nem jött be a kikötőbe.

– De azután csak látta valamikor?

– Persze. Körülbelül… nem is tudom… azt hiszem, négy harminc körül vagy még később másnap, amikor behozták a kikötőbe.

– Kik hozták be?

– A seriff és még pár embere.

– Hogy hozták be?

– Egy másik hajó vontatta be.

– Milyen másik hajó?

– A parti őrség egyik járőrhajója.

– És mi következett ezután?

– A móló egyik felét kiürítették, és ott kikötötték a jachtot, majd kötéllel elkerítették. Ezután fotósok és rendőrnyomozók mentek a fedélzetre.

– Látta Willmer Gillyt halála után is?

– Igen, uram.

– Hol?

– A megyei hullaházban.

– Azért vitték oda, hogy megnézze a hullát?

– Igen, uram.

– És ugyanannak az embernek a holtteste volt, mint akit e hó tizedikén

este a vádlott, Mrs. Bancroft társaságában látott.

– Igen, uram.

– Százszázalékig biztos benne?

– Igen.

– Felmerült önben akárcsak a leghalványabb kétely?

– Nem, uram.

– Ügyvéd úr, öné a tanú – fordult diadalmasan Hastings Perry Mason felé.

Mason felemelkedett a székéből, majd oda sétált a tanú elé, és barátságosan megkérdezte.

– Ön azonosította Willmer Gilly képét? – kezdte mosolyogva.

– Úgy van!

– Mikor látta először Gilly fényképét?

– Magát Gillyt is láttam.

– Tudom – mondta Mason –, de mikor látta a *fényképét* először?

– Hát… amikor eljöttek körülnézni… mikor is… várjon csak… azt hiszem… igen… úgy kilenc óra lehetett… azt hiszem… tizenegyedikén este.

– Mennyi idővel azután, hogy a jachtot bevontatták a mólóhoz?

– Nem tudom, négy-öt órával később… azt hiszem.

– Ki mutatta meg önnek a fényképet?

– A seriff.

– És feltette azt a kérdést, hogy látta-e az áldozatot azelőtt?

– Valahogy úgy.

– Konkrétan nem azt kérdezte a seriff, hogy azt a férfit látja-e a fotón, akivel Mrs. Bancroft kijött az előző éjjel. És azután azt is megkérdezte, hogy látta-e Mrs. Bancroftot, amint kievezett az illetővel a csónakhoz.

– Valami ilyesmit kérdezett.

– Vissza tudna pontosan emlékezni a seriff szavaira?

– Sajnos nem. Odanyújtotta a képet, és azt mondta, hogy valószínűleg már láttam azt az embert.

– És ön helyeselt?

– Azt feleltem, hogy elképzelhető, hogy láttam azt az embert.

– És azt is mondta, hogy figyelmesen nézze meg azt a képet.

– Igen, így volt.

– És jól megnézte?

– Persze.

– Ez még azelőtt történt, hogy elment a hullaházba Willmer Gillyt azonosítani?

– Igen.

– Mikor ment el a hullaházba?

– Tizenkettedikén este.

– Mielőtt elment oda, hányszor látta Gilly fényképét?

– Csomószor.

– Hányszor pontosan?

– Jó néhányszor.

– Kapott netán egy fényképet is?

– Igen, kaptam egy másolatot.

– Kitől kapta?

– A serifftől.

– És azt is mondta, hogy figyelmesen nézze meg?

– Igen.

– Azt mondta, hogy szeretné, ha azonosítaná az illetőt?

– Hát, nem egészen így mondta. Megkérdezte, hogy az előző éjjel az illetőt láttam-e a mólónál Mrs. Bancroft társaságában, és én azt válaszoltam neki, hogy nagyon valószínű.

– Ezután a seriff magánál hagyta a képet, és megkérte, hogy alaposan tanulmányozza?

– Nem egészen így történt. Ezt csak másnap reggel mondta.

– Tizenkettedikén reggel?

– Igen.

– És maga aznap szakadatlan a képet nézegette?

– Pontosan.

– És miután jól megnézte a képet, elvitték a hullaházba?

– Úgy van.

Mason elgondolkodva figyelte Kerbyt.

– A szemüvege magán volt, amikor megnézte a fényképet?

– Hát persze!

– Most hová tette a szemüvegét?

Kerby ösztönösen a mellényzsebe felé nyúlt, majd visszahúzta a kezét:

– A szobámban hagytam, a jachtklubnál.

– De tizenegyedikén és tizenkettedikén, amikor megnézte a fényképet, viselte a szemüvegét, ugye?

– Igen.
– Szemüveggel azért jobban lát, nem?
– Természetesen.
– Szemüveg nélkül is felismerte volna Gilly képét?
– Nem tudom… azt hiszem, akkor nem.
– Mégis, itt a tárgyaláson felismerte a képet szemüveg nélkül is!
– Tudtam, hogy kinek a fényképét fogják megmutatni.
– Honnan tudta, hogy kinek a fényképéről van szó?
– Hát… csakis annak az áldozatnak a képe lehetett.
– Hogy érti, hogy „annak az áldozatnak a képe „*lehetett”*?
– De hát… az ő fényképe volt, nem? – kérdezte Kerby kétségbeesetten.
– Én kérdezem magától – harsant Mason hangja vészjóslóan –, hogy tudja-e, kinek a fényképe volt?
– Igen, hiszen meg is esküdtem.
– És szemüveg nélkül is biztos benne?
– Igen.
Mason a tárgyi bizonyítékokhoz ment, kezébe vette a fényképet, egy másikat elővett a zsebéből, pillanatra összehasonlította a kettőt, majd visszatért a tanúk padjához.
– Kérem, figyelmesen nézze meg ezt a fényképet. Biztos abban, hogy a kép azt a férfit ábrázolja, akit tizedikén éjszaka a vádlottal együtt látott?
– Mondtam már, hogy biztos vagyok benne.
– És itt is ugyanazt az embert látja?
– Igen.
– A leghalványabb kétsége sincs efelől?
– Nincs.
– Várjunk csak, egy pillanat – kiáltotta Hastings, miközben talpra ugrott. – Védőügyvéd úr két képet tart a kezében, az egyiket a zsebéből vette elő, amikor nem láttuk, hogy mit bűvészkedik.
– Rendben van – folytatta Mason –, mind a két képet megmutatom a tanúnak. – Mindkét kép ugyanarról a személyről készült?
– Igen.
– Engedje, hogy én is vethessek egy pillantást azokra a képekre.
– Tessék, főügyész úr – Mason Hastings felé nyújtotta a két fényképet.
– Egy pillanat, egy pillanat – hördült fel Hastings –, ez két teljesen különböző ember képe.

– A tanú pedig épp most esküdött meg arra, hogy a két kép ugyanazt a személyt ábrázolja.

– Nos, elismerem, hogy a tanút figyelmeztetni kellett volna…

– Mire, kedves főügyész úr?

– …arra, hogy ez a második fotó nem Willmer Gilly fényképe.

Mason a tanú felé fordult.

– Lát valami különbséget a két kép között, Mr. Kerby?

Drew Kerby kezébe vette a két fényképet, egy ideig mereven nézte őket, majd hátraszegte a fejét:

– Nekem teljesen egyformának tűnnek, bár szemüveg nélkül nem látok olyan jól.

– Állandóan hord szemüveget?

– Persze.

– Ma miért hagyta otthon?

– Hát…

– Szóval, miért?

– A klubnál hagytam a szobámban.

– Javasolta magának valaki, hogy esetleg hagyja otthon a szemüvegét?

– Hát… azt mondták, hogy ha úgy jövök ide Gillyt azonosítani, hogy rajtam van a szemüvegem, az sok bonyodalmat okozhat.

– Miért?

– Hát… csak annyit mondtak, hogy abból sok bonyodalom származhat.

– Kik mondták?

– A kerületi főügyész mondta.

– És azt tanácsolta, hogy esetleg hagyja otthon a szemüvegét?

– Azt mondta, hogy nem lenne rossz ötlet..

– És azért mondta, mert tizedikén este sem viselte a szemüvegét. Igazam van?

– Hát, ha ködös az idő, vízparton egyszerűen lehetetlen szemüveget hordani. Jobb, ha az ember nem veszi föl, mert így még mindig jobban lehet látni mint szemüveggel. Mindent beborít a köd, és befedi a lencsét is, aztán az ember meg csak törölgetheti vég nélkül. Úgyhogy egyszerűbb ilyenkor félretenni.

– Ezek szerint tizedikén este sem viselte a szemüvegét?

– Mondtam már, hogy nagy köd volt. Gyorsan leereszkedett.

– Vágyás, amikor azt a férfit meglátta, akit később Willmer Gilly néven

azonosított, nem volt magán a szemüvege?

– Mondtam már magának, hogy nem vettem föl a szemüvegemet, amíg a mólónál dolgoztam. Még hányszor kell elismételnem?

– Pusztán csak a vallomását akarom ellenőrizni – felelte Mason türelmesen. – Tehát nem viselte a szemüvegét, amikor először látta Gillyt?

– Nem.

– Egy percre sem vette föl?

– Nem.

– Akkor sem, amikor védencemet látta?

– Akkor sem. De felismertem.

– Hát persze, hogy felismerte – kiáltotta Mason –, mert már rengetegszer látta. De amikor megnézte ezt a két fotót szemüveg nélkül, azt vallotta, hogy ugyanannak az embernek a fényképeiről van szó.

Ha a tisztelt bíróságnak nincs ellene kifogása, kérem hogy a második képet is vegyék jegyzékbe, mint a védelem kettes számú tárgyi bizonyítékát.

– Elrendelem a bizonyíték jegyzékbe vételét – szólt Hobart bíró.

– Tiltakozom a tanú ilyen módon történő lejáratása ellen – hadakozott Hastings. – Védőügyvéd úr híres arról, hogy a tanúkat először felülteti a körhintára, s mikor már azt sem tudják, hogy hol vannak, belezavarja őket a vallomásukba.

Mason Hobart bíróra mosolygott.

– Nem én kértem a tanút, hogy felejtse otthon a szemüvegét, bíró úr. Ez a tanú egy fényképen, melyet a vád tárgyi bizonyítékként mutatott be, felismerni vélte Willmer Gillyt, aki szerinte tizedikén este védencem társaságában a jachtklubnál járt. Én csupán két fényképet mutattam neki, és azt kérdeztem, hogy a két képen ugyanazt a személyt látja-e, és a tanú azt felelte erre, hogy igen.

– A jegyzőkönyv magáért beszél – mondta Hobart bíró. – Engedélyezem a második fénykép jegyzékbe vételét a védelem kettes számú tárgyi bizonyítékaként.

– Látok rendesen szemüveg nélkül is – szólt közbe Kirby. – Sokszor nem viselem, ha például lenn vagyok a vízparton… különösen éjjel.

– Értem, Mr. Kirby – fordult felé Mason. – A lencsék bepárásodnak. Roppant idegesítő lehet.

– Hát igen.

– S minthogy e hónap tizedikén este szintén nagy volt a pára meg a köd,

nem tette föl a szemüvegét.

– Eleinte nem volt olyan nagy a köd, csak párás és nyirkos volt az idő, azután persze, amikor mindenre ráült a köd, már teljesen mindegy volt, hogy az ember viselte-e a szemüvegét vagy sem. Semmit sem lehetett látni, se közelre se távolra.

– Köszönöm – mondta Mason –, nincs több kérdésem.

Hasting egy pillanatig habozott, majd megszólalt:

– Nekem sincs kérdésem.

– Szólítsák a következő tanút – hangzott Hobart bíró utasítása.

– A tanúk padjára szólítom Jewett seriffet, Orange megye rendőrfőnökét – mondta Hastings.

– Jewett seriff, vallomása szerint, jelentést kapott egyik emberétől, hogy egy jachtot találtak az öböl felső szakaszánál. A jachton egy hulla fekszik. Ezután kiment a helyszínre, s körülbelül délután négy órakor ért oda. Fölmászott a fedélzetre, és ott találta a holttestet. A közelben tartózkodott a partiőrség egyik járőrhajója, mellyel a jachtot bevontatták a Blue Sky jachtklub mólójához, és úgy kötötték ki, hogy a szakértők megfelelően átnézhessék. Ujjlenyomatokat és egyéb nyomokat kerestek, majd fényképeket készítettek. A holttest hason feküdt a kormányzókabinban, fejjel a hajó hátsó része fele. A lövedék a szívén hatolt keresztül. Végig irányította a tetem elszállítását a megyei hullaházba. Ott a boncoló szakorvos eltávolította a golyót a testből, amit azután megvizsgált, és csatolt a tárgyi bizonyítékokhoz. Azonosította a holttestet?

– Igen, uram. Wilmer Gilly holtteste volt.

– Kiderítette, hogy az áldozat hol lakott halála előtt?

– Igen, uram.

– Hol lakott?

– Az Ajax-Delsey bérházban. Bérháznak hívják, bár inkább csak szobákat lehet bérelni, minimális főzési lehetőséggel.

– Megvizsgálta az áldozat szobáját?

– Igen.

– És mit talált?

– Egy vaságyat, rajta egy elég vékony és hepehupás matracot, négy katonai takarót, két párnát, két egyenes támlájú széket, egy kárpitozott széket, vécét, mosdót, egy kicsi zuhanytálat, pár edényt és egy kétszemélyes, elektromos főzőlapot.

– Az ágyon talált lepedőt?

– Nem.

– A párnáknak volt huzata?

– Egyiknek sem. Az egyikre frottírtörülköző volt csavarva, és meglehetősen elszennyeződött.

– Talált a szobában ruhásszekrényt?

– Nem, uram. Egy kis alkóvot találtunk, ahová egy körülbelül egy méteres csövet szereltek föl. Rajta féltucat drótakasztó lógott, három ruhával volt megrakva… nadrág, overall és sportdzseki.

– Más valami?

– Igen, volt más is. Egy zsákban könnyűbúvár-felszerelést találtam, még az oxigénpalack is benne volt. A ruhán és a palackokon található címke alapján kiderítettem, hogy a felszerelést a Valley View könnyűbúvár-cikkeket kölcsönző és forgalmazó cégtől bérelték. A kölcsönzési díjat egy hétre előre kifizették.

– Találtak még valamit?

– Találtunk egy rozoga konyhaasztalt, amelyen ketchuposüveg állt, előtte volt egy tányér, abban meg konzervbabot találtunk. A tányér mellett kés, kanál villa és egy kávéscsésze hevert. Kisméretű hűtőszekrény volt a sarokban. Ebben találtunk egy literes tejesdobozt, ami félig üres volt, egy húsosbabkonzervet, egy másik konzervet, amiben chilis hús volt, egy kis üveg Tabasco szószt, egy cukortartót, mely félig üres volt, négy tányért, két bádog tepsit, egy törött fülű tejszínes köcsögöt.

Az asztal egyik fiókjában pár kést, villát és kanalat találtunk, mindegyikből hármat. Volt még egy serpenyő meg egy ütött-kopott lábas, amit a jelek szerint a bab felmelegítésére használt. A tűzhelyen hevert, s bár a babot kikaparták belőle, az étel egy része leégett az alján. Fél vekni előreszeletelt kenyér volt az asztalon.

– Talált asztalterítőt?

– Nem.

– Még valami?

– A szokványos berendezési tárgyak közül ezeket találtuk a szobában – felelte a seriff. – De egy teljes sorozat fényképfelvételt készítettünk, melyen az egész lakás jól látható.

– Semmit nem mozdítottak el, mielőtt azokat a képeket készítették?

– Nem, uram. Pontosan azt az állapotot mutatják a képek, amelyet

érkezésünkkor találtunk.

– A felvételeket, ugye, ön készítette, illetve az ön jelenlétében készültek?

– Úgy van, uram.

– Kérjük a tizenkét felvétel peranyaghoz történő csatolását a vád megfelelő számú tárgyi bizonyítékaként – jelentette be Hastings.

– A védelemnek nincs kifogása – válaszolta Mason.

– Most pedig – folytatta Hastings –, térjünk vissza a gyilkos golyóhoz, amelyet ön megvizsgált. Milyen kaliberű lövedékről van szó?

– 38-as kaliber.

– A golyón található barázdákból meg tudja állapítani, hogy milyen gyártmányú fegyverből lőtték ki?

– Igen. A fegyver csövének huzagolása megegyezik egy *Smith and Wesson* revolver huzagolásával.

– Seriff, megkérdezte a vádlottat, hogy ismer-e ilyen gyártmányú, 38-as kaliberű pisztolyt?

– Feltettem neki ezt a kérdést.

– Kapott választ?

– Az volt a válasz, hogy bizonyos utasítások értelmében senkinek nem mondhat semmit, és majd a kellő időpontban mindent el fog mondani, de addig nem óhajt beszélni.

– Kérdezte Harlow Bancroftot, a vádlott férjét is a fegyverről?

– Igen.

– És ő mit felelt?

– Gyakorlatilag ugyanazt a választ adta.

– A fegyvertulajdonosok listáján ellenőrizte, hogy Mr. Bancroftnak van-e fegyvere?

– Ellenőriztem, uram.

– És milyen eredménnyel?

– Tavaly június tizenötödikén Mr. Bancroft vásárolt egy *Smith and Wesson* gyártmányú, 38-as kaliberű pisztolyt, az engedély száma: 133347.

– Megkérte a vádlott férjét, hogy mutassa meg a fegyverét?

– Igen.

– És milyen választ kapott?

– Azt mondta, hogy nincs módjában.

– Kérte, hogy magyarázza el, miért nincs módjában?

– Igen.

– És kapott magyarázatot?

– Nem, uram.

– Térjünk vissza a szobához. Az áldozat, Willmer Gilly, szobájában a „szokványos berendezési tárgyakon” kívül, ahogy ön említette, találtak-e valami mást is… az ágy alatt?

– Igen, uram, találtunk.

– Mit?

– Egy Monarch Tízes típusú írógépet.

– Volt alkalma kipróbálni a gépet?

– Igen, legépeltem egy darab papírra az összes betűt, mind a kisbetűket mind a nagyokat.

– Figyeljen ide, seriff, mutatok önnek egy levelet, melynek az a jelentősége, hogy rajta háromezer dollárt követelnek, s a pénzt egy vörös színű kávésdobozba kell tenni, telefonon adott későbbi utasításoknak megfelelően. Megkérdezem öntől, hogy felismeri-e az írást?

– Felismerem uram.

– Mikor látta azt az írást először?

– A Merticito tó szabadstrandjának strandfelügyelője adta a kezembe. Azt mondta, hogy egy fiatal…

– Nem érdekes, hogy mit mondott a strandfelügyelő – vágott közbe Hastings. – Erről csak hallomásból értesült. Azt szeretném tudni, hogy összehasonlította-e a zsarolólevél betűformáit az ön által készített mintával… tudja, amit az áldozat, Willmer Gilly, szobájában talált Monarch Tízes géppel készített?

– Összehasonlítottam, uram.

– Milyen eredménnyel?

– Tüzetesen megvizsgálva a betűk elrendezését és a betűképen látható sérüléseket, megbizonyosodtam arról, hogy minden kétséget kizáróan ezt az úgynevezett zsarolólevelet azon az írógépen írták, amit Wilmer Gilly szobájában találtunk.

– Térjünk most vissza a gyilkos golyóra. Végzett összehasonlítást ilyen téren is?

– Végeztem, igen.

– Mivel végezte ezt az összehasonlítást?

– Harlow Bancroftnak van egy villája fönt a hegyekben, úgy harminc mérföldre San Bernardinótól. Kimentem oda, hogy kicsit körülnézzek. A ház

vagy villa egy körülbelül egy hektáros területen fekszik. Az épület mögött találtam egy négy réteg farostlemezből álló céltáblát, amelyet egy körülbelül öt centis fatábla támasztott meg hátulról. Ezt a céltáblát pedig egy földhányás elé állították.

– Mi mást talált?

– Lefeszítettem a fatábláról a fölső réteget, és jó néhány lövedéket találtam a farostlemezbe ágyazódva. A legtöbb 22-es kaliberű fegyverből származott, de volt köztük néhány 38-as is. Gondosan kiforgattam a földet a céltábla körük, és mikor átrostáltam, nagy számban kerültek elő 22-es kaliberű lövedékek, s találtam pár 38-asat is… úgy féltucatot.

– Van az irodájában olyan mikroszkóp, amivel úgymond össze lehet hasonlítani a lövedékeket?

– Igen.

– Ezt a készüléket kimondottan erre a célra gyártották, igaz?

– Pontosan.

– Összevetette a gyilkos golyót, mely szerepel a tárgyi bizonyítékok között, azon golyók egyikével, melyeket Mr. Bancroft hegyi birtokán talált?

– Igen, uram, elvégeztem az összehasonlítást.

– Milyen eredménnyel?

– Két olyan lövedéket találtam, amelyek alig voltak eldeformálódva, s ezekkel elvégeztem a vizsgálatot.

– És mit állapított meg?

– Mindkét lövedéket ugyanabból a fegyverből lőtték ki, mint a gyilkos golyót!

– Készített olyan felvételeket, melyeken a vizsgált lövedékekre ráfilmezve látható a gyilkos golyó?

– Igen, készítettem. A felvételeken jól látszik, hogy a barázdák tökéletesen összeillenek. Fölül látható a gyilkos golyó, alul pedig a céltábla körül találtak.

– Mindhárom fényképen különböző lövedéket hasonlít össze a gyilkos golyóval?

– Úgy van. Mindegyiken a felső lövedék a Willmer Gillyben talált golyó… illetve annak fölső fele, a lövedékek alsó fele pedig Bancroft hegyi birtokáról származnak.

– Kérjük, hogy a három felvételt vegyék föl a tárgyi bizonyítékok listájára – mondta Hastings győzedelmes mosoly kíséretében.

– Nincs ellene kifogásom – közölte Mason.

– Öné a tanú – fordult Hastings Mason felé, még mindig mosolyogva.

– Igen – kezdte Mason visszamosolyogva Hastingsre –, lenne néhány kérdésem.

Mason közvetlen a seriff elé állt.

– Azt vallotta, hogy az úgynevezett zsarolólevelet azon a Monarch Tízes írógépen készítették, amelyet az áldozat szobájában találtak?

– Úgy van, uram.

– A levél *teljes* szövegét ezzel a géppel írták?

– Nem esküdhetek meg minden szó minden betűjére, hiszen a törvények betartásáért vagyok felelős elsősorban, s nem vagyok írásszakértő, de azt biztosan állíthatom, hogy az írógéppel készített mintán találtam jó néhány sérült betűt, s ugyanezeket a sérüléseket megtaláltam ugyanazoknál a betűknél a zsarolólevélen. Ennek alapján meggyőződésem, hogy azt az üzenetet ezzel az írógéppel készítették.

– Mikor érkezett a *Jinesa* fedélzetére?

– Délután három óra ötvenötkor.

– A parti őrség hajója a közelben tartózkodott?

– Igen, uram.

– Előzőleg telefonon értesítették?

– Igen.

– És azonnal elindult arra a helyre, ahol a jachtot megtalálták?

– Igen.

– A jacht megfeneklett?

A seriff az állát vakargatta.

– Azt hiszem, igen. Őszintén szólva, nem tudom. A vízben állt, amikor odaértem. A dagály elmúlófélben volt, ha jól emlékszem.

– A jacht le volt horgonyozva?

– A horgonykötél a vízbe lógott.

– Mennyi kötél lehetett kiengedve?

– Nem sok, pár méter talán.

– Mit ért azalatt, hogy pár méter? Három méter? Öt méter? Hét méter?

– Gondolom, úgy öt és hét méter között.

– És elszállíttatta a hajót?

– Elrendeltem a bevontatását annak érdekében, hogy a szakértők fel tudjanak rá menni a felszerelésükkel. Másképp nem lehetett volna

megvizsgálni.

– Megjelölte azt a helyet, ahol a jachtot megtalálták?

– Nem, a pontos helyet nem jelöltem meg. De természetesen nagyjából tudom, hol az a hely.

– De ha a vízben volt hét méter horgonykötél, akkor hogyan tudta elvontatni a hajót?

– Fölszedtük a horgonyt, és a fedélzetre dobtuk.

– És ezután bevontatták a jachtot.

– Igen.

– És azt a helyet, ahol a jachtot fölfedezték, nem jelölte meg pontosan?

– Nagyjából tudom, hol volt.

– De nem pontosan?

– Hát… nem tudnám visszavinni pontosan *ugyanarra* a helyre.

– Dagály volt?

– Nem tudnám megmondani. Azt hiszem, már kezdett visszavonulni. Elég magas volt a vízszint.

– Apály idején visszament a helyszínre, hogy átvizsgálja azt a környéket, ahol a jachtot megtalálták?

– Nem.

– Miért nem?

– Mert annak a jachtnak már jó ideje senki nem járt a fedélzetén. A vízáramlat sodorta magával, és így jutott el oda, ahol a sekély vízben a vasmacska beakadt valamibe az öböl fenekén.

– Ezt honnan tudja?

– Számos olyan jelből, mely erre utal. A mentőcsónak ki volt kötve a hajó oldalához, a horgonyt a jacht maga után vonszolta. Körülbelül öt-hét méter horgonykötél letekeredett, és a vízbe lógott.

– Mindezt honnan tudja?

– Közvetett bizonyítékok alapján.

– Honnan tudja, hogy a jachtot nem szándékosan vitte valaki arra a helyszínre, hogy azután ott lehorgonyozzon.

– Semmi értelme nem lett volna a hajót ott lehorgonyozni.

– De lehet, hogy valakinek az tűnt logikusnak, hogy a hajót ott horgonyozza le.

– Tüzetesen átfésültük a partvonalat. Semmilyen nyomot nem találtunk, mely arra engedne következtetni, hogy ott valaki kikötött. Ezért döntöttünk

úgy, hogy a jacht *kisodródott* arra a pontra, miközben a horgonykötelet maga után húzta, majd a dagály tetőzésekor ott állapodott meg.

– Ez volt a következtetésük?

– Igen, közvetett bizonyítékok alapján.

– De *pontosan* nem ismeri azt a helyet, ahol a jachtot megtalálták?

– De igen. Úgy háromszázötven méterre…

– Le is mérte a távolságot? – vágta félbe Mason.

– Nem.

– Amikor azt mondja, hogy háromszázötven méter, akkor csak megbecsüli a távolságot, ugye?

– Igen.

– Ha visszamenne, nem tudná pontosan megmutatni, hol állt a jacht?

– Nem, de ezt már mondtam.

– Meg tudná mondani, mennyi ideje volt ott a jacht, amikor megtalálta?

– A dagály ideje alatt sodródott odáig. *Valószínűleg* az előző éjszaka során került oda.

– Ezt a feltételezését mire alapozza, seriff?

– Órára pontosan tudjuk, hogy Gilly mikor halt meg. Látták a klub környékén, majd a jacht fedélzetén is. A lakásán konzervbabot evett. A halál körülbelül két órával azután következett be, hogy utoljára étkezett. Nyilvánvaló hogy a hajó kormányozhatatlanul sodródott a víz áramlását követve. Szinte teljes szélcsend volt.

– Vizsgáljuk meg egy kicsit részletesebben ezt a dagálykérdést? Hadd mutassak önnek egy térképet, mely a dagály-apály váltakozását mutatja. Látni fogja, hogy a tizedikei dagály tulajdonképpen másnap tizenegyedikén hajnalban egy óra tizenötkor tetőzött.

– Pontosan.

– Majd tizenegyedikén délután két óra harminckét perckor volt a következő maximum érték. És ön a hajót apálykor találta meg?

– Igen sebesen csökkent a vízszint, de nem érte még el a mélypontot.

– És ön azonnal felszedte a vontatókötelet, és behozta a hajót a mólóhoz?

– Igen, miután kiértem, elrendeltem a jacht bevontatását olyan helyre, ahol dolgozni tudunk rajta.

– Nincs több kérdésem.

– Tisztelt bíróság, szólítom a következő tanút, Stilson L. Kelsey-t. Mr. Kelsey múltja csöppet sem nevezhető makulátlannak, s ezért nem

kezeskedhetem érte, viszont kihallgatását fontosnak tartom, mert vallomása rendkívül fontos lehet.

– Értem – vette tudomásul a bejelentést Hobart bíró. – Kérem Mr. Kelsey-t, hogy foglaljon helyet a tanúk padján.

Kelsey külseje kissé megváltozott ahhoz képest, ahogy Mason Eve Amory lakásán látta. Haja frissen nyírt, s mind az öltönye mind a cipője vadonatúj volt. Az abszolút magabiztosság lengte körül.

– A nevét kérem! – kezdte a kihallgatást a főügyész.

– Stilson L. Kelsey.

– Foglalkozása?

– Nem vagyok hajlandó felelni.

– Milyen megfontolásból?

– Olyan megfontolásból, hogy a válasz terhelő lehet rám nézve.

– Kapcsolatban áll, illetve állt korábban az áldozattal, Villmer Gillyvel?

– Igen.

– Voltak az áldozattal tizedikén este elintézendő ügyei… bizonyos üzleti kapcsolatokból eredően?

– Igen, uram.

– E hó tizedikén, Mr. Kelsey, hol állt alkalmazásban? Kérem, a kérdést kizárólag tizedikére értem.

– Akkor éppen nem volt *állandó* munkahelyem.

– Miből fedezte a kiadásait?

Kelsey mélyet sóhajtott, mielőtt válaszolt volna:

– Bizonyos emberek támogatásaiból.

– Gyerünk, beszéljen! – kiáltotta Hastings. – Miféle munkáról van szó? Hogy szerzi meg azokat a támogatásokat?

Kelsey másik könyökére támaszkodott, és keresztbe tette a lábát:

– Zsarolással.

– Willmer Gillyvel olyan ügyet kellett elintéznie, amely összefüggésben volt a Bancroft család egyik tagjának megzsarolásával?

– Tiltakozom, minthogy ez a kérdés nem vonatkozik a tárgyra – szólt közbe Mason.

– Az összefüggést később kívánom megmagyarázni, tisztelt bíró úr – hangzott az azonnali válasz Hastings részéről. – A bűncselekmény hátterében húzódó okokra szeretnék rávilágítani. Ez az ember kulcsfontosságú tanúja a pernek, a vád számára feltárta ennek a zsarolási ügynek a részleteit. Ezért

vallomása rendkívül fontos és jelentős. Kelsey mentesül a zsarolásért járó büntetés alól, ha segít tisztázni ennek a gyilkosságnak a körülményeit.

– A tiltakozást elutasítom – rendelkezett Hobart bíró. – A bíróságnak az a célja, hogy a végére járjon ennek az ügynek. Folytassa, főügyész úr!

– Kérem feleljen a kérdésre – mondta Hastings.

– Gilly megkeresett egy történettel.

– Milyen történetről van szó?

– Tiltakozom. Az a történet akar mendemonda is lehet – szólt ismét közbe Mason.

– Szándékomban áll bebizonyítani, bíró úr, hogy ez a történet fontos eleme a vád megalapozásának.

Hobart bíró összeráncolta a homlokát.

– Ez a történet kapcsolatban áll az ön és Gilly között létrejött üzleti viszonnyal?

– Igenis, bíró úr.

– Akkor engedélyezem a történet előadását – mondta Hobart bíró. – Elképzelhető, hogy utólag töröltetni fogom a tárgyalás jegyzőkönyvéből… az engedélyt ezen megszorítással adom meg.

– Gilly összebarátkozott valakivel, aki ugyanabban a bérházban lakott mint ő – folytatta Kelsey.

– Melyik bérházról van szó?

– Az Ajax-Delsey bérházról.

– Igen, mondja tovább!

– Szóval… Gilly elmesélte nekem, hogy jó barátságba került egy Irwin Fordyce nevű fickóval; azt is mondta, hogy Fordyce ült már sitten. Fordyce annyira megbízott Gillyben, hogy fölfedte előtte a múltját, bár hozzátette, hogy ezt még soha senkinek nem árulta el. Csak a barátságuk miatt mondta el Gillynek, mert bízott abban, hogy Gilly nem árulja el.

– A történet ismeretében úgy döntött, hogy kihasználja az adandó alkalmat?

– Igen.

– És ez magyarázza, hogy ön és Gilly között üzleti kapcsolat jött létre?

– Így van.

– Körvonalakban mit mesélt el Fordyce Gillynek?

– Tiltakozom! Ez mendemonda – harsant Mason hangja – azontúl pedig nem a tárgyra vonatkozik.

– Elutasítom! – szólt Hobart bíró. – A történetet kérem elmondani, azzal a megszigorítással, hogy esetleg utólag töröltetem a jegyzőkönyvből.

– Megéreztem, hogy ez a Fordyce név nem az igazi neve a fickónak. Kiszagoltam, hogy tekintélyes személyekkel áll rokoni kapcsolatban, s ha Fordyce valódi kiléte, illetve priusza kitudódik, az előkelő Rosena Andrews, a Bancroft családból és Jetson Blair, a köztiszteletben álló Blair családból soha nem tarthatja meg tervezett esküvőjét.

– Ezután mi történt?

– Gillyvel elhatároztuk, hogy saját hasznunkra fogjuk felhasználni az információt, és pénzt csinálunk belőle, persze, arra vigyáztunk, hogy nehogy elszóljuk magunkat Fordyce előtt. Nem akartuk, hogy rájöjjön: tőle kaptuk a tippet.

– Mit tettek azután, hogy ez a döntés megszületett?

– Elővettem a két családot. Rájöttem, hogy a Bancroft család jól el van eresztve anyagilag, viszont Blairék inkább a társadalmi körökben ismertek, s üzleti ügyeik nem állnak valami fényesen. Az volt a véleményem, hogy nem lesz nehéz egy kis pénzt kipréselni á Bancroft családból.

– Mennyi pénzt?

– Első alkalommal ezerötszáz dollárt, majd még ezret.

– Több pénzt nem is akartak szerezni?

– Dehogynem! Tesztelni akartuk először, hogy mennyit ér a sztori. Arra gondoltunk, hogy ezerötszáz dollár, s utána még egy lepedő *már* nyereségessé teszi a vállalkozást, de nem olyan hatalmas összeg, hogy Rosena Andrews beijedjen. Csak azt néztük meg, hogyan reagál a hír hallatán. Ha hajlandó ezerötszáz dollárt kifizetni, és a mamája a másik ezret, akkor várunk egy bő hetet, és utána egy nagyobb összeget akasztunk le róla, és aztán addig fejjük, amíg kiderül, meddig bírja. Legalábbis, így állapodtam meg Gillyvel.

– Jó, és azután?

– Megírtuk a zsarolólevelet, és Rosena Andrews kocsijának első ülésére tettük. Postán nem akartuk küldeni. Gillynek volt egy írógépe, és jól is tudott gépelni. Én különben sem ismertem annyira az ügy részleteit. Szóval, Gilly gépelte le a szöveget, bár utána megmutatta nekem, s tetszett amit írt.

– Milyen utasítások szerepeltek az üzenetben?

– Rosenának fizetnie kell ezerötszáz dollárt azoknak az utasításoknak megfelelően, melyeket telefonon fogunk neki megadni egy későbbi időpontban. Ha nem fizet, nyilvánosságra hozzuk az értesüléseinket,

és a családja jó híre tönkremegy.

– Ezzel akarták kipuhatolni az információ értékét?

– Igen. Ezután Gilly kapcsolatba lépett a vádlottal, és neki is ugyanazt a sztorit adta elő, mire Mrs. Bancroft be is fizetett ezer dollárt a közös kasszába. Egyikük sem tudta, hogy a másikat is megvágtuk.

– Mondja tovább, ezután mi történt?

– Hát, lestük a kocsinál, hogy Rosena tényleg észreveszi-e a cédulát. Beszállt az autójába, meglátta a papírt, kezébe vette, többször átolvasta, majd elhajtott.

– Értem – bólogatott a főügyész.

– Tudtom nélkül – folytatta Kelsey sértődötten –, Gilly miután megmutatta nekem a levelet, kihúzta az ezerötszáz dolláros összeget, és háromezret írt bele.

– A maga beleegyezése nélkül?

– Úgy van, főügyész úr.

– Mi volt ezzel a célja?

– Gondolom, magának akart leszakítani másfél lepedőt. Úgy állapodtunk meg ugyanis, hogy kibérelünk egy csónakot a tavon, ahol Bancroftéknak nyaralójuk van, és Gilly értett a búvárkodáshoz, vagyis a könnyűbúvárkodáshoz… Szóval az volt a tervem, hogy kikölcsönzünk egy csónakot, mintha közönséges horgászok lennénk, és Gilly magával hozná a csónakban a könnyűbúvár-felszerelését. Aztán kimennénk a tóra: én horgászni, Gilly meg fölvenné a búvárfelszerelést, és adott helyre úszna egy adott időpontban… És akkor Rosena Andrews ott dobná a vízbe a kávésdobozt. Gilly lehúzná a víz alá, és visszaúszna vele a tóparthoz, s így senki sem kaphatná el, én meg kimennék a parthoz, mintha ott lenne kedvem horgászni. Majd Gilly visszamászna a csónakba, átöltözne és berakná a cuccot egy nagy vászonzsákba, amit magunkkal viszünk. Aztán a parton leadjuk a csónakot és elhúzzuk a csíkot. Ezzel a módszerrel még akkor is ki tudjuk védeni a rendőröket, ha valahonnan fülest kaptak.

– Mi történt valójában?

– Azt hiszem, mindenki tudja, hogy mi történt. Rosena Andrewas-nak megmondtuk, hogy tegye a pénzt egy kávésdobozba… egy vörös kávésdobozba. Jól befürödtünk! Véletlenül két vörös kávésdoboz volt a vízben. Az egyik tök üres volt, és valószínűleg valaki csalitartónak használta, majd mikor kiderült, bedobta a vízbe; a pénz a másikban volt. Abszolút

véletlenül egy vízisíző vette észre, felszedte, és átadta a rendőrségnek. Gilly pedig az üres dobozt… a csalitartót halászta ki a tóból.

– Utána beszélt Gillyvel?

– Miután az újságokból megtudtam, hogy át akart ejteni, leültem vele, hogy megtárgyaljuk a dolgot.

– Hogy érti, hogy át akarta ejteni?

– Úgy, hogy háromezer dollárt akart leakasztani az ezerötszáz helyett, hogy aztán a különbséget megtartsa magának.

– És mit mondott erre Gilly?

– Esküdözött, hogy nem ő gépelte be az új összeget, és kijelentette, hogy őt vágta át valaki, majd egy az egyben megrágalmazott, hogy én akartam átvágni, s én gondoltam, hogy zsebre vágok plusz ezerötszáz dollárt.

– Jó, hagyjuk ezt! Mi volt ezután?

– Miután rájöttünk, hogy a másik kávésdobozt csíptük el, Gilly fölhívta Rosenát, és megmondta neki, hogy nem tartotta magát az utasításokhoz, és erre Rosena kitalálta, hogy Gilly csak egy gátlástalan riporter, és lecsapta a kagylót. Utána fölhívta Mrs. Bancroftot, hogy megbeszéljen vele egy találkozót a Blue Sky jachtklub mólójánál, hogy azután együtt menjenek ki a jachthoz, és ott adja át a pénzt, és utána vigye vissza a partra, mert így mind a ketten nyugodtak lehetnek afelől, hogy senki nem vesz észre semmit. Mrs. Bancroft mindenbe beleegyezett, és hozzátette: az az érzése, hogy magánnyomozók szimatolnak körülötte, és neki legalább annyira fontos, hogy senki ne tudjon az ügyről…

– És mikorra beszélték meg a találkozót?

– Hét órára, a Blue Sky jachtklub mólójánál.

– Arról is tud, hogy ténylegesen találkoztak?

– Csak azt tudom elmondani a főügyész úrnak, amit a telefonban hallottam, és amit Gilly személyesen elmesélt. Biztosan csak azt állíthatom, hogy Gilly elindult a Blue Sky jachtklubba, és ekkor láttam utoljára.

– Befejeztem, bíró úr.

– Hogyan indult el a Blue Sky jachtklubba? – vette át a kérdezés jogát Mason.

– Nem tudom. Utoljára akkor láttam, amikor a szobájában evett. Hat harminc lehetett. Megőrült a húsos babkonzervért, és utolsó beszélgetésünkkor is azt falt éppen. Azt mondta, hogy valamivel hét előtt kell indulnia, és röviddel éjfél előtt már hármasban leszünk a háromezer dollárral.

– És azután?

– Aztán elmentem, mert volt pár elintézendő ügyem. Utána visszamentem az Ajax-Delsey-be. Nekem is ott van szobám. Vártam, egyre csak vártam, hogy Gilly felbukkanjon. Mikor éjfélre sem jelentkezett, összeállt bennem a kép: leakasztotta a háromezer dollárt, és lelécelt, hogy ne kelljen osztoznia velem.

– Tudta, hogy Gilly megjátszotta, hogy Irwin Fordyce jó barátja?

– Persze.

– De a barátság leple alatt rávette, hogy fedje föl előtte a múltját.

– Ezt is tudom.

– És azután kitervelte, hogy az értesüléseit zsarolásra fogja fölhasználni.

– Igen. Nem vagyok angyal, s nincs is szándékomban ilyen szerepben tetszelegni, de Gilly legalább olyan sáros volt, mint én.

– És megszületett a fejében a terv, hogy átvágja Gillyt. Az volt a szándéka, hogy kényszeríti Eve Amoryt, írjon alá egy nyilatkozatot, amelyben elismeri, hogy a kávésdobozban talált háromezer dollár az övé, hogy az egészet önreklámozás céljából találta ki, és hogy kérje a rendőrséget, adják neki vissza a pénzt, hogy maga azután elszedhesse tőle újabb zsarolással.

– Úgy van. De maga meghiúsította az egészet. Gilly ki akart játszani, úgyhogy gondoltam, biztosítok magamnak egy kis mellékest. Gilly valójában nem volt az üzlettársam. Semmi tapasztalattal nem rendelkezett a zsarolószakmában, és azért fordult hozzám, hogy irányítsam az ügyeket. Azután kifundálta, hogy átejt, és az összes pénzzel lelép, úgyhogy ezért döntöttem: biztosítok magamnak egy kis mellékest. Ennyi az egész.

– És felkereste a. kerületi főügyészt, hogy a vallomásáért cserében mentességet kérjen a zsarolás vétsége alól. Így volt, Mr. Kelsey?

– Mi más választásom lehetett volna?

– Feleljen a kérdésre. Így volt?

– Igen.

– Azután a kerületi főügyész pénzt adott magának, hogy megnyiratkozzon, vegyen egy új öltönyt meg új cipőt, hogy a bíróságon jó benyomást keltsen.

– Nem a kerületi főügyésztől kaptam a pénzt.

– A serifftől?

– Igen, tőle.

– A kerületi főügyész pedig mentességet ígért magának?

– Feltéve, ha az igazat vallom.

– És a főügyész mit értett az igazság fogalma alatt?

– Olyan történetet kell előadnom, amiben nincsenek hézagok.

– Más szavakkal – folytatta Mason –, úgy kell elmondania a történetet, hogy az a védelem kérdéseit is kiállja, s akkor elfogadja a főügyész mint igaz történetet. Helyes a feltételezésem, Mr. Kelsey?

– Többnyire.

– Ha sikerülne megfognom a kérdéseimmel, és azt bebizonyítanom, hogy hazudik, akkor elúszna a mentessége, igaz?

– Körülbelül erről volt szó, azt hiszem. Persze, nem egészen ezekkel a szavakkal mondta, de az igazat kellett vallanom. Ha az igazat mondom el, akkor senki sem tud réseket ütni a vallomásomon. Őszinte vallomást kértek, s cserébe megígérték, hogy méltányosan fognak eljárni.

– Más szavakkal, ha a történet elég jó ahhoz, hogy hozzájáruljon védencem elítéléséhez, akkor nem indítanak maga ellen eljárást zsarolás miatt, így van?

– Ez a maga megfogalmazása, ügyvéd úr. A főügyész nem pontosan ezt mondta nekem, így nem fog célt érni, Mr. Mason, mert nem hagyom, hogy ilyen szavakkal kerüljön a vallomásom a jegyzőkönyvbe. A megállapodásban az szerepelt, hogy ha vallomást teszek, és a vallomásban nincsenek hézagok, és az igazat adom elő, ahogy a főügyésznek is elmondtam, és a történet megállja a helyét a bíróságon, akkor nem kell félnem, hogy eljárást indítanak ellenem zsarolás miatt.

Teljesen őszinte leszek önhöz, Mr. Mason. Nem estem a fejemre. Követtem el hibákat, és ezért nem felelhettem arra a kérdésre, hogy hol állok alkalmazásban. Nem fogok magam ellen vallani. A mentesség csak a zsarolásra vonatkozik. A zsarolási ügyről hajlandó vagyok felvilágosítást adni, és hajlandó vagyok elmondani az igazat, még ha utolsó csirkefogónak tartanak is.

De azt nem szabad elfelejteni, hogy Gilly nem volt az üzlettársam. Csak egyszerűen előállt azzal, hogy segítsek neki összehozni egy zsarolási ügyet. Aztán meg sorozatban átvágott… kezdettől fogva, és ez már egy kicsit csípte a szememet.

– Tizedikén este, amikor Gillyt lelőtték, maga hol volt?

– Hohó – mondta Kelsey vigyorogva –, akkorra csinos kis alibim van. Azon az estén, amikor a gyilkosság történt, éppen Eve Amorynál jártam, hogy kicsikarjam a nyilatkozatot, aztán hazahajtottam, és egész éjjel a szobámban

maradtam. Valamivel éjfél után feküdtem le, addig vártam Gillyt, hogy előkerüljön. Aztán, amikor nem jelentkezett, gondoltam, megint átvágott, de nem nagyon izgattam magam, mert biztos voltam benne, hogy Eve Amoryról legombolom a háromezer dollárt.

Tudtam, hogy ezzel rendesen lejáratja magát, de ez nem az *én* bajom volt. A rendőrség szépen visszaadja a három lepedőt, és utána elszelelek a dohánnyal.

– És mi történt Irwin Fordyce-szal?

– Gőzöm sincs! Nyomát nem láttam annak a fickónak. Csak annyit tudtam róla, hogy egyszer már kivonták a forgalomból, és most is nyakig ült a pácban. Nyilvánvaló, hogy amikor megtudta, Gilly becsapta, és zsarolja a családját, villámgyorsan felszívódott. Őt is meg lehet érteni. Félt, hogy a zsarolási botrány előbb-utóbb a rendőrség tudomására jut, és kiderítik, mi van a dolgok hátterében. És mivel a feje búbjáig sáros volt, úgy döntött, hogy jobb óvatosnak lenni, mint a hőst játszani. Ezért inkább felszívódott.

– Hogy érti, hogy a feje búbjáig sáros volt?

– Úgy ahogy mondtam. Azonosították az ujjlenyomatát egy benzinkútrablás során, és a rendőrség körözte. Amint felfedezte az újságban a zsarolólevelet, tudta, hogy rosszul áll a szénája, és elhatározta, hogy kivonja magát a forgalomból.

– Beszélt erről vele?

– Soha életemben nem beszéltem vele. Látásból ismertem, mert ő is ugyanabban az épületben lakott, de Gilly barátja volt, nem az enyém. Gilly nem mutatott be neki.

– De Gilly ismerte magát?

– Persze, hogy ismert. A hírem a… de ebbe inkább ne menjünk bele. A lényeg, hogy Gilly pénzt akart kiszedni Bancroftékból, és gondolta, tudnék neki segíteni a részletek kidolgozásában.

– És maga besegített a részletek kidolgozásánál?

– Nem tagadom.

– És a gyilkosság estéjén Gilly szobájában volt?

– Igen. Valamivel hét előtt. Úgy félhét és hét között.

– És Gilly mit csinált ekkor?

– Mondtam már, vacsorázott. Befalta a babot, mert indulnia kellett. Mondta, hogy mindent elrendezett, megszerzi a három lepedőt, és ezzel letudhatjuk azt a három ezret, ami kicsúszott a kezünkből, és hogy éjfél

előtt otthon lesz.

– Kávét ivott?

– Nem, csak egy kevés tejet. Nemigen ivott este kávét. Csak reggel, gondolom. Mondtam már, Mr. Mason, az az ember nem volt az üzlettársam, csak a… szóval; csak megkeresett, hogy segítsek neki, ez minden.

– Azután maga elment, hogy elintézzen néhány egyéb ügyet. És mikor érkezett vissza?

– Nem tudom. Talán… úgy kilenckor vagy kilenc harminckor.

– És utána nem mozdult ki a szobájából?

– De igen, többször átmentem Gilly szobájához, hogy megérkezett-e már.

– Be is ment?

– Nem volt a szobához kulcsom. Mindig bezárta az ajtaját. Csak azt néztem meg, hogy ég-e nála a villany, majd kevéssel éjfél után bekopogtam, hátha közben megérkezett, és lefeküdt anélkül, hogy átjött volna hozzám. Úgy hajnali egykor ismét megpróbáltam. Addigra bár biztos voltam abban, hogy átvágott: bezsebelte a három rongyot, és meglépett. Nem estem kétségbe. Tudok vigyázni magamra, különösen, ha egy ilyen csóró kis szélhámossal állok szemben, mint Gilly.

– Ezt hogy érti?

– Mondtam már… Először ráveszem Eve Amoryt, hogy tegyen nyilatkozatot, mely szerint az egész ügy önreklámozás volt; ezzel hozzáférhet a pénzhez, a rendőrség nem tarthatná tovább vissza a háromezer dollárt. Biztos voltam benne, hogy Bancrofték nem fognak jelentkezni, hogy a pénz az *övék,* mert akkor az egész zsarolási ügyet fel kellene fedniük a rendőrség előtt, és ezt a legkevésbé sem engedhetik meg maguknak.

Szóval, ez volt a tervem. Gilly átvághat és elviheti a három lepedőt, de én is átvágom, és én is leakasztok három ezret. És akkor kvittek vagyunk. Utána pedig kézbe veszem a zsarolási ügyet, és profi módon rendezem el. Eddig úgy is csak a kezdeti puhatolódzás folyt. Hamarosan beindítottam volna egy tízezer dolláros ügyletet a Bancroft család számlájára. És aztán, ha összefutottam volna Gillyvel, kiráztam volna belőle a fele dohányt, amivel tartozott.

– És mit csinált volna azzal az összeggel, amivel maga tartozott Gillynek?

– Az egy teljesen független ügy volt Eve Amoryval. Ahhoz Gillynek semmi köze nem volt.

– Hogyan „rázta volna ki” belőle annak a háromezer dollárnak a felét, amelyet a védencemtől szerzett meg?

– Hát – mondta lassan Kelsey –, erre is megvannak a megfelelő eszközök. Az én szakmámban bőven akad olyan módszer, amellyel biztosítani lehet, hogy az ilyen Gilly-féle hamiskártyások ne vigyék el szárazon.

– Mi a maga szakmája?

Kelsey elvigyorodott.

– Már megint a régi téma. Mondtam már, hogy nem kívánok beszélni a szakmámról. Csak erre a zsarolási ügyre ígértek mentességet.

– És azért megkapja a mentességet?

– Azért igen!

– Feltéve, ha a vallomása megállja a helyét?

– Hiába próbál rést ütni rajtam, ügyvéd úr – nyújtotta el az utolsó szavakat Kelsey – Az igazat mondtam el, és csak nyugodtan keresgélje a gyenge pontokat a történetben. Nem estem a fejemre, hogy a főügyésszel kötött megállapodás után kikotyogjak bármit, ami miatt megüthetem a bokámat. Ha a vallomásom megállja a helyét, mentességet kapok. Ha nem, akkor nem kapom meg a mentességet. Az öreg Kelsey-re sok mindent rá lehet fogni, csak azt nem, hogy annyira bolond, hogy ne tudja, ki húzhatja ki a csávából.

– Ez azt jelenti tehát, hogy kimondottan érdeke fűződik ahhoz, hogy védencemet elítéljék.

– Ahhoz fűződik érdekem, hogy feltétlenül az igazat valljam. Nem érdekel, hogy ez milyen következményekkel jár. Ha Mrs. Bancroftot emiatt bűnösnek találják gyilkosságért, az az ő gondja. Az én megállapításom arra vonatkozik, hogy a színtiszta igazat kell vallanom, és hidegen hagy, hogy mi lesz a vádlottal.

– Tudott arról, hogy Gilly a jachtklubhoz készült, és találkozni fog Mrs. Bancrofttal?

– Tudtam az alapján, amit elmondott.

– És amikor nem került elő, nem ment le szétnézni az öbölnél?

– Nem. A bérházban maradtam, és vártam, hogy visszajöjjön. Úgy gondoltam, ezt az esélyt megadom neki, hogy bizonyítson.

– És ha megkapta volna tőle a háromezer dollár felét, odaadta volna neki annak a háromezer dollárnak a felét, amit Eve Amorytól akart beszedni?

– De bíró úr – tiltakozott a kerületi főügyész –, úgy vélem, hogy ez a kérdés puszta okoskodás, és sérti a szokásos tanúkihallgatási rendet. A

védelem minden lehetőséget megkapott, hogy kikérdezze a tanút, mert tisztában vagyok azzal, hogy a tanú múltja ezt szükségessé teszi.

Ha bárhol gyenge pont van Kelsey vallomásában, nekem legalább olyan fontos, hogy megtaláljam azt, mint a védőügyvéd úrnak. Az azonban egyértelmű, hogy a tanút arról faggatni, hogy mit tett volna, ha Amory kisasszony zsarolása eredménnyel járt volna, ha aláíratott volna vele egy nyilatkozatot, melynek segítségével bekasszírozhatott volna háromezer dollárt… ami egyébként a hatóság kezében van, igen messze esik a jelenleg tárgyalt ügytől.

– A kérdés feltételezésekre alapul – jelentette ki Hobart bíró –, azonban úgy vélem, hogy egy ilyen ügyben egy ilyen személy kihallgatásakor a védelemnek maximális teret kell biztosítani. Feleljen a kérdésre!

– Na szóval – folytatta Kelsey –, ha Gilly tisztességesen járt volna el velem szemben, akkor azt hiszem, bevettem volna a másik háromezer dolláros ügyletbe. Igen, gondolom akkor megosztottam volna vele a másik három lepedőt. A jó híremre vigyáznom kell… de azért erősen gyanakodtam Gillyre azután, hogy megkísérelte megemelni az összeget ezerötszázról háromezerre, azt remélve, hogy elsőként kaparintja meg a kávésdobozt, kiveszi a plusz dohányt, majd összetépi a zsarolólevelet. Ezek után nem igazán komáltam a fiút. Elkönyveltem, hogy szélhámos, és azt terveztem, hogy ezzel a másik üggyel kiegyenlítem a számlát, aztán elfelejtem, mintha sohasem találkoztam volna vele.

Ebben a szakmában is vannak bizonyos íratlan szabályok, és azoknak az embereknek, akikkel együtt dolgozok, kétsége sem lehet a jó hírem felől… de nem szeretnék a munkámmal kapcsolatban részletekbe bocsátkozni, Mr. Mason. Kizárólag erről az egy esetről beszélek.

– Köszönöm – mondta Mason mosolyogva –, azt hiszem, nincs több kérdésem.

Hastings kerületi főügyész vette át a szót:

– Következő tanúként szólítom Dr. Morley Badger boncoló szakorvost.

Dr. Badger elfoglalta helyét a bírói pulpitus mellett.

– Abban az esetben vagyunk hajlandóak Dr. Badger szakértelmét elismerni, ha a védelem is tehet föl neki kérdéseket.

– Természetesen. Megtisztel vele – felelte Hastings főügyész, majd a tanúhoz fordult.

– Dr. Badger, e hó tizenegyedikén ön boncolást végzett egy személyen?

– Úgy van.

– Kin végezte a boncolást?

– Willmer Gilly holttestét boncoltam, legalábbis az ujjlenyomatok azt bizonyították, hogy Willmer Gilly teteméről van szó.

– Mit állapított meg a halál okaként?

– A férfi szívét egy 38-as kaliberű pisztolyból származó golyó fúrta át. A golyó a mellkason behatolva átjárta a szívet, majd belefúródott a gerincoszlopba.

– A halál bekövetkeztéről mit tud mondani?

– A halál, ezekből a jelekből ítélve, azonnal bekövetkezett.

– A lövés után feltételezhetően milyen irányba mozdult el a test?

– A golyó nemcsak a szívet fúrta át, de a gerincoszlopot is roncsolta. Ilyen esetben a test egyféleképpen mozdulhatott el: a földre zuhant a nehézségi erő következtében. A férfi azon a ponton esett össze, ahol lelőtték, és ott halt meg, ahol összeesett.

– Mikor végezte el a boncolást?

– Tizenegyedikén este, körülbelül kilenc harminckor.

– Hány órája volt a férfi halott?

– Körülbelül huszonnégy órája.

– Meg tudná határozni pontosabban?

– A halál beállta tizedikén este kilenc és tizenegy óra közé tehető. Külső jelekből következtetve a halál időpontját ennél valamivel pontosabban is meg lehet állapítani.

– Azaz?

– Azaz a férfi körülbelül másfél-két órával azután halt meg, hogy konzerv disznóhúst és babot evett.

– Öné a szó, ügyvéd úr.

– Nincs kérdésem – felelte Mason.

– Hogyhogy? – csodálkozott a főügyész. – A védelem nem kíván élni a kérdezés jogával?

– Nem – ismételte Mason határozottan.

– Ha a bíróság megengedi – vette vissza a szót Hastings –, mivel látom, hogy közeledik a tárgyalás déli berekesztése, a vád részéről lezárom a tényállás ismertetését. Az elhangzottak alátámasztják, hogy bűncselekmény történt, és a megismert tények alapján megalapozott azt feltételeznünk, hogy a vádlottnak köze van a gyilkossághoz. Úgy vélem, a vád kellően kifejtette

álláspontját.

– Akkor, amennyiben Mr. Mason élni kíván a joggal – mondta Hobart bíró –, következik a védelem álláspontjának ismertetése.

– A védelem szeretné kérni a tárgyalás elnapolását – jelentette be Mason –, holnap reggelig.

– Akkor kívánja ismertetni a védelem az álláspontját? – kérdezte Hobart bíró. – Meglepő, hogy a védő úr a tárgyalás jelen szakaszában fordul ilyen kéréssel a bírósághoz, és figyelmeztetem, hogy amennyiben az eset kivizsgálása kellő alapossággal megtörtént, a bizonyítékok puszta ellentmondása gyakorlatilag semmilyen befolyással nem bír a bíróság döntésére. Ezen bíróságnak az a feladata, hogy amennyiben kellő bizonyítékot talál arra, hogy a vádlott bűncselekményt követett el, meghozza az elmarasztaló ítéletet. Az esküdtszék kizárólagos joga, hogy elbírálja az egyes tanúk szavahihetőségét, ha a vallomás alapján kételyek merülnek föl.

– Megértettem, bíró úr – felelte Mason. – Mégis, a védelemnek joga van a tárgyalás elnapolását kérnie… természetesen bizonyos keretek között, és azért kérem a tárgyalás holnap reggelig történő elnapolását, mert addigra eldöntjük, hogy védencem kíván-e vallomást tenni.

Szeretnék emellett bejelentést tenni a tisztelt bíróságnak. Védencemet támadások érték a sajtóban amiatt, hogy nem volt hajlandó felvilágosítást adni a nyomozást végző hatóságnak. Ezért teljes mértékben én vagyok a felelős. Ezen túlmenően közölni kívánom a tisztelt bírósággal azt is, hogy a tárgyalás elnapolását követően Mrs. Bancroft sajtótájékoztatót fog tartani, melyen az újságíróknak minden részletre kiterjedően számot ad a gyilkosság estéjén történt eseményekről.

– De tisztelt bíró úr! – pattant föl Hastings. – Ez egyszerűen nevetséges! – harsogta. – A védelem paródiát csinál az ítélethozatali eljárásból. A vádlott egy szót sem hajlandó mondani védője utasítására, azután, amikor a vád befejezi álláspontjának ismertetését, bejelenti, hogy a vádlott mégis hajlandó megszólalni, és vallomást tenni a sajtónak.

Hobart bíró gondolataiba mélyedt, majd megszólalt.

– Nem ismerek olyan törvényt, mely megtiltaná, hogy a vádlott bármikor nyilvános bejelentést tegyen a sajtónak; és a törvény azt is kimondja, hogy a vádlott nem kényszeríthető vallomástételre a nyomozó hatóságok előtt.

Jelen helyzetben elrendelem, hogy a tárgyalást holnap reggel tíz óráig függesszék fel, amikor is a kihallgatások folytatódnak. Addig természetesen a

vádlott vizsgálati fogságban marad. Ha ez idő alatt nyilatkozatot kíván tenni a sajtónak, semmi akadályát nem látom annak, hogy a seriff engedélyével lebonyolítsák az eseményt a bíróság épületében.

Ezzel Hobart bíró felállt, és távozott a teremből.

Hastings kerületi főügyész odatámolygott Masonhoz.

– Figyeljen ide, Mason – kezdte ernyedt hangon. – Ehhez nincs joga!

– Miért nincs? Hallotta, amit a bíró mondott. Nincs benne semmi törvénytelen.

– Hát akkor… ha sajtókonferenciát fog tartani, azon én is ott leszek, és *nekem* is lesz pár kérdésem. Ez a trükk csak arra jó, hogy a vádlott úgy adja elő a történetét, hogy az ügyészeknek ne legyen lehetősége kérdezni.

– Ön valamelyik újságnak dolgozik?

– A pokolba, Mason, most fején találta a szöget! Öt percen belül szerzek egy újságíró-igazolványt. Erre mérget vehet!

– Szerezzen – felelte Mason hűvösen –, s akkor részt vehet a sajtótájékoztatón.

– És lesz olyan kérdésem, amit a vádlott nem fog tudni megválaszolni, vagy nem akar majd megválaszolni.

– Ha valamelyik újságot képviseli – mondta Mason –, örömmel vesszük a jelenlétét.

A tárgyalóteremben forrt a feszültség. A sajtófotósok Mason asztala körül nyüzsögtek, lefényképezték a dühös kerületi főügyészt és a mellette szélesen mosolygó védőügyvédet.

Hastings a riporterek felé fordult:

– Életemben nem hallottam még ilyet – mormogta maga elé. – Ez fantasztikus! Nevetséges! Öngyilkos lépés, bár *kétségtelen,* hogy ily módon a vádlott megnyerheti magának a közvéleményt. Ha most hajlandó elmondani a történteket, akkor miért hallgatott a nyomozás során?

– Azért – felelte Mason –, mert a nyomozást hanyagul végezték.

– Ezt meg hogyan értsem?

– Nem küldtek ki búvárt, hogy megvizsgálja azt a mederszakaszt, ahol a jachtot lehorgonyozva megtalálták.

Honnan tudják, hogy mi van az öböl fenekén? Elképzelhető hogy találnak valamit, ami teljességgel tisztázza védencemet. Megkerülhet a gyilkos fegyver is.

Egy tisztességes és hozzáértő nyomozás megkövetelné, hogy

odaküldjenek egy búvárt, aki legalább megnézné, hogy ott van-e a gyilkos fegyver. A legkézenfekvőbb azt feltételezni, hogy a gyilkos, bárki is volt, a hajóról bedobta a fegyvert a vízbe.

Ezzel szemben maguk mit csináltak? – folytatta Mason. – A seriffel vizsgálatot indítottak úgy, hogy még a lehorgonyzott hajó pontos helyét sem jelölték meg. Megbocsáthatatlanul elkallódtak olyan bizonyítékok, melyek védencem szempontjából döntőek lehetnek. Ezek után jutott védencem arra az elhatározásra, hogy jogaival élve maga választja meg, mikor hozza nyilvánosságra a történteket: Többször hangoztattuk, hogy védencem el fogja mondani az igazat a kellő helyen és időben.

– Na várjon csak! – dühöngött Hastings. – Rögvest telefonálok, és szerzek egy sajtóigazolványt. Ha már annyira biztos benne, hogy az öböl fenekén, ahol a hajót lehorgonyozva megtalálták, van valami bizonyíték, akkor miért nem megy ki egy búvárral, hogy megkeresse.

– Nem ismerjük a pontos helyet. A hajót a seriff felügyelete alatt vontatták el.

Hanstings mondani akart valamit, de a méregtől szólni se tudott. Szája görcsösen reszketett, kezét ökölbe szorította. Bosszúsan hátra fordult, és nagy léptekkel elviharzott a telefonok irányába.

– Megkérhetem, seriff, hogy szervezze meg a sajtókonferenciát a bíróság könyvtárában mondjuk úgy öt perc múlva? Addigra minden jelenlevő újságírónak kiadjuk a megfelelő engedélyt.

– Várjunk csak egy percet – szólt Jewett seriff –, maga azzal vádol, hogy nem végeztem a nyomozást kellő hozzáértéssel.

– Nem magát vádolom, seriff, hanem kijelentettem, hogy a nyomozás során hanyagságok történtek.

– Az ugyanaz.

– Na jó, ha magának így jobb, akkor azzal vádolom, hogy nem végezte a nyomozást kellő hozzáértéssel.

– El kell gondolkodnom, tisztelt ügyvéd úr, hogy kívánok-e magával együttműködni egy sajtókonferencia megszervezésében – vágott vissza a seriff.

– Na, ide hallgasson! – csattant föl az egyik riporter. – Csak nem akarja elfojtani az év legszenzációsabb sztoriját? Mi a fenét akar maga tulajdonképpen?

– A munkámat végzem – felelte a seriff.

Bekapcsolódott a vitába egy másik újságíró is:

– Hát persze, hogy a munkáját végzi, seriff, de ne feledkezzen meg a barátairól. Amikor a választások folytak, mindent félretéve mentünk, hogy magát támogassuk, és továbbra is a maga oldalán állunk, de a pokolba is, nem akarunk lemaradni egy ilyen kaliberű sztoriból.

– Átlátja egyáltalán a helyzetet, seriff? Egy jómódú asszonyt vádolnak gyilkossággal, és az ügyet zsarolás fűszerezi. A hírügynökségek megvesznek egy ilyen esetért. A városi lapok ölni fognak, hogy megtudják a híreket. Minden riporternek, aki bejut a tárgyalóterembe, vaskos summát jelent ez a sztori. Egy ilyen fontosságú történetet nem fojthat el… és ennél is fontosabb, hogy nem akadályozhatja meg a vádlottat, ha beszélni akar. Úgysem tehet többet, mint legfeljebb lassíthatja a dolgok menetét, és hátráltathatja azoknak a helyi riportereknek a munkáját, akik mindenben kiálltak maga mellett. Azután meg félresöpörnek minket a nagyvárosi napilapok hírvadászai, akik repülőn idecsődülnek, amint kiszivárog, hogy Perry Mason engedi védencét nyilatkozni.

A seriff egy percre eltöprengett a riporterek érvein, majd megszólalt:

– Rendben van. Tíz perc múlva nyilatkozhat a vádlott a sajtónak a bíróság könyvtárában.

– Mi mindig biztosítjuk, hogy csak engedéllyel rendelkező újságíró léphessen a terembe – tette hozzá Mason. – Máskülönben ügyfelem nem fog nyilatkozni.

– A seriff és pár embere jelen lesz – szögezte le Jewett.

– Természetesen – mosolygott Mason. – Szükségünk van az önök jelenlétére.

– Akkor tíz perc múlva találkozunk a könyvtárban – fejezte be a beszélgetést a seriff.

HUSZADIK FEJEZET

Perry Mason szólalt meg először:

– Mrs. Bancroft, itt foglaljon helyet az asztal mellett, szemben a sajtó képviselőivel. Megkérem, hogy mondja el, amit az ügyről tud.

Bancroft meghúzta Mason zakóját.

– Mason, maga szerint ez bölcs lépés? – suttogta. – Szerintem ez öngyilkosság.

– Szerintem bölcs lépés – felelte Mason nyugodtan. – Lehet, hogy öngyilkosságnak tűnik, de minden kockázattal számoltam.

Az ügyvéd Mrs. Bancroft felé fordult:

– Kezdje el, kérem, Mrs. Bancroft. Elsőként hadd tegyek föl néhány kérdést… Zsarolta önt Gilly?

– Igen. Ezer dollárt fizettem ki neki.

– Mikor?

– Nyolcadikán, ha jól emlékszem.

– Megkérem, hogy ne beszéljen arról, mi volt a zsarolás hátterében, csak arra a kérdésre feleljen, hogy ön követett el valamit, ami miatt Gilly megzsarolta?

– Nem.

– Olyan értesülések megszellőztetésével fenyegetőzött, melyek mások boldogságát veszélyeztették volna?

– Igen.

– Miután kifizette Gillynek a pénzt, mikor találkozott vele legközelebb?

– A jachtunk fedélzetén tizedikén.

– Ezt megelőzően valaki mással volt a *Jinesa* fedélzetén?

– Igen.

– Kivel?

– Irwin Victor Fordyce-szal.

– Előzőleg Fordyce-szal mentek le a jachthoz?

– Igen.

– És ő volt az a fiatalember, akivel Drew Kirby együtt látta azon az estén?

– Ejha! Várjunk csak, váljunk! – szólt közbe Robley Hastings. – Az egyik újság képviseletében vagyok jelen, de nem tetszik, ahogy a vádlottat rávezeti ezekre a válaszokra. A tárgyaláson erre nem lenne módja, és úgy vélem, ezt itt sem kellene folytatnia.

Most már kezd világossá válni, miért ragaszkodott ehhez a mesterkélt sajtókonferenciához. Ilyen módon akarja a vádlott szájába adni, hogy mit valljon.

– Ön itt az egyik újság munkatársaként vehet részt a konferencián, s nem mint a kerületi főügyész – mondta Mason. A tájékoztató az én elképzelésem szerint fog lezajlani. Üljön le, és tartsa a száját!

– A sajtó képviselőjeként sem leülni, sem csöndben maradni nem vagyok köteles – hadakozott Hastings.

– Ide figyeljen! – mondta Mason hűvösen. – Ezt a sajtókonferenciát én vezetem, úgyhogy én szabom meg azokat a feltételeket, melyek mellett Mrs. Bancroft hajlandó nyilatkozni. Önöknek mi a véleményük, uraim? Azt szeretnék, hogy Mrs. Bancroft az én irányításom mellett folytassa a történetet, vagy jobb lenne, ha a tájékoztatót lefújnánk, mert a kerületi főügyész, aki újságírónak álcázta magát, hogy bejuthasson ide, úgy véli: a kérdéseim elütnek a megszokottól.

A teremben hangorkán keletkezett:

– Nem. Ne szakadjon félbe a tájékoztató! Csinálja a saját kívánsága szerint. A történetet akarjuk hallani. Utána teszünk föl kérdéseket.

– Védencem bármilyen kérdésre hajlandó felelni azután, hogy korrekt keretek között előadta a történteket. Sem őt sem engem nem fog megfélemlíteni a kerületi főügyész.

– Folytassa tovább! – kiabálta az egyik riporter.

– Akkor is tiltakozom! – üvöltötte Hastings. – Nem…

– Fogja már be a száját, Hastings! – förmedt rá egy másik újságíró. – Addig mondja a süket szövegét, amíg elszúrja az egész sajtókonferenciát. Maradjon csöndben!

– Hogy *merészel* ilyen stílusban beszélni velem? – kérdezte Hastings megrökönyödve.

– Én valóban újságnak dolgozom, Mr. Hastings. Egy külvárosi lap

firkásza vagyok, de akkor is a megyéhez tartozom, és jobb ha tudja, hogy az én szennylapom maga ellen harcolt, amikor a seriff-hivatalt megpályázta… és a jövőben is harcolni fogunk maga ellen, amikor ismét elindul a választásokon. De addig sem fog beleköpni a levesünkbe tárgyalási hókuszpókuszra hivatkozva.

Hastings mondani készült valamit, de meggondolta magát.

– Nos, akkor folytassa, kérem, és mondjon el mindent úgy, ahogy történt – vette át a szót Mason.

– Mi volt Fordyce-szal a célja, Mrs. Bancrfot? Miért vitte le a jachtklubhoz?

– Felajánlottam neki, hogy a jachtunkon Catalinába mehet.

– Miért?

– Azt akartam, hogy olyan helyen legyen, ahol Gilly nem találhatja meg.

– Az volt a gyanúm, hogy… szóval, úgy gondoltam, hogy Gillyben nem lehet megbízni. Attól féltem, hogy Gilly megpróbálja megkeresni, és olyan információkat szed ki belőle, melyeket felhasználhat ellenem vagy valaki más ellen, aki nekem fontos.

– Értem. Mi következett ezután?

– Pénzt akartam kölcsönadni Fordyce-nak, de nem volt a táskámban elég, s ezért elmentem az egyik barátomhoz, akiről tudtam, hogy mindig tart magánál nagyobb készpénzt. Háromezer dolláros csekket váltottak be. A nevüket nem kívánom fölfedni. Azt hiszem, mindenki megértheti, miért nem szeretnének belekeveredni az ügybe.

– Miért nem? – kérdezte Mason.

– Mert általában több ezer dollárt tartanak otthon készpénzben, és ha ez kitudódna, állandóan betöréstől kellene félniük.

– Ez valóban érthető indok. Mi történt ezt követően? Ugye, megkapta a pénzt, majd visszaevezett a hajóhoz. És ezután?

– Üresben járt a motor. Kikötöttem a mentőcsónakot, fölmentem a *Jinesa* fedélzetére, és lementem a kabinba. Ekkor megpillantottam azt az alakot a hajó orrában… éppen a horgonykötelet szedte be. Gondoltam, Fordyce az. Felgyújtottam a villanyt a kabinban. A férfi a hajó orrában meglátta a fényt, a horgonykötelet ráhurkolta a kötélbakra, majd megfordult, és hátrajött a kabinhoz. Mielőtt belépett volna a kabinba, sebességbe tette a váltót, s a hajó lassan megindult előre, maga után húzva valamennyi horgonykötelet.

– Mi történt ekkor?

– Rádöbbentem, hogy ez az ember nem Fordyce, hanem Gilly. Kérdeztem tőle, hol van Fordyce, mi történt Fordyce-szal, de nem válaszolt.

– Milyen volt az idő?

– Sűrű köd.

– És a hajó ebben a ködben haladt?

– Igen.

– Valamilyen megadott útvonalon vagy teljesen cél nélkül?

– Úgy tűnt, valamilyen útvonalon, melyet ez az ember határozott meg.

– Mit tett, amikor fölismerte Gillyt?

– Megrémültem, és hátrálni kezdtem, Gilly pedig lassan közeledett felém. Ismét megkérdeztem tőle, hogy hol van Fordyce, mire ő előrenyújtott karokkal rám rontott, mintha, meg akarna fojtani.

– Ezt csak maga feltételezi – vágott közbe Hastings. – Nem tudhatja biztosan, hogy Gillynek szándékában állt-e megfojtani.

– Fogja be! – förmedt rá a külvárosi riporter. *Mi* fogunk kérdéseket föltenni, ha Mrs. Bancroft befejezte a történetet.

– Tényleg úgy tűnt, mintha meg akarna fojtani – ismételte Mrs. Bancroft. – A karjaival előrenyúlt, és iszonyatosan félelmetes volt, ahogy közeledett.

– Mit tett ekkor, Mrs. Bancroft?

– A rémülettől elvesztettem a fejem, azután eszembe jutott, hogy a táskámban van egy pisztoly.

– Milyen pisztoly?

– A férjemé.

– Honnan vette el a férje pisztolyát?

– Az ágya melletti éjjeliszekrényből. Mindig itt tartotta az egyik fiókban.

– Mit csinált a fegyverrel?

– Kivettem a táskámból, Gillyre fogtam, és mondtam neki, hogy ne jöjjön közelebb.

– Ki volt biztosítva?

– Igen. H átlőve tű pisztoly, és értek hozzá annyira, hogy ki tudjam biztosítani.

– Kitől tanult meg lőni?

– A férjemtől. Mondta, hogy adódhat olyan eset, amikor jó, ha tudok a fegyverrel bánni. Amikor fönn voltunk a hegyek között a kis házunkban, állandóan kellett gyakorolnom a célbalövést.

– Ezzel a pisztollyal?

– Igen, pontosan ezzel.

– Jól van, és mit tett ezután?

– Gilly egy pillanatra megtorpant, majd újra elindult felém. A félelem teljesen megbénított. Ebben a pillanatban a horgony, melyet a jacht maga után vonszolt a vízben, beleakadt valamibe, és a hajó hirtelen megállt. Azaz, előtte nagyot rándult a hajótest… nem emlékszem pontosan arra a pillanatra, amikor elsült a fegyver, csak azt tudom, hogy a hajó megbillent, és elvesztettem az egyensúlyomat. Ekkor húzhattam meg a ravaszt.

– És eltalálta?

– Igen, belelőttem.

– Hol érte a lövés?

– A mellkasán.

– Miből gondolja?

– A pisztolyt a mellkasának szegeztem, amikor elsült. Azonnal előrebukott.

– Mit csinált ekkor?

– Miközben a földre zuhant, futni kezdtem. A hajókorláthoz rohantam, és beugrottam a vízbe.

– Miért menekült el a jachtról?

– Mert meg voltam rémülve.

– Kitől félt?

– Willmer Gillytől.

– De éppen akkor lőtte le. Ha gondolta, hogy meghalt, miért félt tőle?

– Nem… nem tudom. Talán, mert… talán, mert akkor nem voltam biztos benne, hogy meghalt. El akartam menekülni a hajóról.

– Mi történt a pisztollyal?

– Nem tudom biztosan. Igyekeztem visszagyömöszölni a táskába, amikor menekültem a hajóról. Rémlik, hogy hallottam, amint a fedélzeten koppan, és beleesik a vízbe.

– És hol volt a táskája?

– A karomon, vagyis a csuklómra volt tekerve a szíja.

– Biztos abban, hogy a pisztoly a fedélzetről a vízbe esett?

– Valószínű, hogy a vízbe esett, mert ahogy már mondtam, emlékszem a koppanásra a fedélzeten, majd hallottam a csobbanást a vízben.

– A táskája?

– Elvesztettem, amikor a korlát fölött átugrottam. A csuklómra volt tekerve, és közben lecsúszhatott.

– Hová ment ezt követően?

– Teljesen elvesztettem a fejem… csak úsztam, majd próbáltam összeszedni magam. Akkor megláttam valami fényt a parton, s abba az irányba fordultam.

– Mennyit úszott körülbelül?

– Néhány csapást tettem meg, majd úgy éreztem, hogy a víz sekélyebb, s amikor letettem a lábam, a víz csak derékig ért. Sikerült kijutnom. Miután kiértem a partra…

– Amikor kiért, fölismerte azt a partszakaszt?

– Már mielőtt kiértem, tudtam, hogy melyik részen vagyok.

– Honnan?

– Nem messze a jachttól megláttam az egyik dokkot.

– Ismerte ezt a dokkot?

– Igen, itt lehet olajat és benzint tankolni. A jachtklub parkolója pár száz méterre van ettől a helytől.

– A jachtklubtól északra, ugye, ez az első üzemanyagtöltő-dokk?

– Igen.

– Milyen közel volt hozzá a hajó?

– Ha az emlékezetem nem csal, Mr. Mason, éppen emelkedett a vízszint, és miután a vasmacska megakadt valami keményebb talajban, a hajó a betörő hullámokon himbálózni kezdett, és a part felé csapódott… nem hiszem, hogy tíz-tizennégy méternél távolabb lett volna, amikor a vízbe ugrottam. Úgy hét-tíz méterre voltam a dokktól, amikor megpillantottam. Ekkor már gyalogoltam a vízben.

– Tehát kiért a partra.

– Igen, és utána a parkolóhoz mentem. A kulcsokat a lábtörlő alatt tartom, mert néhányszor már elhagytam a táskámat, vagy a slusszkulcsot. Kivettem a kulcscsomót a lábtörlő alól, és beindítottam a motort.

Ezután haza hajtottam. Levettem az átázott ruhámat, majd mindent elmeséltem a férjemnek.

– A férje hogyan fogadta, amit elmondott neki?

– Azt mondta, hogy nem lenne tanácsos ilyen kiborult állapotban fölkeresni a rendőrséget, különösen addig nem, amíg nem tudjuk pontosan, mi történt. Mondta, hogy lemegy a jachthoz, és megnézi, hogy Gilly valóban

meghalt-e, és ha igen akkor értesíti a rendőrséget.

Rábeszélt, hogy vegyek be valami tablettát. Abból az erős gyógyszerből adott, amit nyugtatónak írt föl neki az orvos, mert sokszor teljesen váratlanul törtek rá erős fájdalmak éjszaka. Állandóan volt otthon ebből a gyógyszerből, és dupla adagot adott, hogy megnyugodjak.

Kis ideig még feszült voltam, azután a gyógyszer hatni kezdett. Kellemes melegséget éreztem, és kezdtem elkábulni. Mire magamhoz tértem, már világos volt, és a férjem ott állt mellettem.

„Phyllis vedd be ezt a tablettát" – mondta, és egy pohár vizet nyújtott felém.

Magamhoz tértem annyira, hogy le tudjam nyelni a gyógyszert.

Mason az újságírókhoz fordult:

– Íme uraim, Mrs. Bancroft története. Ha van még egy kevés idejük, kérdezzenek védencemtől, s minden kérdésre igyekszik majd felelni.

– Mikor történt… Vagyis mikor lőtte le Gillyt? – kérdezte az egyik újságíró.

– Azt hiszem, a boncoló szakorvos helyesen állapította meg a halál időpontját – felelte Mrs. Bancroft a riporter szemébe nézve. – Kilenc óra körül lehetett.

– Azt akarja mondani, hogy Gillyvel aznap nem találkozott korábban? – tette föl Hastings a következő kérdést.

– Nem találkoztam vele. Igyekeztem elkerülni. Határozottan meglepett, amikor megpillantottam a jacht fedélzetén.

– Kellemes kis mese – mondta Hastings mosolyogva.

– Mi lenne, ha hagyna minket is szóhoz jutni? – mordult föl a külvárosi riporter. – A tényekre vagyunk kíváncsiak. Meg tudná mondani, Mrs. Bancroft, miért akarta, hogy ez a Fordyce a jachtjára költözzön?

– Fordyce-nak… azaz olyan helyzetbe… Attól félek, erre a kérdésre nem felelhetek anélkül, hogy ne árulnék el bizonyos dolgokat, melyeket nem szeretnék nyilvánosságra hozni.

– A zsarolás kapcsolatban áll Fordyce-szal?

– Nem kívánok erre a kérdésre sem felelni.

– Ezer dollárt fizetett ennek a fickónak… ennek a Gillynek, ugye?

– Igen.

– A lánya, Rosena pedig háromezer dollárt fizetett?

– A lányom nem avat be a saját életébe, bár azt véletlenül tudom, hogy őt

is zsarolták.

– Ugyanaz az ügy húzódik meg mindkét zsarolás hátterében?

– Igen.

– Vagyis a zsaroló értesülései mind az ön, mind a lánya boldogságát veszélyeztették?

– Erre nem szeretnék válaszolni.

– Tudja hová ment a férje, miután ön elaludt?

– Nem.

– De magának azt mondta, hogy a hajóhoz megy?

– Igen.

– A későbbiekben kiderült, hogy a férje járt-e a hajón?

– Igen. Elmesélte, hogy lement az öbölhöz, de nem találta meg a jachtot. Fölment a kikötőre is, de vastag köd borított mindent. Mondtam neki, hogy a dagály majd a part felé sodorja a hajót, s akkor látható lesz a kikötőről. Ami azt illeti, ha a dagály kidobta volna a jachtot, amennyire a horgony engedi, csak három-öt méterre lett volna a kikötőtől.

– A férje mondta, hogy nem találta meg?

– Igen.

– Vagyis bevallotta, hogy lent járt az öbölben, azután, hogy maga elaludt?

– Így volt.

– És a hajót próbálta megtalálni?

– Igen.

– Mikor indult le az öbölbe? – szólalt meg ismét Hastings.

– Nem tudom, csak abban vagyok biztos, hogy tíz óra lehetett, amikor hazaértem, és átöltöztem. Utána elmondtam a történteket… ha jól számolom, körülbelül tíz óra harminc és háromnegyed tizenegy között aludtam el.

– És a férje addig nem indult el, amíg ön el nem aludt?

– Így volt.

– Ezek szerint – magyarázta Hastings az újságíróknak –, minthogy a halál kilenc óra körül állt be, elképzelhetetlen, hogy a férj lőtte le Gillyt, miután értesült az esetről. Mégis, az a benyomásom, hogy Perry Mason mindannyiunknak ezt az eshetőséget igyekszik bemagyarázni.

Az újságírók egymásra néztek.

– Lenne még pár kérdésem – szólalt meg egyikük –, de azok még várhatnak. Ez a történet nem várhat. Le akarom adni, mielőtt valaki más aratja le a babérokat.

– Ahogy mondja – csatlakozott egy másik riporter. – Na induljunk!

Az újságírók kicsődültek a telefonokhoz, és magára hagyták a főügyészt.

– Van még egy-két kérdésem – mondta Hastings.

– Nem akarja előbb leadni az anyagát? – kérdezte Mason mosolyogva.

– Nem… még nem. Meg kell tudnom pár dolgot.

– A jelen körülmények azt bizonyítják, Mr. Hastings – folytatta Mason mosolyogva –, hogy önben erősebben buzog főügyészi munkája iránti elkötelezettsége, mint annak az újságnak a hűséges és őszinte szolgálata, amely ideiglenesen újságíró-igazolványt adott magának, hogy részt vehessen a tájékoztatón.

Mindazonáltal közölnöm kell önnel, hogy nincs lehetőség további kérdésekre, és Mrs. Bancroft nem kíván több információt közzé tenni.

– És maga – fordult Hasings Bancroft felé – lement, ugye, a kikötőhöz, és…

– Talán elkerülte a figyelmét – vágott közbe Mason –, hogy ezen a sajtótájékoztatón Mrs. Bancroft nyilatkozott a történtekről. A férje semmiféle bejelentést nem óhajt tenni.

– A régi csiki-csukit akarja eljátszani, Mason. Úgy igyekszik beállítani az eseményeket, mintha a férj ment volna le a kikötőhöz; mintha két pisztoly szerepelt volna; és mintha Mr. Bancroft lőtte volna le Gillyt. Ezzel próbálja Mrs. Bancroftot kihúzni a csávából. Amikor pedig perbe fogjuk Mr. Bancroftot, úgy keveri a kártyákat, hogy Mrs. Bancroft tűnjön gyanúsnak. De ami engem illet, meg vagyok győződve arról, hogy ez a játék Mrs. Bancroft vesztét fogja okozni.

Ha pedig a vallomásában önvédelemre akar hivatkozni, kíváncsi vagyok, mivel fogja megmagyarázni, hogy nem értesítette azonnal a rendőrséget.

– Azzal, hogy nem kívánta nyilvánosságra hozni a zsarolási ügy körülményeit – felelte Mason. – El akarta kerülni, hogy a rendőrség a zsarolás hátterében húzódó okokról kérdezze, és mindenekelőtt arról, miért vitte le Fordyce-t a jachthoz.

– Mondja el a történetet a tárgyaláson, ahol nekem is lehetőségem van kérdezni… ott azután darabokra cincálnám a vallomását. Ha a tárgyalóteremben mondaná el mindezt, ne higgye, hogy alkalma lenne a vádlott mellé telepedni, és minden szót a szájába adni. A bizonyítási eljárás szabályai szerint kellene vallomást tennie, úgy, ahogyan bárki másnak.

Az az érzésem, hogy ez az egész cirkusz csak a főpróba volt, egy kísérlet

arra, hogy megnyerje a sajtót, és azt a benyomást keltse, hogy Mrs. Bancroft a legártatlanabb bárány a világon. Ha annyira biztos a vádlott ártatlanságában, engedje vallomást tenni holnap a tárgyaláson, ott adja elő ezt a mesét.

– Maga foglalkozzon a vád előkészítésével, a védelem módszereibe pedig ne üsse bele az orrát – mondta Mason. – A sajtókonferenciának vége.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

– Ismerve ügyfele nyilatkozatát, nem értem, miért vádolt meg azzal, hogy a nyomozási módszerek felszínesek voltak, mondván, elmulasztottuk megjelölni azt a pontot, ahol a jachtot megtaláltuk. A vallomásból is kitűnik, hogy a dagály hatására az öbölbe áramló víztömeg a part felé sodorta a jachtot, és a hajó így akadt végül fönn valahol a homokfövenyen – érvelt Jewett seriff.

– Nem vitathatja – felelt Mason –, hogy még most sem tudják, mi esett be a vízbe a hajóról. Nem állapították meg, hogy *milyen* bizonyíték fekszik az öböl fenekén.

– Miért feltételezi, hogy bármiféle bizonyíték található azon a helyen?

– Az a véleményem, hogy valami rendkívül fontos tárgy került a vízbe. Ezen kívül egy valamirevaló rendőrségi nyomozás során bizonyosan megjelölték volna a jacht pontos helyét, és leküldtek volna búvárokat a terület átfésülésére.

– Nem tudom, hová akar kilyukadni – mondta Jewett seriff megdöbbenten.

– Rá fog jönni, mielőtt befejezném a védelem álláspontjának ismertetését.

– Na jó. Akkor most én mondom magának, amit az imént a főügyésznek mondott: foglalkozzon a védelemmel, és ne üsse bele az orrát a nyomozási munkába.

– Nagyon köszönöm – felelte Mason mosolyogva. – Részemről a sajtótájékoztató véget ért. Holnap találkozunk, Mrs. Bancroft, de addig se válaszoljon egyetlen kérdésre sem. Csupán annyit mondjon, hogy a megfelelő helyen és időben mindent megtudnak az érintettek. Senkinek egy szót se!

Mason magabiztos léptekkel távozott a teremből.

– Ha elárulta volna a seriffnek, hogy a zsarolólevelet két írógépen készítették, jól összezavarhatta volna – jegyezte meg Della Street.

Mason rámosolygott:

– Nem használ az ügynek, ha a seriffet összezavarjuk, sokkal többre megyünk, ha a zsarolók fejében csinálunk egyre nagyobb káoszt.

– De hiszen… egyikük már nem él – lepődött meg Della Street.

– Biztos benne, hogy csak ketten voltak?

– Nem – felelte Della, rövid tűnődés után.

– Erről van szó… Menjünk, együnk valamit! – tette hozzá Mason, miután pár másodpercre gondolataiba mélyedt.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Négy óra lehetett, amikor Mason elérte Paul Drake-et telefonon.

– Lent vagy az öbölben, Paul?

– Igen.

– Milyen idő van?

– Megint ködös.

– A pokolba – bosszankodott Mason. – Reméltem, hogy végre feloszlik.

– *Talán* feloszlik. Mintha egy kicsit ritkulna.

– A dokknál vagy?

– A dokknál. Szereztem egy fehér kezeslábast, aminek a hátulján az egyik olajtársaság emblémája van. Mint benzinkutas várom a beérkező hajókat.

– Helyes, csak tartsd nyitva a szemed, Paul.

– Mire kell figyelnem?

– Búvárokra. Az a gyanúm, hogy még napnyugta előtt megjelenik a seriff és a kerületi főügyész néhány búvár társaságában. Bogarat ültettem a seriff fülébe. Azon rágódik, hogy át kellett volna fésülnie az öböl fenekét ott, ahol a jachtot megtalálták. És ha jól sejtem, a főügyész búvárokkal fogja átvizsgáltatni azt a részt is, ahol Mrs. Bancroft beugrott a vízbe, hogy megcáfolja a vallomását. Százszázalékig biztos abban, hogy a gyilkosságot ott követték el, ahol a jachtot megtalálták.

– Rendben, figyelni fogok.

– Értesíts, amint fölbukkannak a búvárok. Tudsz telefonálni?

– A telefon itt van a dokk végében, egy kis bódéban, ahol most is gubbasztok. Innen remekül belátni az egész öbölt.

– Jól van, tartsd jól nyitva a szemed!

– Meddig kell itt lennem?

– Hozass ki ennivalót, és ha szükséges, váltsanak le. Bár jobban örülnék, ha te személyesen végeznéd a megfigyelést.

– Vékony öltönyben jöttem ki, és iszonyú hideg van a köd miatt –

panaszkodott Drake. – Ezzel a fehér kezeslábassal nem sokra megyek.

– Futkossál egy kicsit, meg csinálj pár guggolást – javasolta Mason. – Paskolgasd a combodat. Attól javul a vérkeringés. Verdess a karjaiddal. Csinálj úgy, mintha tengeri király lennél. Próbálj repülni!

– Te meg gyere egyet úszni – vágott vissza Drake. – Neked könnyű dolgod van. Beállítod az iroda termosztátját, azután meg a kellemes, beszabályozott melegből osztogatod a tanácsokat, hogy mit tegyek, ha nem akarok megfagyni.

Mason kuncogott.

– Ne csüggedj, Paul. Máris sokat segítettem neked. Úgy bepörögtél, hogy egy óráig nem lesz gondod a hideggel.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Röviddel öt után befutott Drake hívása.

– Fölbukkantak, Perry – kezdte Drake. – Valamire készülnek.

– A kikötőnél vagy?

– Igen.

– Milyen az idő?

– Kitisztult.

– Fázol még?

– Már nincs olyan hideg, mint amikor köd volt.

– Fölismered őket?

– Igen. A seriff, a kerületi főügyész, a seriff néhány embere és egy búvár.

– Mit csinálnak?

– Ácsorognak a parton, várják a búvárt… ho-hó… épp most bukkant föl. Talált valamit.

– Ki tudod venni, mi az?

– Nem. A búvár intett a seriffnek meg a főügyésznek… jön ki a partra, a kezében hozza azt a valamit. Nem a kikötőhöz jön.

– Jól figyelj meg mindent, Paul! Maradj telefonközelben, és azonnal értesíts, ha megtudsz további részleteket.

– Most egy kupacban vannak – tudósított Paul. – Jól összecsődültek… Visszaindul a búvár. A víz alatt úszik. A buborékból látni, merre halad.

– Nem jöttél rá, mit tartott a kezében?

– Nem.

– Egy pillanatra sem láttad?

– Nem.

– Lehet, hogy a táska volt?

– Elképzelhető. Pont onnan érkezett, ahol a táska feküdt… ott, ahol… Hé, várj csak, Perry. Megint látom. Két tárgyat hoz. Hű, majd elszállnak a boldogságtól. A kerületi főügyész vállon veregeti a búvárt.

– Öltözz át, Paul, és indulj enni. Mára végeztünk.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

– Folytatjuk Phyllis Bancroft vádlott tárgyalását – jelentette be Hobart bíró. – Korábbi határozatomnak megfelelően következik a tanúk kihallgatásának második szakasza, majd ezt követően a védelem ismerteti álláspontját. Készen állnak, uraim?

– Egy másodpercre, bíró úr – szólalt meg Hastings. – Tisztelt bíróság, a tegnapi napon a vád bejelentette, hogy befejezte álláspontjának ismertetését; mégis, kérjük a tisztelt bíróságot, hogy még néhány kérdést föltehessünk annak érdekében, hogy tisztázódjon pár, eddig homályos pont, és elhárítsuk azokat a támadásokat, melyek a nyomozást végző megyei hatóság ellen irányultak egy időközben megtartott sajtótájékoztatón…

– A bíróság nem foglalkozik ilyen jellegű támadásokkal és a sajtó véleményével – szakította félbe Hobart bíró. – Ha a tegnapi bejelentés után újabb bizonyítékokat kíván a bíróság elé tárni, kérelme alapján döntünk, hogy folytathatja-e álláspontja ismertetését. A védelemnek van kifogása?

– A világon semmi, bíró úr.

– Szólítom Jewett seriffet – mondta Hastings diadalmasan. – Már tett esküt, úgyhogy nincs szükség ezt megismételni. Üljön le, kérem.

Seriff, szeretném ha visszaemlékezne a tegnap délutáni eseményre, nevezzük mondjuk sajtókonferenciának. Hallotta a vádlott, Phyllis Bancroft nyilatkozatát?

– Hallottam.

– Ebben a nyilatkozatban megemlítette a vádlott, hogy mit csinált tizedikén este?

– Igen.

– Amennyire vissza tud emlékezni, mit mondott a vádlott a lövéssel kapcsolatban?

– Azt mondta, hogy a táskájában tartott egy pisztolyt, amit elővett, és amivel lelőtte Willmer Gillyt. Utána leugrott a jachtról, ahol a gyilkosság

történt, és eközben elhagyta a táskáját… legalábbis úgy gondolja, hogy akkor vesztette el, amikor beugrott a vízbe; a fegyver pedig a kezéből esett ki, amikor átvetette magát a hajókorlát fölött. Úgy emlékszik, mintha hallotta volna, amint a pisztoly nekiütődik a fedélzetnek, majd beleloccsan a vízbe.

– Na már most – folytatta Hastings nagy hévvel –, a történet meghallgatása után kiment az öbölnek arra a pontjára, ahol a vádlott szerint a lövés eldördült?

– Igen.

– Volt önnel valaki?

– Igen. Egy képzett búvár.

– És milyen feladatot bízott erre a búvárra?

– Átvizsgáltattam vele a kérdéses öbölszakaszt.

– Talált valamit?

– Egy női táskát.

– Íme, a búvár által fölhozott női táska – jelentette be Hastings drámaian. – Benne néhány igazolvány, egy jogosítvány… Bár a víz jócskán eláztatta a tárgyakat, Phyllis Bancroft neve mindegyiken tisztán kivehető. Kérdezem öntől, seriff, hogy ezt a táskát hozta föl a búvár?

– Igen, ezt a táskát adta át nekem.

– Kérjük, hogy vegyék fel a bűnjelek sorába.

Hobart bíró összevonta szemöldökét, miközben Masonra nézett.

– A védelem részéről nincs kifogás?

– Abszolút semmi, bíró úr.

– Talált a búvár mást is?

– Igen.

– Mit?

– Egy pisztolyt.

– Meg tudná mondani, milyen pisztolyt?

– Igen, uram. Egy hatlövetű, 38-as kaliberű, Smith and Wesson revolver, a fegyver sorszáma: 133 347. A tárban öt ép lövedéket és egy töltényhüvelyt találtam; további nyomozással, azt is kiderítettem, hogy a pisztolyt Harlow Bissinger Bancroft nevére jegyezték be, azaz, a vádlott férje vásárolta a fegyvert.

– Megvizsgálta a fegyvert?

– Igen, uram, megvizsgáltam.

– Összehasonlította a belőle kilőtt golyókat a gyilkos golyóval?

– Igen.

– Milyen eredménnyel?

– A vizsgálat bebizonyította, hogy a gyilkos golyót ebből a fegyverből lőtték ki.

– A sajtótájékoztató során – folytatta Hastings –, az ön hivatalát az a vád érte, hogy nem jelölték meg pontosan azt a helyet, ahol a hajót megtalálták tizennegyedikén délután, és nem kutatták át az öböl fenekét azon a szakaszon. Igyekezett meghatározni azt a pontot, ahol a hajó végül is előkerült?

– Igen, uram.

– És mi volt a próbálkozás eredménye?

– Sikerült behatárolniuk azt a pontot, ahol a hajót lehorgonyozva megtaláltuk.

– Hogyan?

– Az a pilóta segített, aki elsőként fedezte föl a jachtot; légi felvételeket készített, melyeken a hajó mellett jól kivehetők a partvonal jellegzetességei. Így sikerült megállapítanunk a pontos helyszínt…

– És azt a helyszínt is átfésülték?

– Természetesen.

– Találtak valamit?

– Semmit.

Hastings diadalmas pillantást vetett Masonra.

– Öné a tanú, ügyvéd úr.

– Ha jól értem, amit mondott, seriff, a búvár éppen ott találta meg a táskát és a fegyvert, ahol Mrs. Bancroft feltételezése szerint a vízbe estek, vagyis, ahol Mrs. Bancroft ismertetése alapján lenniük kellett.

– Igen, uram.

– Mindez alátámasztja védencem szavainak hitelességét?

A seriff keresztbe vetette a lábát, majd visszacsúsztatta a másik mellé.

– Attól függ, mit értünk azon, hogy alátámasztja? – mondta mosolyogva. – Ez olyan, mintha a vadász elmesélné, hogy egy tölgyfa mellett állt, amikor ezer méterről egyetlen lövéssel leterítette a szarvast… és ezt azzal akarná alátámasztani, hogy megmutatja, melyik tölgyfa mellett állt.

A tárgyalóteremben nevetés tört ki.

– Kíméljen meg a tréfálkozó válaszoktól, seriff. Semmi okunk a vidámságra – jegyezte meg hűvösen Hobart bíró.

– Bocsánatot kérek a tisztelt bíróságtól, nem állt szándékomban

viccelődni. Az ügyvéd úr azt kérdezte, hogy a táska és a pisztoly előkerülése alátámasztják-e védence vallomását, és én igyekeztem legjobb tudásom szerint felelni. Ezek az eredmények nem hitelesítik a vádlott történetét, egyáltalán nem… azt semmiképpen sem erősítik meg, amit a vádlott a jachton bekövetkezett gyilkosságról mondott. A megtalált táska és pisztoly ugyanúgy beleillik egy előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosság képébe is…

– A vallomásban szerepel, hogy kapott egy légi felvételt a helikopter pilótájától.

– Úgy van, uram.

– Ezen jól kivehető a jacht helyzete?

– Tökéletesen, uram.

– Megmutatná nekem is azt a fényképet?

A seriff kinyújtotta a kezét, és Hastings, kerületi főügyész átadott neki egy hússzor-huszonötös fotót.

– Tessék, itt van… azaz ez már a kinagyított kép, melyen a hajó látható, és berajzoltunk néhány, jelet, melyek viszonyítási pontok, és a partvonal jellegzetességeit veszik alapul.

– Értem – mondta Mason figyelmesen tanulmányozva a felvételt. – Összevetette a jacht képen látható helyzetét azzal a földméréstani térképpel, melyet korábban a tárgyi bizonyítékok listájára fölvetettem?

– Még nem, de megtehetem.

– Kérem, nézze meg azt a térképet, és mondja meg, milyen mély a víz azon a ponton?

A seriff a titkárhoz fordult, aki feltúrta a mellette tornyosuló papírköteget, majd előhúzta a térképet, melyet korábban Mason a bizonyítékokhoz csatoltatott.

Jewett elmerült a számításba, majd az adatok összevetése után megszólalt:

– Megközelítőleg tudom csak megadni a víz mélységét azon a ponton: átlagos vízállásnál három és fél méter.

– Emlékszik hány méter horgonykötél lógott a vízbe, amikor megtalálták a hajót?

– Igen. Körülbelül tizenöt méternyi.

– Viszont a jacht, amikor megtalálták, az apály hatására kifelé úszott, amennyire a horgonykötél engedte… A felvétel is ekkor készült. Csupán néhány órával ezt megelőzően a dagály befelé sodorta, s ha számításba

vesszük, hogy öt méteres kötélen mozgott, könnyen belátható, hogy időközben jelentős körívet írt le.

– Úgy gondolom, hogy a búvár még ennél is nagyobb területet vizsgált át.

– Úgy gondolja, seriff?

– Az volt a feladata, hogy átfésülje az egész környéket…

– Tisztelt bíróság, indítványozom hogy ennek a tanúnak minden kijelentését töröljék arra vonatkozóan, hogy a búvár milyen feladatot végzett el, mit látott, illetve mit talált az öböl fenekén, hiszen ezek a kijelentések hallomásra épülnek, s nem fogadhatók el bizonyítéknak.

– Tisztelt bíróság – kiáltotta Hastings –, ezeket a kijelentéseket bármikor hitelesítheti a búvár vallomása.

– Akkor talán jobb lenne őt meghallgatni – szólt Mason –, mert csak akkor vonom vissza az indítványt, ha kérdéseket tehetek föl neki. Máskülönben kérni fogom a tisztelt bíróságot, hogy töröljék a seriff kijelentéseit.

– Rendben van – felelte Hastings. – Seriff, elhagyhatja a tanúpadot, és szólítom Fremont L. Dibble-t, hogy tegyen vallomást.

Dibble először fölesküdött, majd elmondta, hogy a seriff búvárként alkalmazta az öböl bizonyos szakaszainak átkutatására.

– Mit talált az első, a jachtklubtól északra fekvő területen, amely nincs messze az üzemanyagtöltő-dokktól? – kezdte Hastings magabiztosan.

– Egy női táskát és egy pisztolyt.

– Megmutatom önnek azt a táskát, amelyet a vád szerepeltet a tárgyi bizonyítékok sorában. Ezt a táskát találta az első helyszínen?

– Igen, uram.

– Megmutatom a pisztolyt, és megkérdezem, hogy ezt találta a táska mellett?

– Igen.

– Ön következik, Mr. Mason.

– A táska ugyanolyan állapotban van, mint amikor megtalálta?

A tanú tüzetesen szemügyre vette.

– Igen, uram.

– Minden ugyanúgy van benne, mint amikor fölhozta?

– Pontosan, uram.

– Nem volt pénz a táskában?

– De igen. Találtunk benne egy erszényt, amiben három húszdolláros, két

tízdolláros, egy ötdolláros, három egydolláros és valamennyi apró volt.

– Ez került elő a táskából, amikor kinyitották?

– Igen, uram.

– Más pénz nem?

– Semmi egyéb.

– Ugyanolyan állapotban van a pisztoly, mint amikor megtalálta?

– Igen.

– A táskához viszonyítva hol feküdt a pisztoly?

– A pisztoly körülbelül… olyan hét-tíz méterre feküdt a táskától… nagyjából.

– Bár a főügyész úr nem kérdezett rá, de gondolom, maga ment át ezt követően a másik helyszínre… arra a pontra, melyet körrel jelöltem meg a térképen. Jelöljük a területet a „jacht” szóval. Pontos a bejelölés. Mr. Dibble?

– Igen, uram.

– Ezt a részt kutatta át?

– Úgy van, uram.

– És semmit sem talált?

– Nem.

– Biztos benne?

– Ja! – kiáltott föl a tanú. – Láttam egy régi konzervdobozt, amit valószínűleg bedobtak a vízbe, miután tartalmát elfogyasztották. Habár az körülbelül harminc-harmincöt méterre volt a hajótól… vagyis attól a ponttól, ahol a hajót fölfedezték.

– De azt tudjuk, hogy a hajó az apály-dagály hatására elsodródott. Magas vízállásnál közelebb került ehhez a ponthoz, ugye?

– Minden bizonnyal – mondta a búvár némi gondolkodás után.

– Miért feltételezte, hogy konzervdobozról van szó?

Dibble arcán bizonytalan mosoly jelent meg.

– Annyira sekély volt a víz, hogy a beszűrődő fényben könnyedén el tudtam olvasni a doboz címkéjét. Eredetileg konzervbab volt benne. Teljesen üres volt. Az is lehet, hogy csalitartónak használták.

– Milyen volt a címkéje?

– Olyan hétköznapi, csak egy darab papír, amivel körberagasztották a dobozt.

– Elmondása szerint *réginek* látszott.

– Mivel – mondta apró mosollyal a búvár – senki sem tartózkodott a közelben, gondoltam már jó ideje ott hever.

– És a címkéje még le sem oldódott. Mr. Dibble?

Dibble összeráncolta a homlokát, majd rövid töprengés után folytatta:

– Most, ha jobban belegondolok, azt hiszem, célszerűbb úgy fogalmaznom, hogy konzervdoboz volt, a *régi* jelző nélkül. Bár attól függ, milyen a régi. – A búvár mosolyogva pillantott a főügyészre.

– Köszönöm, nincs több kérdésem – mondta Mason.

– Tekintettel az újabb bizonyítékokra, a tisztelt bíróság hozzájárulásával egy-két kérdést szeretnék intézni Stilson L. Kelsey-hez, a vád egyik tanújához.

– Úgy gondolom – szólalt meg Hobart bíró –, hogy az újabb bizonyítékokra tekintettel a védelemnek joga van bármely tanút ismét kihallgatni, mivel Mr. Hastings már befejezte a vád álláspontjának ismertetését. Fáradjon ide, Mr. Kelsey!

Kelsey ezúttal pökhendi vigyorral vonult ki, és foglalt helyet.

– Mr. Kelsey, ön nem vett részt a tegnapi sajtótájékoztatón, amikor a védencem beszámolt a tizedikén történtekről.

– Nem, uram.

– De értesült Mrs. Bancroft nyilatkozatáról?

– Igen.

– Majd ezt követően lement egy búvárfelszereléssel az öbölhöz, megkereste azt a helyet, amelyet a védelem megjelölt, lemerült a víz alá, megtalálta Mrs. Bancroft táskáját, melyben háromezer dollár volt ötven- és százdollárosokban, ezután ezt a pénzt magához vette, és a gyilkos fegyvert bedobta a táska mellé, hogy meglegyen a kellő bizonyíték, mely Mrs. Bancroft bűnösségét támasztja alá. Így volt?

– Micsoda! – kiáltott Kelsey. – Hogy én…

– De bíró úr – harsant Hastings hangja –, tiltakozom az ilyen kérdésfeltevés ellen. Ez a módszer elfogadhatatlan. Ezen a tárgyaláson Mr. Kelsey tanú, nem pedig vádlott.

– De hamarosan az lesz – folytatta Mason nyugodtan. – Ugyanis be tudom bizonyítani, hogy védencem sajtótájékoztatóját megelőzően megbíztam egy búvárt, hogy alaposan fésülje át az öbölt a kérdéses pontokon. Akkor védencem táskájában háromezer dollárt találtunk. A búvár jelenlétében kivettem a háromezer dollárt, majd másik háromezer dollárt tettem vissza a helyére; a pénzt bankból vettem fel, és megőriztem a bankjegyek sorszámát. A

búvár semmiféle pisztolyt nem talált a táska közelében.

Vagyis valaki időközben gyorsan megkereste a helyszínt, kilopta a háromezer dollárt a táskából, és a gyilkos fegyvert mellé helyezte… ahol azután a seriff megtalálta.

Ez a személy csakis a gyilkos lehetett… az, aki Gilly cinkosa volt. Utána ment a jachtra, röviddel azután, hogy védencem elmenekült a fedélzetről. Saját csónakján érkezett, melyet a jachthoz kötött. Miközben a hajót a dagály az öböl egy másik pontja felé sodorta, Gillyvel beszélgetett. A hajó készletéből elvettek egy babkonzervet, s miután Gilly megvacsorázott, a dobozt bedobták a vízbe. Ezután vitába keveredtek, Gillyt cinkosa megvádolta, hogy kétszínű taktikát játszik, majd lelőtte azzal a pisztollyal, melyet Mrs. Bancroft menekülés közben elejtett.

A gyilkos átkutatta Gilly ruháit, de semmi pénzt nem talált nála, s végül otthagyta a hullát a fedélzeten. A parthoz evezett, és…

– Ne fáradjon, Mr. Mason – vágott közbe Kelsey. – Hiába igyekszik az én nyakamba varrni. Engem állandóan követett egy nyomozó. Utánam jött Eve Amory lakásától egészen az Ajax-Delsey bérházig.

– Szóval tudta, hogy megfigyelés alatt tartottuk? – mondta Mason mosolyogva.

– Nem volt nehéz rájönni.

– Ha pedig tudta, hogy figyelik az Ajax-Delsey bejáratát, mi akadályozhatta volna meg abban, hogy kisurranjon a hátsó ajtón, beüljön az egyik ott parkoló autóba, és az öbölhöz hajtson?

– Nem tudja rám kenni.

– De igen – felelte Mason –, mert azok a bankjegyek jóval a gyilkosság után kerültek Mrs. Bancroft táskájába… egyébként pedig bankból származik, ahol följegyezték a sorszámukat, és ha nem tévedek, ez a háromezer dollár vagy az öltönyzsebében van, vagy elrejtette valahol a szobájában vagy a kocsijában. Házkutatási engedélyt fogok kérni, és…

Kelsey végigmérte Masont, majd érezve, hogy kutyaszorítóba került, hirtelen, még mielőtt bárki ráeszmélhetett volna, mi történik, felugrott a székből, és berohant a bíró dolgozószobájába.

A seriff egy pillanatig dermedten figyelte, majd utána vetette magát.

Mason hátra fordult, és Bancroftra mosolygott.

– Állj vagy lövök! – hallatszott a felszólítás a folyosó túlsó végéből.

Két lövés dördült egyszerre.

Pár másodperc múlva a teremben ismét megjelent a seriff, maga előtt tuszkolva a megbilincselt Kelsey-t.

– Tisztelt bíróság, kérem, hogy a seriff kutassa át Kelsey zsebeit, feltételezhetően az egyik zsebben lapul a háromezer dollár. A bankjegyek sorszáma meg fog egyezni a listámon szereplő számokkal. Tessék a lista, bíró úr…

Kelsey azt hitte, hogy Gilly magának akarja megtartani a háromezer dollárt. Miután a jachton Gilly előadta, hogy mi történt, Kelsey-ben megint felébredt a gyanú, hogy Gilly át akarja ejteni. Szerinte Gilly még azelőtt megkapta a pénzt, hogy Mrs. Bancroft rálőtt volna.

Csak emlékeztetem a tisztelt bíróságot, hogy a lövés pillanata előtt a jacht elakadt, s a rázkódástól Mrs. Bancroft elvesztette az egyensúlyát… ekkor húzta meg a ravaszt. Igen valószínű, hogy ekkor Gilly is elesett, és miután hallotta a lövést, volt elég lélekjelenléte, hogy halottnak tettesse magát, nehogy Mrs. Bancrfot megint rálőjön…

Kelsey kétszínűséggel vádolta. Kezében tartotta a pisztolyt, amelyet Mrs. Bancroft a fedélzetre ejtett. Hidegvérrel lelőtte Gillyt, majd átkutatta a ruháját, de csalódnia kellett, mert a pénz nem volt Gilly zsebében. Lemászott a jachtról, a partra evezett, beült a lopott vagy kölcsönkért autóba, visszahajtott az Ajax-Delsey bérházhoz. Gilly szobájában gondosan elrendezett mindent, hogy úgy tűnjön, Gilly még ott fogyasztotta el utolsó ételét, s csak *ezt követően* indult a jachtklubhoz. Hiba csúszott a számításába, ugyanis a boncolás nem igazolta, a halál jó néhány órával korábbi beálltát.

Kelsey magába roskadva állt a tárgyalóterem közepén.

– Kutassa át ezt az embert, seriff! – rendelte el Hobart bíró, miközben Kelsey-re pillantott.

– Nézze meg, nála vannak-e a bankjegyek. Utána összevetjük a sorszámokat a Mr. Mason által benyújtott lista számaival.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Tíz perccel később, azt követően, hogy Hobart bíró és a kerületi főügyész egyeztették a Kelsey tárcájából előkerült bankjegyek sorszámát a listán szereplőkkel, a bíró bejelentette, hogy a számok egytől-egyig azonosak.

– Mr. Hastings, úgy vélem, helyénvaló lenne, ha indítványozná a Mrs. Bancroft ellen emelt vád elejtését.

– Igen, indítványozom, bíró úr – motyogta zavartan Hastings főügyész.

– Mondani szeretnék valamit – szólalt meg Kelsey.

– Bármi, amit mond, később felhasználható ön ellen – figyelmeztette Hobart bíró. – Nem kötelessége vallomást tenni. Ha mégis úgy határoz, hogy önként, szabad akaratából beszélni óhajt, ezzel tisztában kell lennie.

– Ismerem a játékszabályokat – mondta Kelsey kábultan. – Mr. Mason mindent kitalált… egy dolgot kivéve. Önvédelemből lőttem le Gillyt. Megmondtam neki, hogy hazug csaló, és azzal vádoltam, hogy ki akart hagyni az osztozkodásból.

Tagadta, hogy becsapott volna, mire én azt mondtam, hogy akkor átkutatom. Elindultam feléje. Fölkapott egy kést, amit a hajókonyhában találhatott, s rám rontott. Ekkor lőttem le.

– Mit tett ezután? – kérdezte Hobart bíró.

– Átkutattam a zsebeit. A háromezer dollár nem volt nála, de megtaláltam azt az ezer dollárt, amit Mrs. Bancrofttól szedett be… illetve, ami az ezer dollárból megmaradt. Utolsó szélhámos volt, azt hitte, hogy átverhet. Amikor megijedt, hogy leleplezem, megpróbált kinyírni.

– Hová tette a fegyvert?

– Elvittem magammal, és elrejtettem biztos helyre. Később megtudtam, mit mondott Mrs. Bancroft a sajtónak. Betettem egy töltényt a tárba, s eldobtam az egyik üres hüvelyt, búvárruhában megkerestem a táskát, kivettem belőle a pénzt, és a pisztolyt odaraktam mellé. Úgy éreztem, az a pénz engem illet; végül is az én ötletem segített Gillynek, hogy az információt pénzre

váltsa.

– Mi történt azzal a golyóval, amelyet Mrs. Bancroft lőtt ki? – kérdezte Hobart bíró Masont.

– Csak egyeden lehetőség merül föl. Célt tévesztett, amikor Gilly előre bukott… gondolom pár milliméterrel süvített el a feje mellett, majd kirepült a kabin nyitott ajtaján. Ne felejtsük el, hogy Gilly éppen fölszedte a horgonykötelet, beindította a motort, sebességbe tette a váltókart, s ekkor indult vissza a kabinba. Feltételezem, hogy nyitva felejtette az oldalsó ajtót. Valószínűleg így hagyta el a hajót a lövedék.

Hobart bíró pillanatra eltöprengett Mason magyarázatán:

– Rendkívül érdekes és különleges eset. A védelem minden elismerést megérdemel, mert olyan stratégiát választott, melynek segítségével sikerült csapdába ejteni az igazi gyilkost.

A pontosság kedvéért hadd kérdezzem meg, hogy Drew Kirby tényleg tévesen ismerte fel azt a személyt, akivel Mrs. Bancroft korábban a jachtklubnál járt?

– Úgy van, bíró úr – felelte Mason. – Az a személy valójában Irwin Victor Fordyce volt.

– Hol tartózkodik most Fordyce?

– Vagy meggyilkolták vagy jobbnak látta, ha eltűnik a színről.

– Tisztelt bíróság, szeretnék bejelentést tenni – állt föl Harlow Bancroft.

– Tessék, halljuk – szólt Hobart bíró.

– Úgy vélem, hogy Irwin Fordyce azért tűnt el, mert tudta, hogy a rendőrség nyomoz utána, mivel részt vett egy benzinkút-rablásban. Korábban is ült már börtönben, s miután értesült a zsarolási ügyről, úgy érezhette, hogy ismét összecsapnak feje fölött a hullámok.

Szeretném megragadni ezt az alkalmat, hogy kijelentsem, mindenki életében lehetnek kisiklások. Magam is megbotlottam fiatalon… felelőtlenül. Egyszer elloptam egy autót, s ezért elítéltek, de igyekeztem jóvátenni a tévedésem, és sikerült talpra állnom. Mindenki előtt szeretném most felajánlani Irwin Fordyce-nak, hogy ha jelentkezik a rendőrségen, gondom lesz rá, hogy korrekt tárgyalása legyen, és a legjobb ügyvédet fogom neki megszerezni. Mr. Masont fogom megkérni, hogy lássa el a védelmét. Ha elítélik, mert részt vett a benzinkút-rablásban, vállalnia kell érte a büntetést, ha azonban ártatlan, gondoskodni fogok róla, hogy fölmentése után egyik vállalatomnál komoly állást és lehetőséget kapjon arra, hogy fölküzdje magát

– fejezte be Bancroft, miközben tucatnyi vaku villogó gyűrűje vette körül.

– Örülök, hogy ezt elmondta, Mr. Bancroft – Hobart bíró arcán apró mosoly jelent meg. – Büszke lehet erre a bejelentésre… igaz emberhez illő szavak… És ami a legjobb ügyvédre vonatkozó megjegyzését illeti… azt hiszem, ez az eset magáért beszél.

Elrendelem Mrs. Bancroft szabadon bocsátását. Mr. Kelsey-t a seriff gondjaira bízom, és a nála talált bankjegyeket a bíróság bizonyíték céljából lefoglalja. A tárgyalást ezennel berekesztem.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Mason, Della Street, Paul Drake, Harlow Bancroft, Phyllis Bancroft és Rosena Andrews Mason irodájában gyűltek össze.

– Nem is tudom, hogyan mondjam, Mr. Mason… mennyire hálás vagyok azért, amit értem tett – küszködött a könnyeivel Mrs. Bancroft.

– Szavakban én sem tudom kifejezni – szólt Bancroft, miközben elővette csekkönyvét –, de megpróbálom leírni számokkal.

– Örülök, Mr. Bancroft, hogy volt kellő bátorsága, elszántsága és emberi tartása, hogy fölálljon, és megtegye ezt a bejelentést a bíróság előtt. Ezentúl sokkal könnyebbnek fogja érezni az életet, másként látja majd az egész világot. Engedje meg, hogy kezet nyújtsak önnek – tette hozzá, mialatt átjött az íróasztal túlsó oldalára megtiszteltetés egy ilyen kiváló embert ismerni.

A kézfogást követően Rosena hirtelen nagy puszit nyomott Mason arcára, a másik oldalon Mrs. Bancroft elismerése cuppant. Mason mindkét oldalt rúzsos arccal mosolyogva pillantott Della Streetre.

Della elnevette magát.

– Akkor én se maradjak ki a sorból!

ISBN 963 7407 73 1
KIADJA A GARABONCIÁS KÖNYVKIADÓ KISSZÖVETKEZET
FELELŐS KIADÓ: DUNAINÉ DR. BESENYEI GYÖRGYI
1146 BUDAPEST, HUNGÁRIA KRT. 198. III. LH. FSZT. 7.
TELEFON: 121-5797
IRODALMI VEZETŐ: KOCSIS LAJOS
MŰSZAKI VEZETŐ: KÁLLAY JUDIT
KÉSZÜLT A DABASI NYOMDÁBAN
FELELŐS VEZETŐ: BÁLINT CSABA IGAZGATÓ
MUNKASZÁM: 91-1211

ERLE STANLEY GARDNER

– Minden idők legolvasottabb bűnügyi regényeinek szerzője a Guinness könyv szerint!
– Százötven elmés, valóságon alapuló és aprólékosan kidolgozott krimitörténet írója!
– A lenyűgöző Perry Mason, a mindenben segítőkész Della Street és az energikus nyomozó, Paul Drake megalkotója!
– Az egyetlen író, akinek több könyve fogyott, mint Agatha Christie-nek, Harold Robbinsnak, Barbara Cartlandnak és Louis L'Amournak együttvéve! Miért?
Mert az ő agyában születtek a legremekebb, legizgalmasabb detektívregények!